

3. LUKU

UUDEN LUOMUKSEN KUTSU

Ainoastaan ”kutsutut” ovat vaalikelpoiset – Milloin tämä suuri pelastuskutsu alkoi – Kutsu kääntymiseen ei ole kutsu jumalalliseen luontoon – Juutalainen kutsu – Evankelinen kutsu – Miksi ei monta ”viisasta”, ”voimallista” ja ”jalosukuista” ole kutsuttu – Korottaminen todellisen nöyryyden palkka – Luonne kutsun ehtona – Maailmaa ei tuhatvuotiskautena kutsuta, vaan käsketään – Evankeliumikutsun aika on rajoitettu – Isä kutsuu eli vetää Uuden Luomuksen – Kristus viisautemme – Kristus vanhurskauttamisemme – Erotus todellisen ja hyväksemme lasketun vanhurskauttamisen välillä – Tarvitseeko Uusi Luomus vanhurskauttamista – Vanhurskauttamisen perusta – Vanhan liiton arvokkaiden vanhurskauttaminen on erilainen kuin meidän – Vanhurskauttaminen tuhatvuotiskautena – Kristus tehty meille pyhitykseksi – Pyhitys tuhatvuotiskautena – Kaksi erilaista vihkiytymistä leeviläisissä esikuvissa – Kummallakaan ei ollut perintö-oikeutta maassa – Suuri Joukko – Kahden osan pyhittäminen – Ihmisen osa – Jumalan osa – Kokemukset vaihtelevat luonteen laadun mukaan – Pyhitys ei ole täydellisyyttä, eikä mielenliikutusta – ”Hän, joka parantaa kaikki sinun sairautesi” – Armoistuin on välttämätön – Kuinka vanhurskauttamisesta pääsee pyhitykseen – Vihkiytyminen ”korkean kutsun” päätyttyä – Seurakunnan pelastus eli vapahdus

TILAISUUTTA tulla uuden luomuksen jäseneksi ja saada osallisuus sen mahdollisuuksista, eduista, siunauksista ja kirkkaudesta ei ole avattu ihmiskunnalle yleensä, vaan ainoastaan ”kutsutulle” luokalle. Tämä esitetään Raamatussa hyvin selvästi. Jumala oli kutsunut lihallisen Israelin olemaan hänen omaisuuskansanaan, erotettuna muista maan kansoista ja kansakunnista; niin kuin on kirjoitettu, ”Ainoastaan teidät minä olen valinnut kaikista maan sukukunnista.” (Aam. 3:2) Israelin kutsu ei kuitenkaan ollut ”taivaallinen kutsu”, ja niin muodoin emme löydä mitään mainintaa taivaallisista asioista missään niistä lupauksista, jotka kuuluvat tälle kansalle. Heidän kutsunsa piti olla valmistava: sen kautta tämän kansan ”jäännös” piti valmistaa ottamaan vastaan ja hyötymään korkeasta kutsusta suureen pelastukseen, ”jonka Herra alkuaan julisti ja joka niiden vahvistamana, jotka olivat sen kuulleet, saatettiin meille.” (Hebr. 2:3) Taivaallisen (engl. Raamatussa: ”korkean”) kutsun ehtoja meidän ei sen tähden tule etsiä Vanhasta, vaan Uudesta Testamentista; vaikkakin jos meidän ymmärryksemme silmät ovat avatut näkemään ”Jumalan syvyyksiä”, saatamme nähdä hänen menettelytavoissaan ja huolenpidossaan lihallisen Israelin suhteen muutamia esikuvallisia opetuksia, jotka ovat hyödyksi hengelliselle siemenelle, joka on saanut taivaallisen kutsun; sillä niin kuin apostoli osoittaa meille, lihallinen Israel ja sen lait sekä Jumalan menettelytapa tämän kansan kanssa olivat varjoja, esikuvia, paremmista asioista, jotka kuuluvat niille, jotka ovat kutsutut uuden luomuksen jäsenyyteen.

Koska Kristuksen tuli olla Jumalan suunnitelmassa kaikessa ensimmäinen ja etevin ja koska oli välttämätöntä, että hän siten tuli Ylimmäiseksi papiksi, jonka piti johtaa tätä Jumalan poikien luomusta, olla heidän pelastusruhtinaansa ja heidän esikuvansa, jonka elämä ja vaellus tuli olla heille esimerkkinä, jonka askeleissa heidän piti kulkea, näemme pätevän syyn miksi vanhan liiton uskollisilla ei voinut olla osaa uudessa luomuksessa. Jeesuksen sanat Johannes kastajasta vahvistavat tämän: ”Totisesti minä sanon teille: ei ole vaimoista syntyneiden joukosta noussut suurempaa kuin Johannes Kastaja; mutta vähäisin taivasten valtakunnassa on suurempi kuin hän.” (Matt. 11:11) Siten apostoli myös julistaa, ylistettyään mitä ylimmälle näiden vanhan talouden veljien uskoa ja jaloa luon-

netta, ”... sillä Jumala oli varannut meitä varten jotakin parempaa, etteivät he ilman meitä pääsisi täydellisyyteen.” — Hebr. 11:40

Muistakaamme lisäksi, ettei ketään voida kutsua, niin kauan kuin Aadamin synnistä johtuva kirous vielä lepää hänen päällään. Voidakseen tulla osalliseksi ”korkeasta kutsusta” on välttämätöntä, että ensin on vanhurskautettu eli vapautettu aadamlaisesta tuomios- ta, ja tätä ei voitu myöntää edes lihalliselle Israelille härkäin ja kauristen veren perusteel- la, jotka eivät voi koskaan poistaa syntejä, mitkä ainoastaan esikuvasivat parempia uhreja, jotka todella täyttävät ne vaatimukset, jotka oikeudella on meidän sukuumme nähden. Niin muodoi ei ollut mahdollista, että kutsu saattoi lähteä ulos, ennen kuin Herramme Jeesus oli maksanut lunastushinnan — ”ostanut meidät omalla kalliilla verel- lään.” Apostolitkin kutsuttiin ja hyväksyttiin ainoastaan kokeeksi uuteen luomukseen, kunnes Lunastaja oli maksanut lunastushinnan, mennyt korkeuteen ja esittänyt sen siellä heidän hyväkseen. Silloin, ja vasta silloin, hyväksyi Isä suoraan nämä uskovaiset ja siitti heidät pyhän henkensä kautta ”uusiksi luomuksiksi”, joka tapahtui ensimmäisenä hellun- taipäivänä. Tosin sanoi Jeesus maallisena virka-aikanaan farisealaisille, ”En minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä [parannukseen].” (Matt. 9:13) Mutta meidän on huomattava, että on suuri ero kutsua ihmisiä parannukseen ja lähettää heille korkea kutsu Jumalan luontoon ja kanssaperillisyyteen Kristuksen kanssa. Viimeksi mainittua kutsua ei kukaan syntinen saa. Siitä johtuu, että meidän, jotka kaikki ”olemme luonnosta vihan lapsia”, tarvitsee ensin tulla hinnatta vanhurskautetuiksi kaikesta Kristuksen kalliin veren kautta.

Sopuoinnussa tämän kanssa on se, mitä luemme roomalaiskirjeen johdannossa (1:7), että tämä kirje on lähetetty ”kaikille Roomassa oleville Jumalan rakastetuille, kutsu- tuille pyhille” — niille, jotka ovat kutsutut olemaan pyhät, osalliset Jumalan luonnosta jne. Ensimmäisen korinttolaiskirjeen johdannosta (1:2) luemme, ”Korintossa olevalle Jumalan seurakunnalle, Kristuksessa Jeesuksessa pyhitetyille, jotka ovat kutsutut ja pyhät, ynnä kaikille, jotka avuksi huutavat meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeä.” Tämän kutsun täydellisyys esitetään vielä suuremmalla ponnella eräässä seuraavista jakeista (9), joka kuvaa kutsumme alkajaa näin: ”Jumala on uskollinen, hän, jonka kautta te olette kutsutut hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, yhteyteen.” Tämä merkitsee yhdistymistä, ykseyttä; ja siten ajatus on, että kutsu lähetetään ihmisten keskuuteen etsimään muutamia, jotka yhtyvät Jeesukseen uusina luomuksina tullakseen hänen kanssaperillisikseen siihen kirkkauteen, kunniaan ja kuolemattomuuteen, joka on annettu hänelle palkinnoksi hänen uskollisuudestaan.

Tässä muistuu mieleen apostolin sanat, joissa hän selittää, että me ainoastaan määrä- tyillä ehdoilla voimme tulla Kristuksen kanssaperillisiksi: ”Jos kerran yhdessä hänen kanssaan kärsimme, että me yhdessä myös kirkastuisimme.” (Room. 8:17) Ensimmäisessä Korinttolaiskirjeessä (1:24) apostoli osoittaa, että kutsu, josta hän puhuu, ei suinkaan ole sama kutsu kuin se, joka jonkin aikaa oli rajoitettu juutalaisille; ja hänen sanansa sisältä- vät vielä sen, etteivät kaikki ole kutsutut. Hän sanoo, ”Me taas saarnaamme Kristusta ... joka niille, jotka ovat kutsutut, olkootpa juutalaisia tai kreikkalaisia, on Kristus, Jumalan voima ja Jumalan viisaus”, vaikka hän oli loukkauskivi kutsumattomille juutalaisille ja hullutus kutsumattomille kreikkalaisille. Apostoli osoittaa Hebrealaiskirjeessä (9:14,15),

ettei evankeliumiajan kutsua voitu lähettää tai panna toimeen, ennen kuin Herramme Jeesus oli vahvistanut uuden liiton verellään. Hänen sanansa kuuluvat, ”Sen tähden hän on uuden liiton välimies, että, koska hänen kuolemansa on tapahtunut lunastukseksi ensimmäisen liiton [lakiliiton] aikuisista rikkomuksista, ne, jotka ovat kutsutut, saivat luvattun iankaikkisen perinnön.”

Ei monta viisasta, mahtavaa eikä jalosukuista ole kutsuttu

Meistä tuntuisi aivan luonnolliselta ajatella, että jos kutsu olisi rajoitettu muutamiin ihmisiin, sen pitäisi olla rajoitettu langenneen suvun puhtaimpiin – jaloimpiin, hyväta-paisimpiin ja lahjakkaimpiin; mutta apostoli vastustaa tätä ajatusta sanoen, ”Katsokaa, veljet, omaa kutsumistanne: ei ole monta inhimillisesti viisasta, ei monta mahtavaa, ei monta jalosukuista, vaan sen mikä on hulluutta maailmalle, sen Jumala valitsi saattaak-sensa viisaat häpeään, ja sen mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala valitsi saattaaksen-sa sen, mikä väkevää on, häpeään, ja sen mikä maailmassa on halpasukuista ja halveksit-tua, sen Jumala valitsi, sen joka ei mitään ole, tehdäksensä mitättömäksi sen, joka jotakin on, ettei mikään liha voisi kerskata Jumalan edessä.” (1 Kor. 1:26-29) Tähän asiointilaan on apostolin selityksen mukaan syynä se, että Jumala aikoi estää jokaisen ihmisen kers-kaamasta siitä, että hän olisi pienimmässäkään määrässä itse ansainnut niitä suuria siunauksia, joita annetaan. Kaikki on aiottu osoittamaan sekä enkeleille että ihmisille Jumalan voimaa luomaan uudesti epäjaloja ja halveksittuja luonteita jaloiksi ja puhtaiksi, ei pakottamalla, vaan totuuden uudesti luovan voiman kautta – vaikuttaen kutsutuissa heille annettujen lupausten ja toiveiden kautta, sekä sen tahtomisen että tekemisen, joka on hänelle otollista. Tästä jumalallisesta toimenpiteestä ei ole seurauksena ainoastaan, että Isä tulee sen kautta kirkastetuksi, vaan myös että ne, joita hän aikoo siunata, saavat oppia nöyryyttä ja saavat iankaikkisen hyödyn. Tapaamme Uudessa Testamentissa yhä uudelleen lausuntoja, että tämä kutsu ja siihen kuuluva pelastus ei ole ihmisestä tai hänen voimastaan vaan Jumalan armosta. Eikä ole vaikeaa nähdä, miksi kutsulla tavallisesti on pienempi vetovoima jaloihin kuin oppimattomiin.

Ylpeydellä on tärkeä osa langenneessa luonteessa, ja se on aina otettava huomioon. Niiden, jotka ovat vähemmän langenneita kuin useimmat heidän kanssaihmisistään ja jotka siten ovat jalompia luonteeltaan kuin ihmiset ylimalkaan ovat, on helppoa huomata tämä asia ja he tuntevat itsensä jossain määrin ylevämmiksi toisia ja ylpeilevät siitä. Joskin sellaiset etsivät Herraa ja toivovat hänen siunaustaan ja suosiotaan, he ovat luon-nollisesti halukkaat odottamaan, että Herra ottaisi vastaan heidät jollain toisella perustuk-sella kuin heidän enemmän langenneet ja vähemmän jalot kanssaihmisensä. Jumalan mitta on kuitenkin täydellisyys; ja hän selittää, että kaikki, joka ei vastaa tätä mittapuuta, on tuomittu, ja jokaista tuomittua sielua neuvotaan saman Lunastajan, saman syntiuhrin luo, joko hän sitten on kärsinyt enemmän tai vähemmän lankeemuksen seurauksista. Varmuudella saattoi odottaa, että hyväksymisen ehdot vaikuttaisivat enemmän puoleen-savetävästi ihmisperheen alhaisimpiin ja enemmän langenneisiin kuin sen jaloimpiin jäseniin, sillä heikoilla ja langenneilla on helpompi tuntea tarvitsevansa vapahtajaa, koska he paljon paremmin huomaavat epätäydellisyytensä, kun sitä vastoin vähemmän langenneet ovat jossain määrin tyytyväisiä itseensä, eivätkä ole kovinkaan halukkaita

taipumaan syvälle Kristuksen ristin edessä ja ottamaan vastaan vanhurskauttamista vapaana lahjana, sekä tällä perustuksella — ja ainoastaan tällä — lähestymään Jumalan armoistuinta saadakseen laupeuden ja löytääkseen armon avuksi. He ovat halukkaampia luottamaan omaan järkeensä ja kannattamaan itsetyytyväisyyden tunnetta, joka tahtoo estää heitä menemästä sisään ahtaasta portista ja vaeltamaan kaidalla tiellä.

On selvää, että Jumala panee suurimman arvon nöyryyteen niissä, joita hän kutsuu tulemaan uuden luomuksen jäseniksi. Apostoli huomauttaa tästä sanoen, ”Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle, jotta hän ajallansa teidät korottaisi.” (1 Piet. 5:6) Hän osoittaa heille myös malli-ihmistä Kristusta Jeesusta — miten hän nöyryytti itsensä, alensi itsensä, otti alhaisemman luonnon ja kärsi kuoleman, vieläpä ristinkuoleman jne. — jonka Jumala kuuliaisuuden ja nöyryyden vuoksi ylensi korkealle. Pietari keskittää neuvonsa näihin sanoihin, ”Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon.” (1 Piet. 5:5) Katsokaa, veljet, omaa kutsumistanne, ei ole monta suurta, viisasta ja oppinutta kutsuttu, vaan pääasiallisesti alhaiset maailmassa, jotka ovat rikkaat uskosta. Jumalan pannessa suurta arvoa nöyryyteen, hän panee suurta arvoa myös uskoon. Uuden luomuksen jäseniksi hän haluaa sellaisia, jotka ovat oppineet luottamaan häneen ehdottomasti ja jotka ottavat vastaan hänen armonsa täysin riittävänä heille sekä hänen antamassaan voimassa saavuttavat voiton, johon hän on heidät kutsunut.

Luonne kuitenkin kutsumisen ehtona

Vaikka Jumala ei kutsu viisaita, suuria ja mahtavia, emme siitä saa tehdä sitä johtopäätöstä, että hänen lapsensa ovat alhaisia tai tietämättömiä siinä merkityksessä, että he ovat pahoja, paheellisia tai alhaisia. Päinvastoin asettaa Herra niiden eteen, joita hän kutsuu, mahdollisimman korkean mittapuun; heidät kutsutaan pyhyyteen, puhtauteen ja uskollisuuteen sekä elämään vanhurskauden periaatteiden mukaisesti, sydämissään panemaan arvoa näihin asioihin, sekä elämässä ja vaelluksessa osoittamaan niitä hänen kunniakseen, joka on kutsunut heidät pimeydestä ihmeelliseen valoonsa. (2 Piet. 1:3; 1 Piet. 2:9) Maailma voi tuntea heidät ainoastaan lihan mukaan, ja lihan mukaan he kenties eivät ole jalompia ja puhtaampia kuin muutkaan — usein päinvastoin — mutta Herra ei hyväksy heitä lihan vaan hengen, mielen, tarkoitusten, sydämen mukaan. Siitä silmänräpäyksestä, kun he ottavat vastaan Jumalan armon Kristuksessa ja anteeksiannetuksen synneistä sekä vihkiytyvät Herralle, heidät katsotaan vapautetuiksi niistä puutteellisuuksista, joita heillä luonnostaan Aadamin lapsina on; heitä katsotaan ikään kuin heidän lihansa olisi puettu Kristuksen ansioon, niin että se ikään kuin peittää kaikki heidän rikkomuksensa. Uusi mieli, uusi tahto, on juuri ”uusi luomus”, jonka Jumala hyväksyy ja kutsuu, ja ainoastaan sen kanssa hän toimii.

Varmasti osoittautuu uusi mieli, siinä määrin kuin se kehittyy, jaloksi, rehelliseksi ja suoraksi; ja vähitellen se saa enemmän ja enemmän valtaa lihan yli, niin että ne jotka eivät tunnusta uusia luomuksia, samoin kuin he eivät Herraakaan tunteneet eivätkä tunnustaneet, lopultakin ihmettelevät heidän hyviä tekojaan, pyhää elämää ja terveen järjen henkeä, vaikka he joskus saattavat sanoa näidenkin johtuvan halpamielisistä syistä. Ja vaikka uusi mieli vähitellen kasvaa ja tulee yhä enemmän sopusointuun Herran mielen kanssa, on kuitenkin mahdollista, etteivät nämä milloinkaan pääse täydellisesti voitolle

kuolevaisesta ruumiistaan, johon he ovat sidotut. Kuitenkin heidän pyrkimyksensä päämääränä on aina kirkastaa Jumala ruumiissaan, samoin kuin hengessään ja mieles-
sään, jotka kuuluvat hänelle. — 1 Kor. 6:20

Kiinnittäkäämme huomiomme muutamiin näihin uuden luomuksen erityisluonteen-
piirteisiin ja rajoituksiin. Apostolin kehoitus eräälle kutsutuista — joka voidaan sovittaa
heihin kaikkiin — on: ”Taistele uskon jalo taistelu, tartu kiinni iankaikkiseen elämään,
johon olet kutsuttu.” (1 Tim. 6:12) Uusien luomusten ei pidä odottaa saavuttavansa voittoa
ja suurta palkintoa ilman taistelua vastustajan ja synnin kanssa, joka ympäröi heitä joka
puolelta, sekä oman lihansa heikkouksien kanssa, vaikka nämä armoliiton määräysten
mukaisesti ovat peitetyt Kristuksen ansioilla. Taas kehottaa apostoli tätä luokkaa vaelta-
maan ”arvollisesti Jumalan edessä, joka kutsuu teitä valtakuntaansa ja kirkkauteensa”
(1 Tess. 2:12) Uuden luomuksen ei tarvitse ainoastaan tuntea kutsuansa ja sen lopullista
palkintoa kirkkauden valtakunnassa, vaan hänen tulee myös muistaa, että hänestä on
tullut Jumalan ja hänen vanhurskautensa edustaja nykyisessä elämässä, ja että hänen on
pyrittävä elämään sopusoinnussa sen kanssa. Siten luemme, ”Sen Pyhän mukaan, joka on
teidät kutsunut, tulkaa tekin kaikessa vaelluksessanne pyhiksi, sillä kirjoitettu on: Olkaa
pyhät, sillä minä olen pyhä.” (1 Piet. 1:15,16) Ja samasta kirjeestä (2:9) luemme jälleen,
”Julistaaksenne sen jaloja tekoja, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeu-
teensa.”

Uuden luomuksen hengellisiä israelilaisia ei sidottu erityisillä laeilla, niin kuin luon-
nolliset israelilaiset. He ovat ”vapauden lain” alaisia, jotta heidän rakkautensa Herraan
osoittautuisi ei ainoastaan vapaaehtoisessa luopumisessa sellaisesta, jota Herra ei hyväk-
syisi, vaan myös inhimillisten oikeuksien ja etujen vapaaehtoisessa uhraamisessa totuu-
den ja vanhurskauden, Herran ja veljien hyväksi. Sopusoinnussa tämän kanssa apostoli
sanoo, ”Ei Jumala ole kutsunut meitä saastaisuuteen, vaan pyhitykseen.” (1 Tess. 4:7)
Edelleen hän sanoo, ”Te olette näet kutsutut vapauteen, veljet; älkää vain salliko vapau-
den olla yllykkeeksi lihalle” (Gal. 5:13), yllykkeenä tekemään pahaa; käyttäkää vapauttan-
ne mieluummin uhrataksenne nykyiset oikeutenne totuuden tähden ja sen palvelemiseen
— jotta te siten kuuluisitte kuninkaalliseen papistoon ja olisitte uhraavia pappeja, jotka
vihdoin tulevat hallitsemaan Jumalan valtakunnassa Kristuksen kanssaperillisinä jakaak-
seen Jumalan siunauksia maailmalle.

Lukuisat ovat ne raamatunpaikat, jotka osoittavat, että ”uuden luomuksen” kutsu on
kutsu kirkkauteen, kunniaan ja kuolemattomuuteen (Fil. 3:14; 2 Piet. 1:3, jne.); mutta
Herra näyttää kaikkialla, että tie tähän kirkkauteen on kaita ja kulkee uhrausten, koetus-
ten ja koettelemusten kautta. Ainoastaan ne, jotka ovat hänen henkensä siittämät ja sen
täyttämät, saattavat lopulta tulla voittajiksi ja saavuttaa ne ihanat asiat, joihin he ovat
kutsutut. Hän, joka on luvannut, ”Minun armossani on sinulle kyllin; sillä minun voimani
tulee täydelliseksi heikkoudessa”, on myös tehnyt mahdolliseksi sen tien vaeltamisen.

Älkäämme uskoko, että on erilaisia kutsuja. Meidän on muistettava apostolin julistus,
”Te olette kutsututkin yhteen ja samaan toivoon.” (Ef. 4:4) Siten erehtyy se, joka ajattelee,
että hänellä on jonkinlaista valinnan varaa tässä suhteessa. Tulevana aikana maailmalle
ei anneta mitään kutsua; Jumala ei silloin enää valitse mitään erityistä luokkaa, joka

erotetaan toisista, jota kunnioitetaan ja viedään erityiseen asemaan. Kutsumisen sijasta Jumala tuhatvuotiskautena käskää maailmaa – käskää tottelemaan vanhurskauden lakeja ja periaatteita; ja jokaiselta olennolta vaaditaan (eikä pyydetä) tottelevaisuutta tätä tuhatvuotishallitusta kohtaan, muutoin he saavat tottelemattomuudestaan ”lyöntejä”, ja lopulta hävitetään kansasta, niin kuin on kirjoitettu, ”Jokainen, joka ei sitä profeettaa kuule [tottele], hävitetään kansasta” (Apt. 3:23) – he kuolevat toisen kuoleman, josta ei ole toivoa saada enää koskaan elämää.

Myöskään tänä evankeliumikautena ei ole kuin yksi kutsu, vaikka, niin kuin olemme aikaisemmin nähneet, tänä aikakautena valitaan toinen valittujen luokka – ”Suuri joukko, jota ei kukaan voinut lukea [laskea], kaikista kansanheimoista ja sukukunnista ja kansoista ja kielistä.” He palvelevat Jumalaa hänen temppelissään ja valtaistuimen edessä, kun sitä vastoin morsian, jonka muodostavat temppelin jäsenet eli elävät kivet, istuu valtaistuimella. (Ilm. 7:9-14) Mutta tällä joukolla ei ole mitään erillistä ja erityistä kutsua. He olisivat yhtä helposti ja paljon tyydyttävämmiin voineet saavuttaa Jumalan luonnon kirkkauden, jos he olisivat osoittaneet halukkaampaa ja täydellisempää tottelevaisuutta. Heistäkin tulee lopulta voittajia, joka osoitetaan siten, että heidän sanotaan kantavan palmuja käsissään; mutta heidän puuttuva intonsa esti heitä tulemasta jäseniksi voittajien luokkaan ja tulemasta kanssaperilliseksi uuden luomuksen iankaikkisesta kirkkaudesta, sekä riisti heiltä suureksi osaksi sen ilon, rauhan ja tyytyväisyyden, jota esikoisluokan voittajat saavat nauttia jo tässä elämässä. Se asema eli arvo, jonka he saavuttavat, on, kuten ennemmin olemme nähneet, monessa suhteessa samankaltainen kuin enkelien.

Eräs toinen ajatus tämän kutsun suhteen on, että se on rajoitettu määrättyyn aikaan, niin kuin apostoli sanoo, ”Nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä” (2 Kor. 6:2) ja ”tänäpäivänä, jos kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne.” (Hebr. 3:15) Tämä otollinen päivä, tai otollinen vuosi eli ajanjakso alkoi Herrastamme Jeesuksesta ja hänen vihkiytymisestään. Hänet kutsuttiin. Hän ei itse ottanut sitä kunniaa, ja samalla tavalla on ollut siitä alkaen – ”Eikä kukaan sitä arvoa itselleen ota.” (Hebr. 5:4) Se ihminen olisi todella röyhkeä, joka vaatisi oikeutta tulla muutetuksi inhimillisestä luonnosta Jumalan luontoon, muutetuksi Aadamin suvun jäsenestä, hänen langenneen tilansa perillisestä, Kristuksen kanssaperilliseksi rikkauteen, kirkkauteen ja kunniaan, jonka oikeaksi iankaikkiseksi perilliseksi Hän tuli seuratessaan kutsua.

Tämä kutsu, tämä ”pelastuksen päivä”, tämä ”otollinen aika” loppuu yhtä varmasti kuin se on alkanutkin. Jumala määräsi, että varma, määrätty luku ihmisiä muutettaisiin uusiksi luomuksiksi, ja niin pian kuin se luku on tullut täyteen, evankeliumikauden työ on täyttynyt. Voimme huomata myös, että niin pian kuin kyllin monta on kutsuttu, itse kutsun täytyy lakata; sillä Jumala ei olisi johdonmukainen, jos hän kutsuisi ainoankaan ihmisen yli sen, minkä hän edeltäpäin on määrännyt, vaikka hän edeltäpäin tietäisikin, kuinka monta kutsutuista jättäisi tottelemattomuuden tähden lujittamatta kutsumisensa ja valitsemisensa, ja jotka sen tähden pitäisi korvata toisilla. Johdonmukaisuus näyttää vaativan, ettei Kaikkivaltias edes näyttäisi leikkivän luomustensa kanssa ulottamalla yhtäkään kutsua, jota ei voida hyvittää, jos se otettaisiin vastaan. Raamattu näyttää, että jokaiselle kuninkaallisen papiston määrätylle, valitulle jäsenelle löytyy kruunu ja että yksi kruunuista varataan ja pidetään valmiina kullekin, joka ottaa vastaan Herran kutsun ja

sen mukaisesti vihkiytyy Herralle. Emmehän voi juuri ajatella Herran kutsuvan ketään, jolle hänen, kun tuo kutsuttu ottaisi vastaan kutsun ja vihkiytyisi, täytyisi ilmoittaa, ettei mitään kruunua ollut jäänytäkään hänelle, vaan että hänen täytyy odottaa, kunnes joku ennen hyväksytyistä osoittautuisi uskottomaksi ja kadottaisi oikeutensa kruunuun. Herramme Jeesuksen varoitus, ”Pidä mitä sinulla on, jottei kukaan ottaisi kruunuasi”, näyttää edellyttävän ei ainoastaan sitä, että kruunujen luku on rajoitettu, vaan myös että vihdoin tämän aikakauden lopussa tulisi aika, jolloin ne, jotka eivät uskollisesti ole täyttäneet liittoaan, hyljättäisiin, ja että toisilla olisi odotettavissa heidän kruununsa. — Ilm. 3:11

Ymmärryksemme mukaan *yleinen* kutsu kanssaperillisyyteen Lunastajamme kanssa jäsenenä Jumalan uudessa luomuksessa lakkasi vuonna 1881. Mutta me otaksumme, että suuri luku niitä, jotka sinä aikana olivat kokonaan vihkiytyneet, eivät osoittautuneet uskollisiksi uhriliitolleen. Kun näiden koetus on täydelleen suoritettu ja heidät on havaittu uskottomiksi, heidät hyljätään toinen toisensa jälkeen ja erotetaan kutsutun luokan jäsenyydestä — siinä tarkoituksessa, että toiset, jotka on kutsuttu yleisen kutsun lakattua ja jotka ovat vihkiytyneet, saisivat sijan Kristuksen perheessä ja hänen kanssaperillistensä joukossa; ja nämä asetetaan vuorostaan koetukselle, ja jos heidät havaitaan arvottomiksi, hyljätään heidätkin ja toiset, jotka saavat kutsun ja vihkiytyvät, täyttävät heidän paikkansa. Ne, jotka nyt pääsevät mukaan, voivat saada tilaisuutensa ja etunsa huolimatta siitä, ettei heitä kutsuttu yleisen kutsun aikana, joka loppui 1881 — he pääsevät mukaan sillä ehdolla, että sitä mukaa kuin tilaisuutta tarjoutuu, he saavat täyttää vapaaksi jääneet paikat niiden sijasta, jotka eivät tee kutsumistaan ja valintaansa lujaksi. Meidän odotuksemme on, että tällaista luopumista ja sijaan tulemista jatkuu, kunnes uuden luomuksen viimeinenkin jäsen on havaittu arvokkaaksi ja kaikki kruunut ovat ainaiseksi omistetut.

Apostoli sanoo, ”Mutta te, veljet, ette ole pimeydessä, niin että se päivä voisi yllättää teidät niinkuin varas.” (1 Tess. 5:4) Perustuen kaikkiin edellä esitettyihin ajatuksiin eri raamatunpaikkojen suhteen olemme taipuvaiset uskomaan, että kaikille Herran vihkiytyneille annetaan tässä evankeliumiajan elonkorjuussa tieto totuudesta koskien Jumalan aikakaussuunnitelmaa, Ihmisen Pojan läsnäoloa ja elonkorjuutyötä. Me uskomme, että nykyinen totuus on juuri se koetuskivi, joka koettelee kaikkien vihkiytyneiden todellista sydämentilaa, niin kuin sanoma Jeesuksen ensimmäisestä läsnäolosta ja juutalaisajan elonkorjuu koettelivat luonnollista Israelia. Edelleen uskomme, että ne, jotka tänä elonkorjuuaikana selvästi ymmärtävät totuuden ja osoittavat vilpittömästi uskovansa kalliiseen vereen ja ovat kokonaan vihkiytyneet Herran palvelukseen, on katsottava sellaisiksi, joilla on todistus, että Herra on hyväksynyt heidät uuden luomuksen koejäsenyyteen ja siten heidän voittaessaan olemaan tulevaisuudessa Jeesuksen Kristuksen kanssaperillisinä, vaikka ovatkin vihkiytyneet vuoden 1881 jälleen.

Kuinka Jumala kutsuu

”Hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi.” — 1 Kor. 1:30

Kristus viisautemme

Tässä osoitetaan viisaus ensimmäiseksi ja siten tärkeimmäksi askeleeksi pelastuksen tiellä. Erään viisaan miehen todistus on sopusoinnussa tämän kanssa sanoen, ”Osta totuutta, älä myy, osta viisautta, kuria ja ymmärrystä.” (Sananl. 23:23) Mitä hyviä päätöksiä meillä lieneekään, kuinka väkeviä tai kuinka heikkoja olemmekaan, ennen kaikkea tarvitsemme viisautta voidaksemme valita oikean tien. Tämä onkin yleisesti tunnustettu periaate. Kaikki ihmiset, joilla on hiukkasenkaan älyä, etsivät enemmän tietoa ja viisautta; nekin, jotka joutuvat mitä hulluimmille teille, joutuvat niille siksi, etteivät nämä tiet alkujaan näyttäneet heistä niin hulluilta. Niin oli Eeva-äidinkin laita. Hän halusi tietoa, viisautta; ja juuri siinä seikassa, että kielletyn puun hedelmän syöminen näytti hänestä olevan tie viisauteen, oli kiusaus tottelemattomuuteen Luojaa kohtaan. Kuinka tärkeää siis onkaan, että meillä on viisas neuvonantaja, joka voi johtaa meitä viisauden suloisille teille ja rauhallisille poluille!

Ja jos Eeva-äiti täydellisyydessään tarvitsi viisasta johtajaa, kuinka paljon enemmän silloin me, hänen langenneet, epätäydelliset lapsensa, sitä tarvitsemme. Kutsuessaan meitä uuden luomuksen jäseniksi Taivaallinen Isä näki edeltäpäin meidän tarpeemme: että oma viisautemme olisi meille riittämätön, ja että Saatanan kavaluutta ja hänen seuraajiensa luuloteltua viisautta käytettäisiin meitä vastaan vahingoittamaan meitä — saadaksesen valkeuden näyttämään pimeydeltä ja pimeyden valkeudelta. Tämän vuoksi täytyy Kristuksen tulla meille viisaudeksi, niin kuin tekstimme sanoo. Voidaksemme tulla Jumalan luokse, voidaksemme tulla osallisiksi Jeesuksen sovitusuhrin ansiosta ja sen kautta saavuttaa lapseuden, me tarvitsemme apua, johdatusta ja viisautta, meidän tarvitsee saada ymmärryksemme silmät avatuiksi, jotta voisimme nähdä, mitä Jumala on valmistanut meille Pojassaan.

Voidakseen omistaa korvat, jotka voivat kuulla ylhäältä tulevaa viisautta, täytyy ensinnäkin olla vilpittömä mieli. Meillä täytyy olla jonkin verran nöyryyttä, ettemme ajattelisi itsestämme enempää kuin mitä meidän tulee ajatella, ja että oppisimme näkemään omat heikkoutemme, puutteemme ja arvottomuutemme Jumalan näkökannalta. Meidän on myös oltava jossain määrin avoimia ja rehellisiä — ollaksemme halukkaat myöntämään ja tunnustamaan ne viat, joita nöyrä mieli näkee. Tältä näkökannalta katsottuna ne, jotka kaipaavat vanhurskautta ja sopusointua Jumalan kanssa, osoitetaan Jumalan huolenpidon kautta Jeesuksen luo hänen Vapahtajanaan. Kuinka epätäydellisesti alussa käsittänemmekään sovituksen filosofian, meidän täytyy ainakin käsittää, että ”olimme luonnostamme vihan lapsia niinkuin muutkin” — syntisiä; että Kristuksen uhri oli vanhurskas uhri ja että Jumala oli sen varannut ja ottanut vastaan meidän puolestamme; että hänen haavojensa kautta me tulemme parannetuiksi, hänen tottelevaisuutensa kautta Isä ottaa meidät vastaan, kun meidän syntimme katsotaan pannuiksi hänen päälleen ja hänen kantamikseen, ja kun hänen vanhurskautensa ja ansionsa lasketaan vanhurskauten vaipaksi, jota me voimme käyttää. Meidän täytyy nähdä tämä — Kristuksen täytyy siten tulla meille viisaudeksi — ennen kuin voimme toimia tiedon pohjalta, ja vilpittömästi ottaa vastaan hänen ansionsa tullaksemme vanhurskautetuiksi Isän edessä, hänelle otollisiksi ja pyhitetyiksi ja aikanaan vapahdetuiksi ja kirkastetuiksi. Mutta Kristus ei lakkaa olemasta meidän viisautemme, kun seuraava askel on otettu, jonka kautta hän

tulee vanhurskaudeksemme. Ei, me tarvitsemme häntä edelleenkin viisautenamme, viisaana neuvonantajanamme. Hänen johdollaan meidän on opittava näkemään, kuinka viisasta on vihkiytyä kokonaan ja tämän viisauden mukaisesti elää pyhästi, tehdä Isän tahto. Jokaisessa ottamassamme askeleessa on viisaus pääasia; ja kautta koko tämän vihityn eli pyhitetyn elämän jokaisella askeleella, jonka otamme pyhiinvaellusmatkallamme taivaalliseen kaupunkiin, tarvitsemme viisautta ylhäältä, josta apostoli sanoo, että ”ylhäältä tuleva viisaus on ensiksikin puhdas, sitten rauhaisa, lempeä, taipuisa, täynnä laupeutta ja hyviä hedelmiä, se ei epäile, ei teeskentele.” (Jaak. 3:17) Maallinen viisaus toimii niiden periaatteiden mukaan, joita itsekkyyt, oma tahto, ylpeys, oma vanhurskaus ja itsekylläisyys asettavat; ja niin kuin apostoli osoittaa, nämä johtavat katkeraan kateuteen ja riitaan, koska tämä viisaus ei ole ylhäältä, vaan on maallista, lihallista, pahojen henkien viisautta. Taivaallinen viisaus sitä vastoin on sopusoinnussa taivaallisen rakkauten kanssa, ja tämä ”ei kerskaa, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti... Ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa.” — 1 Kor. 13:4-6

Viisaus toimii myös järjestyksessä; sillä samalla kun sillä on kaikki ne ominaisuudet, joista apostoli Jaakob edellä mainitsi, kullekin ominaisuudelle osoitetaan kuitenkin erityinen paikkansa. Samalla kuin ylhäältä olevan viisauden henki on rauhaisa — haluaa rauhaa ja koettaa edistää sitä — se ei kuitenkaan laita etusijalle rauhaa, vaan puhtauden — ”ensiksikin puhdas, sitten rauhaisa.” Maallinen viisaus kehottaa rauhaan ”hinnasta mistä hyvänsä” ja käskee omantunnon vaieta edistääkseen itsekästä rauhaa. Se viisaus, joka on puhdas, on suora, kunniallinen, rehellinen, avomielinen; se rakastaa valoa; se ei ole pimeydestä, synnistä kotoisin; se ei edistä mitään, mitä tarvitsee salata; se ymmärtää, että salatut työt enimmäkseen ovat pimeyden töitä ja salaiset asiat enimmäkseen pahoja asioita. Se on rauhaisa niin pitkälle kuin se on sopusoinnussa kunniallisuuden ja puhtauden kanssa; se haluaa rauhaa, sopusointua, yksimielisyyttä. Mutta koska rauha ei ole ensimmäisenä, ei sillä voi olla sydämessään rauhaa muuta kuin siveellisellä pohjalla, ja täydessä sopusoinnussa niiden asioiden kanssa, jotka ovat kunniallisia, puhtaita ja hyviä.

Taivaallinen viisaus on taipuisa (lempeä) — ei karkea eikä alhainen, sen enempää tarkoituksissaan kuin tavoissaankaan. Se tulee kuitenkin vasta puhtauden ja rauhaisuuden jälkeen. Ne, jotka omaavat sen, eivät ensiksi ole taipuvaisia ja sitten rauhaisia ja puhtaita, vaan ensiksi puhtaita, pyhitettyjä totuuden kautta. He haluavat rauhaa ja ovat valmiit edistämään sitä; siksi he ovat taipuvaisia ja perään antavia. Mutta he eivät saata tulla rauhaan kenenkään tai minkään kanssa, joka ei ole sopusoinnussa puhtauden, rauhaisuuden ja taipuisuuden kanssa; he eivät voi sopia minkään pahan kanssa tai edistää mitään pahaa työtä; taivaallisen viisauden henki kieltää rauhan rakentamisen sellaisilla edellytyksillä.

Taivaallinen viisaus on täynnä laupeutta ja hyviä hedelmiä. Se iloitsee laupeudesta, jonka se näkee olevan yhtenä pääaineena Jumalan luonteessa, jonka se koettaa omaksua. Laupeus ja Herran pyhän hengen kaikki hyvät hedelmät pulppuavat varmasti esille siitä sydäimestä, jota ylhäältä oleva viisaus valaisee, ja varmasti ne ovat myös kypsä hedelmiä. Mutta vaikka tämä laupeus mielellään tahtoo auttaa ja tukea niitä, jotka rikkovat tietämättömyydestä ja tahtomattaan, se ei tahdo olla minkäänlaisissa tekemisissä sellaisten kanssa, jotka tahallansa tekevät pahaa, sillä viisauden henki ei ole ensi sijassa laupias, vaan

ensiksi se on puhdas. Sen tähden saattaa tämä viisauden laupeus tulla kokonaan ainoastaan niiden hyväksi, jotka tekevät paha ainoastaan tahtomattaan ja tietämättömyydestä.

Tämän taivaallisen viisauden julistetaan olevan puolueeton. Puolueellisuus merkitsee epäoikeudenmukaisuutta; ja puhtaus, rauhaisuus, taipuisuus, laupeus ja ylhäältä olevan viisauden hengen hyvät hedelmät johtavat meitä siihen, ettemme enää katso henkilöön, emme arvostele heitä muun kuin heidän luonteensa eli mielenlaatunsa mukaan ja näemme ainoastaan siinä heidän todellisen arvonsa. Luonnollisen ihmisen ulkomuoto, kuten ihonväri ym., ei merkitse mitään Herran hengelle, ylhäältä olevalle viisauden hengelle. Se on puolueeton; se etsii sitä, mikä on puhdasta, rauhaisaa, taipuisaa (lempeää) ja totta, missä hyvänsä näitä löytyneekään ja minkälaisissa olosuhteissa niitä osoitetaankin.

Lisäksi ylhäältä oleva viisaus ”ei teeskentele” – se on niin puhdas, niin rauhaisa, niin taipuisa, niin laupias kaikkia kohtaan, että teeskentelemiseen ei tarvetta siellä, missä tämä viisaus vallitsee. Se ei voi sopia yhteen, olla myötätuntoinen tai olla missään tekemisissä minkään kanssa, joka on syntistä, koska se on yhteydessä kaiken kanssa ja on myötätuntoinen kaikelle, joka on puhdasta ja joka edistää puhtautta, rauhaa ja lempeyttä; ja sellaisissa olosuhteissa ei ole tilaa teeskentelylle.

Jumala on Poikansa kautta antanut meille taivaallista viisautta kaikissa näissä kohdissa – ei ainoastaan hänen lunastustyönsä ilmoittamisessa, vaan myös siten, että Poika on osoittanut meille hengen hedelmät ja tottelevaisuutta Isää kohtaan siten opettaen meitä sekä sanansa että esimerkkinsä kautta. Sen lisäksi tämä ylhäältä oleva viisaus tulee luoksemme apostolien kautta Kristuksen edustajina, heidän kirjoitustensa kautta, ja vielä kaikkien niiden kautta, jotka ovat saaneet ylhäältä olevan viisauden hengen ja päivittäin koettavat antaa valonsa loistaa niin, että he kirkastaisivat Isäänsä, joka on taivaassa.

Kristus meidän vanhurskauttamisemme

Olemme jo jossain määrin käsitelleet sovitusta Jumalan ja ihmisen välillä (Raam. tutk. 5. osa, 14. luku), jonka perustuksena on, että Herramme Jeesus on tehty vanhurskaudeksi kaikille niille, jotka vastaanottavat hänet. Mutta tässä tahdomme tutkistella syvemmältä usein käytetyn sanan ”vanhurskauttaa” merkitystä, jonka useimmat Herran kansasta näyttävät ainoastaan vaillinaisesti käsittävän. Sana vanhurskauttaminen sisältää alkujaan kolme ajatusta: 1) vanhurskaus eli oikeus, oikeuden mittapuuh; 2) että on jotain, joka ei ole yhtäpitävää tämän mittapuun kanssa, ei vastaa sen täyttä mitta; 3) että se, joka on vajavaista, asia tai henkilö, saatetaan sopusointuun tämän mittapuun kanssa. Tämä voidaan valaista tasapainovaa'an antaman kuvan kautta: toisessa kupissa oleva paino edustaa Oikeutta, ja toisessa oleva paino ihmisen tottelevaisuutta, jonka pitäisi painaa yhtä paljon, jotta kupit olisivat tasapainossa. Kunkin tottelevaisuus on enemmän tai vähemmän puutteellista, minkä vuoksi se tarvitsee lisäpainon puolelleen tasapainottamaan vaa'an, tekemään vanhurskaaksi. Sovelluttamalla tätä kuvaa yksityiskohtaisemmin näemme Aadamın alkujaan täydelliseksi luotuna; sopusoinnussa Jumalan kanssa ja hänelle tottelevaisena. Tämä oli hänen oikea, vanhurskas tilansa, jossa hän olisi pitänyt olla edelleen. Mutta tottelemattomuutensa kautta hän tuli Jumalan kirouksen alaiseksi ja hyljättiin heti, koska hän ei enää vastannut Jumalan mittapuuta. Hänen jälkeläisensä ovat

kaikki syntyneet synnissä ja siinneet vääryydessä; he ovat astuneet elämään alemmalle tasolle kuin Aadam, heidän isänsä — he ovat poikenneet vielä enemmän pois siitä mitasta, siitä alkukuvasta, jota Jumalan oikeus vaati. Kenenkään Aadamin jälkeläisen on siten turha astua Luojan eteen ja pyytää häntä punnitsemaan tai mittaamaan hänet nähdäkseen täyttäisikö hän mahdollisesti Jumalan oikeuden vaatimuksen. Me näemme, että sellainen koetteleminen hyödyttö; että jos täydellinen ihminen yhden ainoan tottelemattomuuden tähden kadotti täydellisyytensä, silloin emme me, jotka emme koskaan ole olleet täydellisiä, vaan langenneita ja turmeltuneita, voi toivoa kokonaan täyttävämme vanhurskauden vaatimuksia eli vanhurskauttaa itseämme Jumalan edessä. ”Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla” — sitä kirkkautta, johon Aadam kerran luotiin sukumme edustajana.

Jos siten näemme, että me kaikki sukukuntana olemme vääriä, epävanhurskaita ja epätäydellisiä sekä ettei kukaan voisi töillään tyydyttää oikeuden vaatimuksia, ymmärrämme myös, että ”kukaan ei voi veljeensä lunastaa, eikä hänestä Jumalalle sovintoa maksaa.” (Ps. 49:8) Kukaan ei voi täyttää sitä, mitä toiselta puuttuu, sillä häneltä ei ainoastaan puutu omasta ansiostaan se ylijäämä, jolla hän voisi auttaa toista, vaan hänellä ei riitä siitä itselleenkaan — ”sillä kaikki ovat syntiä tehneet.” Me kysymme sen tähden, Voiko Jumala ottaa vastaan langenneita ja epävanhurskaita ihmisiä sekä toimia heidän kanssaan — hän, joka jo kuitenkin on tuominut heidät ja julistanut heidät arvottomiksi saamaan hänen suosiotaan sekä että heidän on kuoltava, koska ovat arvottomat elämään? Hän osoittaa meille, että hänellä on keino tehdä tämä — keino, jonka kautta hän voi edelleen olla vanhurskas ja kuitenkin vanhurskauttaa sen, joka uskoo Jeesukseen. Hän osoittaa, että hän on määrännyt Kristuksen uuden liiton välittäjäksi ja että Kristus on ostanut maailman omalla kalliilla verellään — uhrillaan— ja että Kristus aikanaan, tuhatvuotiskautena, ottaa suuren valtansa hallitakseen maan Kuninkaana sekä siunatakseen kaikki maan sukukunnat totuuden tiedolla ja antaakseen jokaiselle tilaisuuden tulla ennalleenasetetuksi Jumalan kuvaksi, sellaiseksi kuin Aadam oli ennen lankeemusta — suojattuna lankeemuskokemustensa sekä ennalleenasetuksen kautta. Tämä ihmiskunnan saattaminen jälleen täydellisyyteen on vanhurskauttamistyö — tehden todellisesti vanhurskaaksi, erotuksena uskon kautta vanhurskauttamisesta, joka tulee seurakunnan osaksi evankeliumikautena. Todellinen vanhurskauttaminen alkaa Kristuksen tuhatvuotishallituksen alkaessa, ja jatkuu askel askeleelta kunnes kaikki ovat saaneet täydellisen tilaisuuden päästä kaikkeen siihen, mikä Aadamin kautta kadotettiin — saatuaan lisäksi kokemuksia, jotka ovat heille avuksi. Jumalalle kiitos tästä todellisen vanhurskauttamisen ajasta — todellisesta oikeaksi tekemisestä — kaikkien halukkaiden ja tottelevaisten ihmisten palauttamisesta epätäydellisyydestä täydellisyyteen — ruumiilliseen, henkiseen ja siveelliseen!

Mutta nyt tarkastelemme erityisesti uutta luomusta ja niitä toimenpiteitä, joihin Jumala on ryhtynyt vanhurskauttaakseen tämän pienen ihmisluokan, jonka hän on kutsunut Jumalan luontoon, kirkkauteen ja kuolemattomuuteen. Nämä tarvitsevat vanhurskauttamista yhtä paljon kuin maailmakin, koska he olivat ”luonnostansa vihan lapsia niinkuin muutkin”; koska Jumala ei voi toimia maailman kanssa, joka oli syntisenä kuolemantuomion alainen, eikä hän tämän perusteella voinut toimia myöskään niiden kanssa,

jotka hän oli kutsunut uuden luomuksen jäseniksi. Jos maailman täytyy vanhurskauttaa — tehdä täydelliseksi — ennen kuin Jumala voi olla sopusoinnussa sen kanssa, kuinka hän silloin saattaisi seurustella seurakunnan kanssa, hyväksyä se Poikansa kanssaperilliseksi, ellei sitä ensin vanhurskauteta? Vanhurskauttamisen täytyy kuitenkin tapahtua ennen kuin tulemme uusiksi luomuksiksi, mutta kuinka meidän vanhurskauttamisemme saadaan aikaan? Onko meidät asetettava ennalleen todelliseen täydellisyyteen — ruumiillisessa, henkisessä ja siveellisessä suhteessa? Me vastaamme, Ei; Jumala ei ole järjestänyt meille sellaista todellista vanhurskauttamista, vaan hän on järjestänyt toisenlaisen vanhurskauttamisen, jota raamattu kutsuu ”vanhurskauttamiseksi uskosta” — se ei ole todellista vanhurskauttamista, mutta on kuitenkin pätevä. Jumalan järjestely on, että kaikki ne, jotka synnin ja kuoleman hallituksen aikana saavat kuulla sanoman hänen armostaan ja laupeudestaan Kristuksen kautta ja jotka tulevat niin kokonaan sopusointuun ylhäältä olevan viisauden kanssa, että he tunnustavat olevansa syntisiä ja uskoen Herran laupeuteen ja armoon Kristuksessa katuvat syntinsä ja niin pitkälle kuin mahdollista hyvittävätkin tekemänsä pahan — näitä ei Jumala saata todelliseen inhimilliseen täydellisyyteen, vaan sen sijaan hän laskee heidän puutteensa hyvitettyiksi Kristuksen ansion kautta. Toimiessaan heidän kanssaan hän laskee heidät ”oikeiksi”, vanhurskauttaen heidät uskosta, uskon kautta.

Tämä laskettu vanhurskaus, tai uskon kautta vanhurskauttaminen, pysyy voimassa niin kauan kuin pysymme uskossa ja pyrimme tekemään Jumalan tahdon. (Jos usko ja tottelevaisuus lakkaavat, heti lakkaa myös vanhurskauden hyväksemme laskeminen.) Mutta uskonvanhurskaus ei lakkaa, kun pyhitystyö etenee. Se kuuluu meille uusina luomuksina peittäen ei ainoastaan osallisuutemme aadamlaiseen kuolemantuomioon vaan myös kaikki heikkoutemme ja epätäydellisyytemme ajatuksissa, sanoissa ja töissä, jotka löytyvät meissä lihan perittyjen epätäydellisyyksien johdosta (eivät tahallisia). Se edelleen peittää Herran kansaa uusina luomuksina heidän pyhiinvaellusmatkansa loppuun asti — kaikissa koetuksissa ja koettelemuksissa, jotka ovat heille tarpeellisia heidän osoittautuakseen arvollisiksi kuulumaan uuteen luomukseen. Sen tähden apostoli julistaa, ”Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat... jotka emme vaella lihan mukaan, vaan hengen” (Room. 8:1,4) — siitä huolimatta, että meillä on uusi luonto saviastiassa ja sen vuoksi olemme alituisesti tahtomatta tekemiemme syntien saastuttamat, joista pieninkin tekisi meidät arvottomiksi iankaikkista elämää varten millään olemassaolon tasolla, elleivät ne olisi hääpukumme, Kristuksen vanhurskauden viitan, meidän hyväksemme lasketun vanhurskauden, peittämät — uskosta vanhurskautettu. Me tarvitsemme tätä vanhurskauttamista, ja se tulee edelleenkin olemaan pukunamme niin kauan kuin pysymme Kristuksessa ja olemme vielä lihassa; mutta se lakkaa, kun koettelemuksemme päättyvät, kun meidät hyväksytään voittajina ja me saamme osan ensimmäisestä ylösnousemuksesta. Niin kuin apostoli selittää voimassa (1 Kor. 15:42,43) — kylvetään katoavaisuudessa, alhaisuudessa (häpeässä) ja heikkouudessa, mutta herätetään katoamattomuudessa, kirkkaudessa ja täydellisesti Herramme, eläväksi tekevän hengen, kaltaisuuteen, joka itse on Isän kuva. Kun tämä täydellisyys kerran on saavutettu, silloin ei enää tarvita mitään laskettua vanhurskautta, koska me olemme silloin todellisesti vanhurskaita, todellisesti täydellisiä. Mitä vanhurskauttami-

seen tulee, sillä ei ole merkitystä, että uuden luomuksen täydellisyys on korkeammalla olemassaolon tasolla kuin maailman täydellisyys ne, jotka vastaanottavat Jumalan armon inhimillisen luonnon ennalleenasettamiseksi täydellisyyteen, tulevat, kun tämä työ on täytetty, olemaan vanhurskaita eli täydellisiä; mutta täydellisiä henkistä tasoa alemmalla tasolla. Ne, jotka nyt ovat kutsutut Jumalan luontoon ja ovat edeltä käsin vanhurskautetut uskon kautta, jotta heidät voitaisiin kutsua ja koetella Jumalan lapsina, eivät tule todellisesti vanhurskautetuiksi eli täydelliseksi tehdyiksi, ennen kuin he ensimmäisessä ylönousemuksessa saavuttavat sen elämän täyteen ja täydellisyyden, jossa ei enää ole pienintäkään jälkeä heidän nykyisestä epätäydellisyydestään, joka heidän nykyisen, heidän hyväkseen lasketun vanhurskauden kautta ei ole todellisuudessa poistettu, vaan ainoastaan peitetty.

Vanhurskauttamisemme perustus

Monet ovat joutuneet hämilleen tämän asian suhteen, koska ovat laiminlyöneet verrata toisiinsa tätä asiaa koskevia Jumalan sanassa olevia eri lausuntoja. Muutamat ovat esim. apostolin selityksestä vanhurskauttamisestamme uskosta (Room. 5:1; 3:28; Gal. 3:24) tehneet sen johtopäätöksen, että usko on niin arvokas Jumalan silmissä, että se peittää meidän epätäydellisyytemme. Toiset, jotka tarkastavat apostolin selitystä, että meidät vanhurskautetaan Jumalan armosta (Room 3:24; Tiit. 3:7), ymmärtävät tämän niin, että Jumala vanhurskauttaa eli puhdistaa kenen hän tahtoo aivan mielivaltaisesti välittämättä ihmisen ominaisuuksista, uskosta ja alttiudesta toimintaan. Toiset taas, jotka lukevat selityksen, että meidät vanhurskautetaan hänen veressään (Room. 5:9; Hebr. 9:14; 1 Joh. 1:7), tekevät tästä sen johtopäätöksen, että Kristuksen kuolema vanhurskautti kaikki ihmiset, joko he uskovat ja tottelevat, tai ei. Vielä toiset takertuvat siihen sanaan, että Kristus herätettiin kuolleista ”meidän vanhurskauttamisemme tähden” (Room. 4:25), ja tämän perusteella he todistavat, että me vanhurskaudumme Kristuksen ylönousemisen kautta. Vieläpä on sellaisia, jotka ottavat esiin paikan, jossa sanotaan, että ”ihminen vanhurskautetaan teoista” (Jaak. 2:24), ja väittävät, että Jumalan suosio tai epäsuosio riippuu sittenkin töistämme.

Tosiasia on, että kaikki nämä eri raamatunlauseet ovat totta, mutta ne esittävät eri puolia samasta suuresta kysymyksestä, ikään kuin suurta rakennustakin tarkastellaan eri suunnilta, joka puolelta. Antaessaan edellä mainitut eri lausunnot apostolit käsittelivät aiheesta eri hetkinä yhtä puolta kerrallaan. Meidän tehtävänä on yhdistellä kaikki nämä lausunnot saadaksemme oikean käsityksen koko totuudesta vanhurskauttamisen suhteen.

Ennen kaikkea meidät vanhurskautetaan Jumalan armosta. Luojoillamme ei ollut minkäänlaista velvollisuutta ryhtyä toimenpiteisiin meidän ennalleenasettamisemme langetettuaan meidän päällemme oikeudenmukaisen tuomion. Omasta vapaasta armostaan Jumala, jo ennakolta nähdessään lankeemuksen ennen ihmisen luomista, säälistä meihin valitsi Karitsan, joka oli teurastettava lunastukseksimme. Voimme pitää siis varmana, että sovintomme Isän kanssa tulee kokonaan hänen armostaan, minkälaisten välikappaleiden kautta hän tahtoneekin sen toimittaa.

Toiseksi meidät vanhurskautetaan Kristuksen veren kautta — hänen lunastustyönsä, hänen kuolemansa kautta; toisin sanoen Luojan armo meitä kohtaan ilmeni tämän toimenpiteen kautta — että ”Jeesus Kristus Jumalan armosta maistoi kuoleman kaikkien edestä” ja siten maksaisi lunastushinnan Aadamin puolesta. Ja koska koko maailma joutui kirouksen alaiseksi Aadamin tähden, Aadamin synnin maksaminen merkitsee myös koko maailman synnin sovittamista. Pitäkäämme kiinni tästä kohdasta niin kuin ensimmäises-täkin: Jumalan armo vaikuttaa ainoastaan tämän kanavan kautta, niin että ”jolla Poika on, sillä on elämä; jolla Jumalan Poikaa ei ole, sillä ei ole elämää”, vaan on edelleen kuole-mantuomion alaisena. — 1 Joh. 5:12; Joh. 3:36

Kolmanneksi on yhtä totta, että Kristus Jeesus nousi kuolleista meidän vanhurskaut-tamisemme tähden; sillä Jumalan suunnitelma ei ollut ainoastaan siinä, että Messias olisi kansan Lunastaja, vaan hänen piti myös siunata ja asettaa ennalleen kaikki, jotka halusi-vat tulla sovitetuiksi Jumalan kanssa. Koska Jeesuksen kuolema sen tähden oli välttämät-tömän tarpeellinen perustus sovituksellemme Jumalan kanssa, hän ei olisi koskaan voinut olla siunauksen ja ennalleenasettamisen kanavana, jos hän olisi pysynyt kuollee-na. Sen tähden Isä, joka määräsi hänen kuolemansa lunastushinnaksi, huolehti myös hänen kuolleista nousemisensa, jotta hän aikanaan vanhurskauttaisi ihmiset — palaut-taakseen heidät oikeaan tilaan, sopusointuun Jumalan kanssa.

Neljänneksi me (Seurakunta) olemme vanhurskautetut uskosta siinä mielessä, ettei Jumala ole järjestänyt meille todellista vanhurskauttamista tai ennalleenasettamista nykyisenä aikakautena, vaan sen sijaan ainoastaan lasketun vanhurskauden, ennalleena-settamisen uskossa; ja tämä koskee ainoastaan niitä, jotka harjoittavat uskoa. Meidän uskomme sen enempää kuin epäuskomme eivät voi vähimmässäkään määrin vaikut-taa Jumalan itsessään tekemiin päätöksiin, joita hän on toteuttanut ja jotka hän aikanaan lopullisesti toteuttaa; mutta osallisuutemme näihin etuihin, jotka tarjotaan meille ennen maailmaa, on riippuvainen meidän uskostamme. Tuhatvuotiskautena ilmenee Jumalan pelastussuunnitelman koko pituus ja laajuus kaikille — Jumalan Valtakunta perustetaan maailmaan, ja hän, joka lunasti ihmissuvun ja joka on varustettu voimalla siunaamaan kaikkia ja opettamaan heitä tuntemaan totuuden, todellisesti vanhurskauttaa eli ennallee-nasettaa täydellisyyteen kaikki ne, jotka haluavat ja tahtovat ottaa vastaan Jumalan armon Jumalan ehdoilla.

On totta, että uskon voidaan silloinkin sanoa olevan välttämätön ennalleenasetuksen etenemisessä kohti todellista vanhurskauttamista, sillä ”ilman uskoa on mahdoton olla Jumalalle otollinen”, ja koska siunaukset ja palkinnot ennalleenasettamisaikana lahjoite-taan uskoa vaativilla ehdoilla. Mutta usko, jota silloin vaaditaan voidakseen edistyä ennal-leenasettamisessa, on hyvin erilainen kuin se usko, jota nyt vaaditaan ”kutsutuilta pyhil-tä”, ”Kristuksen kanssaperillisiltä”, jotka ovat ”uusia luomuksia.” Kun Jumalan valtakunta on pystytetty ja Saatana sidottu ja Herran tunto täyttänyt koko maan, kaikki näkevät Jumalan lupausten täyttyneen, ja siten se, joka voidaan nyt nähdä ainoastaan uskon silmillä, voidaan silloin nähdä todellisesti ja ymmärtää. Mutta kaikki tarvitsevat kuitenkin uskoa voidakseen kulkea eteenpäin täydellisyyteen; ja siten saavuttavat ainoastaan ne, jotka ovat kestäviä uskossa ja töissä, todellisen vanhurskauttamisen tuhatvuotiskauden lopussa. Vaikka siitä ajasta on kirjoitettu, että ”kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä

kirjoissa oli kirjoitettu, heidän TEKOJENSA mukaan”, vastakohtana seurakunnan nykyään tapahtuvalle tuomiolle, joka on heidän USKONSA mukaan, heidän tekonsa eivät kuitenkaan ole ilman uskoa, yhtä vähän kuin meidän uskomme voi olla ilman tekoja, joita kykenemme tekemään.

Apostolin julistus, että Jumala vanhurskauttaa pakanat uskon kautta (Gal. 3:8), esiin-tyy selvästi yhteydestä, joka osoittaa, ettei ennalleenasetetun ihmiskunnan sovinto Jumalan kanssa ole Lakiliiton hedelmä, vaan Uuden Liiton ehtojen alainen armo, joita ehtoja kaikkien, jotka tahtovat nauttia sen liiton eduista, täytyy hyväksyä, uskoa ja elää niiden mukaisesti. Erotus vanhurskauttamisen välillä nyt ja tulevassa aikakaudessa on, että nykyisen ajan vihkiytyneet, kun he harjoittavat oikeaa uskoa, saavat heti pääsyn Isän luokse heidän hyväkseen lasketun uskonvanhurskauden kautta; kun taas tottelevaisen uskon harjoitus seuraavan aikakauden suotuisimmista olosuhteista ei tuota hyväksi laskettua vanhurskautusta, vaan tuottaa todellisen vanhurskauttamisen ja yhteyden Jumalan kanssa vasta tuhatvuotiskauden lopulla. Siihen asti maailma tulee olemaan suuren Välimiehen käsissä, jonka tehtävänä on Jumalan tahdon selvittäminen ihmisille ja ottaa heidät kokonaan hoitoonsa, neuvoen ja ennalleenasettaen tottelevaiset, kunnes hän vihdoin on tehnyt heidät todellisesti vanhurskaiksi, täydellisiksi — jolloin hän esittää heidät virheettöminä Isälle, jättäen Valtakunnan Jumalalle, Isälleen. — 1 Kor. 15:24

Nyt Herra etsii erityistä luokkaa muodostamaan uuden luomuksen, eikä ketään muita ole kutsuttu tähän paitsi ne, jotka on ensin saatettu tuntemaan Jumalan armon Kristuksessa ja ovat sen kautta tulleet kykeneviksi ottamaan tämän järjestelyn vastaan uskon kautta — luottamaan niin täydellisesti Jumalan suunnitelman suureen lopputulokseen, että heidän uskonsa siihen vaikuttaa ja muotoilee heidän elämänsä suuntaa nykyisenä aikana ja saa heidät pitämään tulevaa elämää niin suuressa arvossa, että nykyinen elämä ja sen harrastukset näyttävät heistä siihen verrattuina ainoastaan roskalta. Ne, jotka tänä pimeänä aikana, jolloin pahan valta näyttää vastustavan Luojan viisautta, rakkautta ja voimaa, kuitenkin uskovat lujasti näihin hänen ominaisuuksiinsa, ne ovat Jumalan silmissä ikään kuin eläneet läpi tuhatvuotiskauden ja tulleet ennalleenasetetuiksi inhimilliseen täydellisyyteen. Tämä täydellisyys lasketaan heidän hyväkseen kuitenkin ainoastaan sitä tarkoitusta varten, että he voisivat tuoda uhriksi tämän inhimillisen täydellisyytensä, jonka he Jumalan suunnitelman mukaisesti aikaa myöten saavuttaisivat — että he siten voisivat kantaa (täydellisiksi lasketun) ruumiinsa ja kaikki ennalleenasettamisetunsa, maalliset toiveensa ja päämääränsä eläväksi uhriksi — vaihtaen nämä taivaallisiin toiveisiin ja lupauksiin Jumalan luonnosta ja Kristuksen kanssaperillisyydestä, joihin lupauksiin on yhdistetty ehto, että meidän on nyt kestettävä kärsimyksiä ja tappioita maallisiin harrastuksiin ja inhimilliseen kunniaan nähden, jotta vilpittömyytemme tulisi koetelluksi.

Viidenneksi, sen luokan, joka nyt vanhurskautetaan uskonsa kautta, ei pidä kieltää tätä uskoa tahallisesti uskon kanssa ristiriidassa olevien tekojen kautta. Sen täytyy tietää, että kun Jumala hyvydessään toimii heidän kanssaan heidän uskonsa mukaisesti eikä laske heille heidän rikoksiansa, vaan katsoo kaikki nämä heidän Lunastajansa Golgatalla poisottamiksi — jättäen laskematta heidän rikkomuksiansa, vaan toimien heidän kanssaan heidän henkensä, tahtonsa, eli aikomuksiansa mukaan, ei heidän lihansa tai todellis-

ten tekojensa mukaan — hän kuitenkin odottaa, että liha saatetaan niin pitkälle kuin on mahdollista uuden mielen alaisuuteen, ja että se myötävaikuttaa kaikessa hyvässä työssä niin pitkälle kuin sillä on tilaisuuksia ja mahdollisuuksia. Tässä mielessä ja siinä määrin on meidän töillämme tekemistä vanhurskauttamisemme kanssa — ne ovat vahvistava todistus, osoittaen vihkiytymisemme vilpittömyyden. Siitä huolimatta Jumala ei arvostele meitä tekojemme, vaan uskomme mukaan; sillä jos hän tuomitsisi meidät tekojemme mukaan, me olisimme ”Jumalan kirkkautta vailla”; mutta jos meidät tuomitaan sydämen, tarkoitusten, mukaan, uudet luomukset voivat tulla hyväksytyiksi jumalallisen mittakaavan edessä Armoliiton ehdoilla, jonka kautta Kristuksen uhrin ansio peittää heidän tahtomattaan tekemät erehdyksensä. Eikä kenelläkään voi olla mitään sanomista sitä vastaan, että Herra odottaa meidän kantavan sellaisia vanhurskauden hedelmiä, jotka nykyisissä epätäydellisissä olosuhteissa voivat olla mahdollisia. Tätä enempää ei Jumala vaadi, ja tätä vähempää meidän ei pitäisi odottaa hänen hyväksyvän ja palkitsevan.

Sähköraitiotie on omiaan yleisesti kuvaamaan tätä vanhurskauttamista armosta, uskosta ja veren kautta, sekä kuinka tekomme suhtautuvat tähän. Sähkövoimakeskus vastaa jossain määrin vanhurskauttamisemme lähdeä — Jumalan armoa. Sähköjohto vastaa, vaikkakin epätäydellisesti, Herraamme Jeesusta, Isän välikappaletta meidän vanhurskauttamisessamme; vaunu vastaa uskovaisia ja johtotanko, joka yhdistää vaunun sähköjohtoon, vastaa uskoa. 1) Kaikki ovat riippuvaisia sähkövirrasta. 2) Seuraavaksi tärkein on johto, joka johtaa virran vaunuun. 3) ilman uskon käsivartta, joka kurottautuu ja koskettaa Herraa Jeesusta, jonka kautta meidät vanhurskautetaan, emme voi saada mitään siunausta. 4) Siunausta, jonka saamme tultuamme kosketukseen Herran Jeesuksen kanssa, vastaa sähkövirran tuottamaa valoa vaunussa, osoittaen, että voima on olemassa ja että sitä voidaan käyttää. 5) Vaununkuljettaja ohjaustankoineen vastaa inhimillistä tahtoa, kun 6) itse moottori vastaa kykyjämme, jotka ovat tämän uskosta tulevan voiman käytettävänä. Kaikkien näiden voimien täytyy vaikuttaa yhdessä voidaksemme edistyä — voidaksemme suorittaa kierroksen ja lopulta palata pääaseman vaunutalliin, joka tässä kuvauksessa vastaa paikkaamme uusina luomuksina Isämme huoneessa monine asuntoineen, tai olosuhteita monille eri luontoa oleville Jumalan lapsille.

Vanhoiden arvokkaiden vanhurskauttaminen

Katsoessamme taaksepäin voimme nähdä apostolien lausunnoista, että jo kaukana menneisyydessä, ennen kuin kallis veri oli vuodatettu vanhurskauttamisemme, oli olemassa vanhanajan arvokkaita — Eenok (eli Haanok), Nooa, Aabraham, Iisak, Jaakob, Daavid ja monet muut pyhät profeetat, jotka olivat vanhurskautetut uskosta. Koska he eivät voineet uskoa kalliiseen vereen, mikä usko sitten vanhurskautti heidät? Me vastaamme niin kuin on kirjoitettu, ”Aabraham uskoi Jumalaan, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi.” (Room. 4:3; vertaa Hebr. 11. luku) Jumala tosin ei ilmoittanut heille, niin kuin hän on tehnyt meille, suunnitelmansa filosofiaa tai menettelytapaa, jotta me näkisimme kuinka Jumala saattoi olla vanhurskas ja kuitenkin vanhurskauttaa sen, joka uskoo Jeesukseen; ja sen he eivät olleet edesvastuussa siitä, etteivät uskoneet sellaista, jota heille ei ollut ilmoitettu. Mutta minkä Jumala ilmoitti heille, sen he uskoivat, ja tämä ilmoitus sisälsi kaiken sen, mikä meillä nyt on, ainoastaan hyvin suppeassa muodossa, samoin

kuin tammen terho sisältää tammen. Eenok ennusti Messiaan tulemisesta ja sitä seuraavista siunauksista; Aabraham uskoi Jumalan lupaukseen, että hänen siemenensä tulisi niin suuresti Jumalan suosimaksi, että kaikki kansat siunattaisiin sen kautta. Tämä merkitsi kuolleiden ylösnousemusta, koska kuolema oli jo silloin temmannut pois monia maan sukukunnista. Aabraham uskoi, että Jumala pystyi herättämään kuolleet – niin vahvasti, että hän oli valmis uhraamaan Iisakin, jonka kautta lupaus oli luvattu täyttyväksi, pitäen selvänä, että Jumala on voimallinen herättämään hänet kuolleista. Kuinka paljon Aabraham ja muut näkivät Jumalan menettelytavasta valtakunnan pystyttämiseksi maan päälle ja iankaikkisen vanhurskauden alkamisesta kaikkien niiden vanhurskauttamisen kautta, jotka tottelevat Messiasta, sitä emme voi varmasti tietää; mutta meillä on Jeesuksen oma todistus siitä, että Aabraham huomattavalla selvyydellä käsitti ajatuksen tulevasta tuhatvuotispäivästä, ja mahdollisesti jossain määrin myös käsittämään ajatuksen syntiuhrista, jota Herra oli juuri täyttämässä sanoen, ”Aabraham, teidän isänne, riemuitsi siitä, että hän oli näkevä minun päiväni; ja hän näki sen ja iloitsi.” – Joh. 8:56

Kaikki eivät näe selvästi sitä eroa, joka oli menneinä aikoina (ennen Kristuksen uhria) Aabrahamin ja muiden vanhurskauttamisella – joka oli vanhurskauttamista *ystävyyteen* Jumalan kanssa – ja vanhurskauttamisella *elämään* tämän evankeliumikauden aikana. Näiden siunausten välillä on kuitenkin suuri ero, vaikka usko onkin välttämätön kumpaankin. Kaikki olivat oikeudenmukaisesti kuolemantuomion alaisia, ja sen tähden ketään ei voitu katsoa siitä vapautetuksi, saaneet elämän vanhurskauttamista (Room. 5:18), ennen kuin Lunastajamme oli tuonut esiin suuren syntiuhrin; kuten apostoli julistaa, että uhri oli ensin tarpeellinen, ”jotta hän itse [Jumala] olisi vanhurskas” tässä asiassa. (Room. 3:26) Ennakolta nähden, että lunastushinta tulisi maksetuksi, oikeudella ei voinut olla mitään sitä vastaan, että tämä edeltä käsin julistettiin niille, jotka olivat Jumalan suosion arvoisia, koska he uskoivat hänen sanansa niille, joiden usko oli kyllin vahva, että he siten saattoivat tulla vanhurskautetuiksi ja tulla yhteyteen Jumalan kanssa.

Apostoli osoittaa ”elämän vanhurskauttamisen” (Room. 5:18) Jumalan toimenpiteeksi Kristuksen kautta, jonka täytyy voida tulla kaikkien ihmisten hyväksi. Tämä elämää tuottava vanhurskauttaminen on myös se, joka nyt uskon kautta lasketaan uuteen luomukseen kutsuttujen hyväksi, ennen kuin se tulee muulle maailmalle – he saavat kokea vanhurskauttamista, joka ei ainoastaan saata heitä yhteyteen Jumalan kanssa hänen ystävinään, lakaten olemasta muukalaisia ja vihollisia, vaan on heillä myös saman uskon kautta mahdollisuus päästä osallisiksi ennalleenasettamisoikeuksista (täydelliseen inhimilliseen elämään), jotka on vakuutettu heille Lunastajan uhrin kautta, ja sitten uhrata nämä elämänoikeudet alipappeina ja Jeesuksen, tunnustuksemme Ylimmäisen Papin, kanssauhraajina.

Samalla kuin vanhoille arvokkaille oli mahdollista tulla sopusointuun Jumalan kanssa uskon kautta sen suunnitelman suorittamiseen, jota ei ollut täydelleen ilmoitettu heille ja eikä edes aloitettu, näyttää mahdottomalta, että Jumalan oikeus olisi voinut mennä pitemmälle, ennen kuin lunastushinta todellisesti oli tullut maksetuksi Kristuksen uhrikuoleman kautta. Tästä apostoli sanoo, että ”Jumala oli varannut meitä [evankeliumikauden seurakuntaa, uutta luomusta] varten jotakin parempaa, etteivät he [vanhan liiton nöyrät ja uskolliset arvokkaat] ilman meitä pääsisi täydellisyyteen.” (Hebr. 11:40) Tämä on myös

yhtäpitävä sen kanssa, mitä Jeesus sanoo Johannes Kastajasta, että vaikka häntä suurempaa profeettaa ei ollut noussut, mutta koska hän kuoli ennen kuin sovitusuhri oli loppuun saatettu, tulisi kuitenkin pienin taivaan valtakunnan kuninkaallisessa luokassa, uudessa luomuksessa vanhurskautettuna elämään (todellisen syntiuhrin toimittamisen jäljestä) ja kutsuttuna ensin kärsimään Kristuksen kanssa ja sitten hallitsemaan hänen kanssaan, olemaan suurempi kuin Johannes. — Matt. 11:11

Olemme jo osoittaneet, että Kristus ja kirkastettu seurakunta tuhatvuotiskautena vanhurskauttaa (ennalleenasettaa) maailman, ja ettei tämä ole vanhurskauttamista uskon kautta, niin kuin meidän nyt, vaan todellista vanhurskauttamista — vanhurskauttamista töiden kautta siinä merkityksessä, että vaikka siihen kuuluu myös usko, lopullinen koetus tapahtuu ”heidän tekojensa mukaan.” (Ilm. 20:12; Matt. 25:35,36) Nyt on uuden luomuksen vaellettava uskossa, eikä näkemisessä; sen uskoa koetellaan ja vaaditaan kestämään ikään kuin nähden sen, ”joka on näkymätön”, ja uskoen asioita, jotka ulkonaisiin todistuksiin nähden näyttävät uskomattomilta ja järjettömiltä luonnolliselle mielelle. Tämä usko, joka on tuettu epätäydellisillä töillä, on tuettu Jeesuksen täydellisellä työllä meidän puolestamme, ja on otollinen Jumalalle sillä periaatteella, että vaikka elämmekin niin epätäydellisissä olosuhteissa, pyrimme kuitenkin parhaan kykymme mukaan olemaan Herralle otollisia ja saamaan niin paljon Kristuksen henkeä, että ilolla kärsimme vanhurskauden tähden; tämä on todistuksena siitä, että me suotuisissakin olosuhteissa rakastaisimme vanhurskautta ja olisimme uskolliset sille. Kun Herran tunto kerran täyttää koko maan, kun pimeys ja sumut, jotka nyt ympäröivät Herran uskollisia, ovat hävinneet, ja vanhurskauden aurinko täyttää maailman oikealla tiedolla Jumalasta, hänen luonteestaan ja suunnitelmastaan — kun ihmiset näkevät todistukset Jumalan rakkaudesta ja armosta, sekä sovinnon Kristuksen kautta niiden asteittaisessa kohoamisessa, jotka myös itse puolestaan koettavat tulla sopusointuun hänen kanssaan — kun ihmisten ennalleenasettaminen ruumiillisessa, henkisessä ja siveellisessä suhteessa tulee ilmeiseksi — silloin on usko aivan erilainen kuin se sokea usko, joka nyt on välttämätön. Silloin eivät ihmiset enää näe ”niinkuin kuvastimesta [himmeästi], arvoituksen tavoin”; silloin ei uskon silmien tarvitse rasittua voidakseen nähdä todistuksia niistä ihanista asioista, joita Jumala nyt valmistaa niille, jotka häntä rakastavat, sillä nämä ihanat asiat ilmoitetaan ihmisille enemmän tai vähemmän selvästi. Heidän uskonsa sellaiseen, jota he voivat havaita luonnollisilla aistimillaan, on siis oleellisesti erilainen kuin se usko, jota nyt vaaditaan uudelta luomukselta, jonka on uskottava sellaista, jota ei voi nähdä. Tämä usko näkymättömään on kuitenkin kallisarvoinen Jumalan silmissä ja on pienen, erityisen joukon tuntomerkkinä; sen tähden onkin Jumala määrännyt niin korkean palkinnon siitä. Kun tuhatvuotinen Valtakunta on kokonaan pystytetty, on täysin mahdotonta kieltää yleiset, vallitsevat tosiasiat, joten silloin ei ole enää paikallaan erityisesti kunnioittaa ja palkita niitä, jotka eivät epäile.

Mutta vaikka Herran tunto kerran täyttää maan eikä kenenkään enää tarvitse sanoa lähimmäiselleen, ”Tunne Herra!”, ihminen kuitenkin kohtaa toisenlaisen koetuksen — ei uskonsa mukaan, vaan töidensä mukaan — tottelevaisuuden koetuksen; sillä ”on tapahtuva, että jokainen, joka ei sitä profeettaa kuule, hävitetään kansasta.” (Apt. 3:23) Mutta juuri tänä aikana, kun Jumalan suunnitelma on pimeyden peitossa, kun synty vallitsee ja

Saatana on tämän maailman jumala, Herra asettaa uskon etusijalle, niin kuin hän sanoo: ”Tapahtukoon teille uskonne mukaan” (Matt. 9:29); ja ”Tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme.” (1 Joh. 5:4) Mutta maailman koetuksen eli tuomion suhteen tuhatvuotiskautena, tuomion päivänä, luemme, että kaikki tuomitaan heidän töitensä mukaan – uskon tukemana; heidän töitensä mukaan heidät tuomitaan; ja tuhatvuotiskauden lopussa he seisovat hyväksytyinä tai hylättyinä. — Ilm. 20:12; Matt. 25:34-46

Vanhurskauttaminen merkitsee, niin kuin jo olemme nähneet, syntisen täydellistä sovittamista Jumalan kanssa. Emme missään lue, että syntinen olisi vanhurskautettava Kristuksen edessä, mutta syntinen on kyllä vanhurskautettava Kristuksen ansion kautta Isän edessä, ja tämän kohdan tarkasteleminen kenties auttaa meitä ymmärtämään miksi näin on. Se on sen tähden, koska Luoja seisoo omaa lakinsa edustajana, ja koska hän alussa asetti isä Aadamin ja hänen sukunsa tuon lain alaisuuteen julistaen, että he olisivat saaneet nauttia iankaikkista elämää ja Jumalan suosiota niin kauan kuin olisivat olleet tottelevaisia, ja että tottelemattomuus toisi mukanaan kuolemanrangaistuksen ja Jumalan suosion kadottamisen. Tätä tilaa ei voida vain heittää syrjään. Sen tähden, ennen kuin ihmiskunta voi tulla yhteyteen Jumalan kanssa ja saada iankaikkisen elämän lahjan, sen täytyy tavalla tai toisella tulla sovitetuksi Luojansa kanssa, ja siten palata siihen täydellisyyteen, joka voi kestää Jumalan tutkinnan kirkkaassa valossa ja täydellisen tottelevaisuuden koetuksessa. Siten maailma on, niin sanoaksemme, Kaikkivaltiaan ulottumattomissa – joka tarkoituksella järjesti lakinsa niin, että se on hänen oikeutensa ulottumattomissa ja tekee tarpeelliseksi hänen lunastussuunnitelmansa ja ennalleenasettamisen, eli vanhurskauttamisen, eli halukkaiden ja tottelevaisten tuomisen takaisin täydellisyyteen Lunastajan kautta, joka toimii välimiehenä, kunnes tämä on tapahtunut.

Välimiehellä, vaikka onkin täydellinen, ei ollut ylläpidettävää lakia – hän ei ollut langettanut tuomiota Aadamin ja hänen sukuaan ylle, mikä estäisi häntä tunnustamasta heitä ja olla armahtavainen heidän heikkouksiensa suhteen. Päinvastoin hän osti maailman sen ollessa syntisessä ja epätäydellisessä tilassa, täydellisesti ymmärtäen sen onnetoman tilan. Hän ottaa ihmiskunnan vastaan sellaisena kuin se on, ja tuhatvuotiskautena toimii jokaisen yksityisen kanssa hänen henkilökohtaisen tilansa mukaisesti ollen armollinen heikolle ja vaatien enemmän vahvemmalta, siten mukauttaen itsensä ja Valtakunnan lait erilaisten omituisuuksien, puutteiden, heikkouksien jne. mukaan, mitä hän löytäneekin heissä, sillä ”hän [Isä] on antanut kaiken tuomion Pojalle.” (Joh. 5:22) Poika osoittaa ihmisille selvästi Jumalan lain täydellisen mittapuun, jonka heidän täytyy lopulla saavuttaa, ennen kuin he voivat olla vanhurskaita ja otollisia Jumalan edessä – tuhatvuotiskauden lopussa; mutta Jumala ei pakota tätä mittapuuta ja pidä kiinni siitä, että kuka tahansa joka ei täytä sitä, on sen rikkoja, tarvitte armon myöntämistä peittämään kaikki rikkomukset, kuinka tahattomia ja tarkoituksettomia lienevätkin. Päinvastoin, koko tämä sovitus rikoksista Jumalan täydellistä ja muuttumatonta lakia kohtaan tulee olemaan täytetty, ennen kuin hän ollenkaan ottaa hallitusohjat käteensä.

Kristus on jo uhrinsa kautta maksanut lunastushinnan. Hän on armollisesti jo sovelluttanut tämän uhrin ansion uskon huonekuntaan, ja kun tämä aikakausi on päättynyt, on hän sovelluttava sen ”kaikkeen kansaan” – koko ihmismaailmaan. Jumala on esikuvallisen sovituspäivän kautta osoittanut, että tämä uhri tulisi hyväksyttäväksi ja vastaanotetta-

vaksi, ja että tuloksena juuri tästä vastaanottamisesta Kristus ja hänen Seurakuntansa ottavat silloin haltuunsa maailmanhallituksen, jota voitaisiin kutsua sotalaiksi tai yksinvaltaiseksi hallitukseksi, joka vallitsevien olosuhteiden perusteella syrjäyttää tavallisesti vallitsevat lait ja sen sijaan sovittaa ankarampia sääntöjä, jotka ovat tarpeettomat täydellisille ja vanhurskaille Kaikkivaltiaan täydellisten valtakunnan lakien kanssa sopuolosuhteissa oleville, mutta jotka ovat sovitettuna sen vallankumouksellisen, laittomuuden tilaan mukaan, jonka synty on tuottanut maailmaan. Tämän hätähallitus – jossa Kuningas ei hallitse ainoastaan kuninkaana, vaan myös korkeimpana tuomarina ja pappina, on tarkoitettu, niin kuin ylempänä olemme nähneet, tekemään maailma todellisesti vanhurskaaksi, ei laskemalla, uskon töiden kautta niiden ollessa mittapuuna eli koetuksena. Tätä todellista vanhurskauttamista ei saavuteta tuhatvuotisvaltakunnan alussa, tuloksena sen hallituksesta – sen lopussa.

Vanhurskauttamisella uskon kautta nykyisenä aikana on tarkoituksena tehdä mahdolliseksi Aabrahamlaiseen liittoon osalliseksi tuleminen niille muutamille harvoille, jotka Jumala aikoi kutsua erityiseen palvelukseensa lupauksen siemenenä, kanssauhraajina, ja sen tähden myös Jeesuksen kanssaperillisinä. Ei edes näiden kanssa Jumala voi toimia suoraan; senkin jälkeen kun he ovat uskon kautta ja Lunastajansa ansiolla vanhurskautetut, heitä kohdellaan kelvottomina ja heille ilmoitetaan, että he ovat otolliset ainoastaan tuossa Rakastetussa, Kristuksessa, ja kaikki heidän liittolupauksensa uhraamiseen olisivat hyödyttömiä, ellei hän takaisi heitä.

Kuinka selvää onkaan, että evankeliumikauden ainoa tarkoitus on kutsua ihmiskunnasta pieni luku uuden luomuksen jäseniksi ja että toimenpide vanhurskauttaa elämään uskon kautta on tarkoitettu antamaan uskovaisille Jumalan edessä sellaisen aseman, joka tekee heille mahdolliseksi ottaa päälleen ne liittositoumukset, jotka niiden on täytettävä, jotka ovat koetuksella uuden luomuksen jäsenyyttä varten. Ehto päästä uuteen luomukseen on, niin kuin jo olemme nähneet, itsensä uhraaminen; ja koska Jumala ei hyväksy uhriksi mitään, joka on turmeltunutta, niin emme me, jotka kuulumme turmeltuneeseen ja tuomittuun sukukuntaan, voi olla otolliset, ennen kuin olemme ensin vapautetut kaikesta synnistä, jotta siten, niin kuin apostoli sanoo, antaisimme ruumiimme uhriksi, joka on elävä, pyhä, ja Jumalalle otollinen ja järkevä jumalanpalveluksemme. – Room. 12:1

Alustavasti vanhurskautetut

Tältä näkökannalta katsottuna, mitä sanomme nyt sellaisista, jotka tulevat siihen tilaan, että uskovat Jumalaan ja tulevat jossakin määrin vanhurskautetuiksi, ja jotka kuitenkin vetäytyvät takaisin nähdessään, että edistymisen Herran tiellä merkitsee itsensä uhraamista, itsensä kieltämistä jne., perääntyvät astumasta ahtaasta portista ja vaeltamasta kaidalla tiellä täydellisesti vihkiytyen – aina kuolemaan asti? Voimmeko sanoa Jumalan olevan vihoissaan heille? Ei; meidän tulee olettaa, että siinä määrin kuin he edistyivät vanhurskauden tiellä, he olivat Herralle otolliset. Ja että sellaisetkin saavat siunauksen, siitä apostoli julistaa sanoen, ”Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, on meillä rauha Jumalan kanssa, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.” Tämä rauha merkitsee Jumalan suunnitelman – hänen aikomuksensa kerran tulevaisuudessa

kokonaan poistaa uskovan synnit – jonkin asteista tuntemista (Apt. 3:19); se merkitsee myös suuren määrän yhtäpitävyyttä vanhurskauden periaatteiden kanssa, sillä usko Kristukseen on aina parantava. Me iloitsemme kaikkien kanssa, jotka tulevat niin pitkälle; me iloitsemme siitä, että heillä on tämä etu ihmiskunnan suuren joukon rinnalla, jonka tämän maailman jumala on kokonaan sokaissut, niin ettei se nykyisenä aikana voi nähdä eikä panna arvoa Jumalan armolle Kristuksessa. Me kehotamme sellaisia pysymään Jumalan suosiossa kulkemalla eteenpäin täydelliseen tottelevaisuuteen.

Älä ota Jumalan armoa hukkaan vastaan

Mutta kuinka paljon iloitsemmekin sellaisten kanssa, ja kuinka paljon rauhaa ja iloa sellaiset uskavaiset nauttivatkin heidän koettaessaan vaeltaa vanhurskauden tiellä ja karttaessaan uhrautumisen kaitaa polkua, meidän täytyy kuitenkin suoraan sanoa sellaisille, että he ottavat Jumalan armon hukkaan vastaan (2 Kor. 6:1) – sillä Jumalan armo, jonka he ovat saaneet vanhurskauttamiseksi, oli aiottu portaaksi vielä suurempiin etuihin ja siunauksiin, jonka taivaallinen kutsu uuteen luomukseen sisältää. Sellaiset ottavat Jumalan armon turhaan vastaan, koska he eivät käytä hyväkseen tätä suurenmoista tilaisuutta, jonka vertaista ei koskaan ennen ole tarjottu kenellekään, ja niin paljon kuin Raamattu osoittaa, ei tule enää uudelleen tarjottavaksi. He ottavat hukkaan vastaan Jumalan armon, koska tilaisuus ennalleenasettamiseen tulevana aikakautena tarjotaan kaikille muillekin lunastetun suvun jäsenille. Jumalan armo heitä kohtaan tänä aikakautena on ainoastaan siinä, että he ovat saaneet nähdä hänen hyvyytensä, ennen kuin maailma vielä on nähnyt sitä, ja että he kulkisivat eteenpäin kutsun saavuttamiseen ja ihanan voittopalkinnon osallisuuteen, joka annetaan Kristuksen valitulle ruumiille, Kuninkaalliselle Papistolle.

Luodessamme silmäyksen nimelliseen ”kristittyyn maailmaan” näkyy selvästi, ettei suuri enemmistö vilpittömistäkään uskavaisista ole koskaan tullut pitemmälle kuin tähän valmistavaan askeleeseen: he ovat ”maistaneet että Herra on hyvä” ja tämä on riittänyt heille. Heidän olisi sen sijaan pitänyt tämän maistamisen kautta tulla täysin herätetyiksi yhä enemmän isoamaan ja janoamaan vanhurskautta, totuutta, lähempää Jumalan luonteen ja suunnitelman tuntemista, suurempaa kasvamista armossa, tiedossa ja rakkaudessa, täydellisempää käsitystä siitä, mikä on Jumalan tahto heihin nähden, jota haluamme tarkastaa myöhemmin otsakkeella Pyhitys.

Niin paljon kuin me voimme nähdä, kokeellisen vanhurskauttamisen edut koskevat ainoastaan tätä nykyisestä elämästä, ja tuottaa helpotuksen tunteen Jumalan armollisen mielenlaadun suhteen ja hänen tulevaan toimintaansa heitä kohtaan. Ja kuitenkin heidän tietonsa on niin vähäinen, että he väliin laulavat: ”Epäilyksä saa suremaan: tokko Herran olenkaan?”

Asia on niin, että vaikka Kristus on ollut heille viisaudeksi siihen pisteeseen, että hän on osoittanut heidän tarvitsevan Vapahtajaa, ja lisäksi osoittanut jotain siitä pelastuksesta, joka hänessä on valmistettu, Jumalan menettelytapa ei kuitenkaan anna hänen edelleen olla heidän viisautenaan, johtaakseen heitä ”Jumalan syvyyksiin” vähemmällä kuin että he kokonaisen vihkiytymisen kautta tulevat Kristuksen seuraajiksi, jotka ovat valmiit vaeltamaan hänen askeleissaan. Vanhurskautettu uskova ei suinkaan ole uusi

luomus, vaikka hän nähden jonkin osan Jumalan teistä ja vaatimuksista koettaa elää siivoa, järkevää ja kunniallista elämää. Hän on edelleenkin maasta maallinen; hän ei koskaan ole mennyt eteenpäin vaihtaakseen maallisia, inhimillisiä oikeuksiaan (jotka Jeesus osti hänelle takaisin) taivaallisiin asioihin, joihin Herra hänen vanhurskauttamisensa kautta aukaisi pääsyn. Samoin kuin esikuvassa leviitat eivät saaneet astua itse tabernaakkeliin eikä edes nähdä asioita, joita siellä sisällä oli, eivät myöskään vastakuvassa vanhurskautetut uskovaiset voi tunkeutua Jumalan syvyyksiin tai nähdä ja arvostella niiden ihanuutta, vähemmällä kuin että ensin tulevat Kuninkaallisen papiston jäseniksi täydellisen vihkiytymisen kautta.

Odottaa Herran erityistä suosiota tuhatvuotiskautena sen tähden, että nykyisessä elämässä on ottanut hukkaan vastaan hänen armonsa, olisi aivan samaa kuin jos odottaisi erityistä etuoikeutta sen tähden, ettei ole pitänyt arvossa tai on väärinkäyttänyt jotain ennen saamaansa siunausta. Eikö olisi paljon enemmän sopusoinnussa Jumalan toimintatavan kanssa menneinä aikoina, jos huomaisimme, että sellaiset, jotka eivät ole olleet erityisesti suosittuja nykyisenä evankeliumikautena, tulisivat enimmin suosituiksi tulevana aikakautena? Eikö tämä kävisi erittäin hyvin yhteen Herran sanan kanssa, ”On viimeisiä, jotka tulevat ensimmäisiksi, ja on ensimmäisiä, jotka tulevat viimeisiksi?” Todellakin, apostoli osoittaa selvästi, että kun uusi luomus on tullut täydelliseksi ja tuhatvuotisvaltakunta on alkanut, silloin on Jumalan erityinen suosio palaava luonnolliselle Israelille, jolta se poistui evankeliumikauden alussa. — Room. 11:25-32

Ne, jotka vanhurskautettiin seurustelemaan Jumalan kanssa ennen nykyistä aikakautta, jotka säilyttivät vanhurskauttamisensa, ja jotka palkinnoksi siitä asetetaan taivaallisen valtakunnan hallituksen aikana ”päämiehiksi kaikkeen maailmaan”, saivat uskollisuutensa johdosta kärsiä maallisten etujen kadottamisesta. (Hebr. 11:35) Niiden, jotka tänä aikakautena tahtovat käyttää ja säilyttää vanhurskauttamisensa oikein, täytyy tehdä tämä lihan kustannuksella. Pieni lauma, uskollisimmat, antavat henkensä totuuden ja veljien palveluksessa ja tulevat sillä tavoin pelastusruhtinaamme kaltaisiksi. Toisen luokan, jota toisessa paikassa nimitetään ”suureksi joukoksi”, täytyy myös lihansa kustannuksella saavuttaa palkintonsa; mutta koska heidän intonsa uhraamisessa oli liian vähäinen, he menettävät uuden luomuksen suuren palkinnon ja sen kuninkaalliset etuoikeudet. Nämä kolme luokkaa näyttävät olevan ainoat, joilla tulevana aikakautena on hyötyä nykyisen elämän erityisistä, uskon kautta vanhurskauttamisen tilaisuuksista.

Valtakunnan toiminta, tiedon täydessä valossa ja töiden mukaan katsoen, tulee erityisten syiden nojalla selvästi miellyttämään ensisijassa lihallista Israelia, joka, sen jälkeen kun se on vapautettu sokeudestaan, tulee olemaan erittäin innokas Herran Voidellun puolesta, sanoen niin kuin profeetta esittää, ”Katso, tämä on meidän Jumalamme, jota me odotimme meitä pelastamaan.” (Jes. 25:9) Mutta vaikka Israel on luonnollisesti ensimmäisenä sovittautumassa uuteen asiain tilaan, siunaukset ja tilaisuudet ennalleenasettamiseen tulevat, kiitos Jumalalle, pian olemaan avoinna koko maailmalle — jotta kaikki kansakunnat tulisivat Aabrahamin lapsiksi siinä suhteessa, että he tulevat osallisiksi hänelle annetuista lupauksista, niin kuin on kirjoitettu, ”Sinusta tulee kansojen paljouden isä”; ”Sinussa tulevat siunatuksi kaikki sukukunnat maan päällä.”

Kristus on tullut meille pyhitykseksi

Niin kuin Jumalan viisaus, eli tieto, tuli osaksemme hedelmänä Herramme Jeesuksen sijaisuhrista, ja niin kuin vanhurskauttamisemme tuli hänen ansionsa kautta, kun vastaanotimme hänen sovitustyönsä ja käännyimme synnistä vanhurskauteen, niin tulee pyhityksemmekin hänen kauttansa. Kukaan ihminen ei voi pyhittää itseään siinä merkityksessä, että hän voisi tehdä mitään päästäkseen jäseneksi Jumalan perheeseen, hänen henkensä siittämään uuteen luomukseen. (Joh. 1:13; Hebr. 5:4) Niin kuin Kristuksen ansio on välttämätön vanhurskauttamisemme, on myös välttämätöntä, että hän hyväksyy meidät ruumiinsa jäseniksi, Kuninkaallisiksi alipapeiksi, ja alituisesti auttaa meitä voidaksemme lujittaa kutsuntamme ja valintamme. Apostoli nuhtelee ankarasti muutamia, jotka eivät pitäytyneet ”Päähän” (Kol. 2:19), ja me ymmärrämme, että Kristuksen Jeesuksen tunnustaminen ei ainoastaan Vapahtajana synnistä, vaan myös ruumiin (seurakunnan) Päänä, edustajana, johtajana, opettajana ja suojelijana, on mitä tärkeintä sen jokaiselle jäsenelle. Herramme itse huomauttaa, miten välttämätöntä meidän on pysyä hänen huolenpitonsa alaisina, kun hän uudelleen ja uudelleen kehottaa, ”Pysykää minussa... Niinkuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa... Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, niin anokaa, mitä ikänä tahdotte, ja te sen saatte. (Joh. 15:4,7) Apostoli osoittaa myös Kristuksessa pysymisen välttämättömyyden sanoen, ”Hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin.” (Hebr. 10:31) Hän jatkaa edelleen osoittaakseen, mitä hän tarkoittaa, lainaten ennustuksesta: ”Sillä meidän Jumalamme on kuluttavainen tuli.” Jumalan rakkaus ja Jumalan vanhurskaus palaa yhtä paljon kaikkea syntiä vastaan ja ”kaikki vääryys on syntiä”; ”hän ei voi nähdä [hyväksyä] syntiä” (engl. Raamattu); sen tähden on hän pitänyt huolta siitä, ettei syntisiä säilytettäisi sellaisina, vaan että heidät asetettaisiin ennalleen ja pelastettaisiin synnistä ja sen rangaistuksesta, tyhjäsitekemisestä.

Tämä vakuuttaa meille yhtäpitävästi Raamatun eri lausuntojen kanssa, että tulee aika, jolloin ei syntiä eikä syntisiä enää ole, eikä myöskään kärsimyksiä, surua ja kuolemaa. Jumalalle olkoon kiitos, että voimme iloita siitäkin, että Jumala on kuluttava tuli, kun tiedämme, että hän on Kristuksessa Jeesuksessa valmistanut meille pakopaikan, jossa meidän nykyinen epätäydellisyytemme peitetään, ja että hän myös on pitänyt huolta meidän lopullisesta vapautuksestamme synnistä ja kuolemasta ja jokaisesta heikkoudesta ja muuttumisestamme hänen itsensä kaltaisuuteen – uuteen luomukseen – Jumalan luonnon täyteyteen ja täydellisyyteen, ja ”suurelle joukolle” enkelien kaltaisen täydellisyyden, mikä tekee sen kykeneväksi olemaan kirkastetun seurakunnan palvelijoina ja seuralaisina – ”neitsyet seuraavat häntä, hänen ystävättärensä tuodaan sinun tykösi.” (Ps. 45:15) Sen jälkeen vanhat arvokkaat, jotka saavat inhimillisen täydellisyyden, tulevat Jumalan kuviksi lihassa ja taivaallisen valtakunnan yleviksi edustajiksi ja Jumalan siunauksen välittäjiksi kaikille maan sukukunnille. Lopulta, kun opetus, tilaisuudet ja koetukset tuhatvuotiskautena ovat vieneet kaikki halukkaat ja tottelevaiset täydellisyyteen ja osoittaneet heidän uskollisuutensa Jumalaa kohtaan, nämäkin ovat saavuttaneet inhimillisen täydellisyyden, Jumalan kuva lihassa; ja kaikkien näiden keskuudessa Jumalan tahto ymmärretään ja totellaan silloin niin täydellisesti – ja koko sydäimestä – ettei hän enää ole heille kuluttavainen tuli, sillä kaikki heidän saastaisuutensa on silloin tullut pois-

tetuksi heistä suuren Välittäjän kurituksen alaisina, jonka hoitoon Jumalan viisus ja rakkaus heidät jätti. Kristus saa silloin ”sielunsa vaivan tähden” nähdä sen (so. Jumalan tahdon toteutuvan) ”ja tulee ravituksi” – sen tuloksen kautta.

Pyhittäminen (vihkiytyminen) merkitsee erottamista pyhään palvelukseen. Syntisiä ei kehoiteta pyhyteen, vaan parannukseen (mielenmuutokseen); eikä katuvaaisia syntisiä käsketä vihkiytymään, vaan uskomaan Herraan Jeesukseen Kristukseen tullakseen vanhurskautetuiksi. Ainoastaan vanhurskautettuja käsketään pyhittymään – sellaisia, jotka uskovat Jumalan lupauksiin Kristuksessa, jotka lepäävät hänen lunastustyöllään. Tämä ei merkitse sitä, ettei pyhitys olisi oikea asia kaikille ihmisille; se tarkoittaa ainoastaan, että Jumala näki ennakolta, että niin kauan kuin ihminen on katumattoman synnintekijän asemassa, on aivan hyödytöntä kutsua häntä elämään pyhää elämää; hänen täytyy ensin ymmärtää, että hän on syntinen ja että hän tarvitsee mielen muutosta. Se ei merkitse, ettei katuvaisten tulisi pyhittyä, elää pyhää elämää, vaan se merkitsee, että pyhittyminen ilman edelläkäypää vanhurskauttamista olisi kokonaan hyödytön. Jumalan säädöksen mukaisesti meidän on ensin opittava ymmärtämään Jumalan hyvyys hänen varatessaan sovituksen meidän synneillemme, ja meidän täytyy ottaa vastaan hänen järjestelynsä vapaana lahjana Kristuksen kautta, ennen kuin olemme tulleet tilaan, jossa voimme vihkiytyä, eli pyhittää itsemme hänen palvelukseensa. Sen lisäksi, kaikkien näiden evankeliumikauden toimenpiteiden – kutsumisella mielenmuutokseen, iloisen sanoman ilmoittamisella vanhurskauttamisesta ja kutsulla vanhurskautetuille pyhittymiseen eli vihkiytymiseen Jumalalle, kaikki nämä ovat osa siitä suuresta suunnitelmasta, jota Jumala nyt juuri panee toimeen – tarkoituksena on uuden luomuksen kehittäminen. Jumala on edeltä määrännyt, että kaikkien, jotka tulevat kuulumaan uuteen luomukseen, pitää olla uhraajia – ”Kuninkaallisessa Papistossa”; ja jokaisella heistä pitää olla jotain uhrattavaa Jumalalle, niin kuin meidän Ylimmäisellä Papillammekin, joka ”uhrasi itsensä Jumalalle.” (Hebr. 7:27; 9:14) Alipappien täytyy myös uhrata itsensä Jumalalle; niin kuin apostoli sanoo, ”Niin minä Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehoitan teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi; tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne.” (Room. 12:1) Nyt huomattaamme, että koska meidän ruumiimme eivät ole todellisesti ”pyhiä”, niiden täytyy ensin tulla lasketuiksi ”pyhiksi”, ennen kuin ne voivat olla Jumalalle otolliset ja niitä voidaan pitää pyhinä. Meidän täytyy siis ensin tulla vanhurskautetuiksi uskon kautta Kristukseen, ennen kuin meillä on mitään pyhää ja otollista pantavana Jumalan alttarille, ja meidän suuren ylimmäisen pappimme on pantava uhrimme alttarille ja uhrattava se, ja Jumalan on otettava se vastaan hänen käsistään, ennen kuin meidät voidaan katsoa hänen ”Kuninkaalliseksi Papistokseen.”

Juuri pyhyttä vaatii suuri Kuningas tuhatvuotiskautena. Koko maailmaa kutsutaan pyhittäytymään, erottautumaan kaikesta epäpuhtaasta, kaikenlaisesta synnistä ja tottelemaan Jumalan tahtoa, joka julistetaan Valtakunnan lakien ja sen ruhtinaiden kautta. Jotkut saattavat silloin muotoutua pyhitykseen, eli pyhyteen, ulkonaisen elämänsä suhteen ilman että ovat pyhitetyt sydämessään; sellaiset saattavat edistyä henkisessä, siveellisessä ja ruumiillisessa suhteessa täydellisyyteen – ennalleenasettamisen rajaan saakka – ja niin tehden he saavat nauttia tämän ihanan ajan siunauksista ja palkinnoista aivan sen loppuun asti; mutta ellei heidän pyhityksensä ole sinä aikana läpitukenut

myös heidän sydämensä ajatuksia ja tarkoituksia, he eivät ole sopivia iankaikkisesti kestäviä olosuhteita varten tuhatvuotisen Valtakunnan tuolla puolen, jonne ei pääse mitään, mikä ei ole ehdottomasti sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa ajatuksissa sanoissa ja töissä.

Mutta siten nähdessämme pyhityksen yleisenä periaatteena, johon koko maailman tulevana aikakautena on mukauduttava, älkäämme unohtako, että Raamattu kirjoitettiin erityisesti ”varoitukseksi meille” – varoitukseksi uudelle luomukselle. Kun se aika on tullut, jolloin maailma saa ottaa vastaan opetusta pyhityksen suhteen, sen opettajana on Suuri Opettaja; Vanhurskauden Aurinko on silloin kokonaan valaiseva maailman Jumalan tunnolla. Siellä ei enää ole toisilleen vastakkaisten oppien ja näkökantojen Baabelia, sillä Herra on sen päivän suhteen luvannut sanoen, ”Silloin minä muutan puhtaiksi kansain huulet, niin että ne kaikki rukoilevat Herran nimeä, palvelevat häntä yksimielisesti.” (Sef. 3:9) Apostoli puhuu yksinomaan uudelle luomukselle, kun hän selittää, että Kristus ”on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhyydeksi ja lunastukseksi.” Tarkatkaamme sen tähden sitä enemmän näitä asioita, jotka ovat kirjoitetut meidän opetukseksemme ja ovat välttämättömiä meille, jotta voisimme lujittaa kutsumisemme ja valitsemisemme uuden luomuksen osallisuuteen.

Niin kuin Herra sanoi esikuvallisille israelilaisille: ”Sen tähden pyhittäkää itsenne ja olkaa pyhät” ja ”Minä olen Herra, joka teidät pyhitän” (3 Moos. 20:7,8; 2 Moos. 31:13), hän kehottaa myös hengellisiä israelilaisia pyhittäytymään eli vihkiytymään, kantamaan ruumiinsa eläväksi uhriksi, antautumaan Jumalalle Kristuksen sovintouhrissa ja sen ansion kautta. Ainoastaan ne, jotka tekevät tämän nyt, kun on ”otollinen aika”, Herra hyväksyy ja erottaa pyhinä, kirjoittaa heidät Karitsan elämän kirjaan (Ilm. 3:5) ja varaa jokaiselle heistä kirkkauden, kunnian ja kuolemattomuuden kruunun, joka tulee heidän omakseen, jos he uskollisesti täyttävät liittolupauksensa, joka ainoastaan on ”järkevä jumalanpalvelus.” – Ilm. 3:11

niin kuin esikuvassa leviittojen vihkiytyminen velvoitti heitä kykynsä mukaan seuraamaan vanhurskauden tietä, mutta ei velvoittanut uhraamaan, niin oli Aaronin ja hänen poikiensa vihkiytyminen papilliseen palvelukseen esikuva niiden vihkiytymisestä, jotka ottavat vastaan Jumalan kutsun kuninkaalliseen papistoon – vihkiytyminen uhraamaan. Tämä oli esikuvattu valkeilla liinavaatteilla, jotka esittävät vanhurskautta, vanhurskauttamista, sekä öljyllä voitelemisella ja uhraamisella, jossa kaikki papit olivat osalliset. – Hebr. 8:3

Leviittaesikuva osoittaa selvästi kahta erityistä laatua vihkiytymistä: 1) kaikkien leviittojen yleistä vihkiytymistä; 2) muutamien leviittojen erityistä vihkiytymistä, jotka leviitat olivat uhraajia eli pappeja. Edellinen esittää uskovaisten yleistä vihkiytymistä elämään pyhästi ja tottelemaan Jumalaa, ja Jumalan armon kautta tämä vihkiytyminen tuottaa heille vanhurskauttamisen elämään ja rauhan Jumalan kanssa. Tämä on se, mitä kaikki totiset uskovaiset tänä aikakautena ymmärtävät ja kokevat. Mutta apostoli selittää, että ”julistamisen päämäärä on puhtaasta sydäimestä tuleva rakkaus.” (1 Tim. 1:5); tämä tahtoo sanoa, että Jumala on ennakolta nähnyt, että kun olimme halukkaat ottamaan ensimmäi-

sen vihkiytymisaskeleen, suostumaan nykyisiin ehtoihin vanhurskauttamisemme, tämä johtaisi meitä ottamaan seuraavan askeleen ja vihkiytymään uhraaviksi papeiksi.

Kuinka niin? Koska pyhä elämä ja tottelevaisuus Jumalaa kohtaan juuri on ”puhtaasta sydäimestä tulevaa rakkautta” Jumalaa ja kanssaihmiä kohtaan. Rakkaus Jumalaan merkitsee rakkautta koko sydämeistämme ja mielestämme, koko olennostamme ja kaikesta voimastamme; ja sellainen rakkaus ei odota käskyä, vaan pyytää tilaisuutta palvellakseen sanoen, ”Herra, mitä tahdot, että minun on tehtävä?” Jokainen uskollinen ja ”totinen israelilainen” ensimmäisen tulemisen aikana oli tehnyt tämän ensimmäisen vihkiytymisen, joka oli esikuvattu leviittojen yleisen vihkiytymisen kautta, ja näille suuntasi Jeesus erityisen evankeliumikutsun vihkiytyä kuolemaan, uhraamaan maalliset harrastukset taivaallisten tähden, vaeltamaan Jeesuksen, Pelastusruhtinaamme, askeleissa kaidalla tiellä, kirkkauteen, kunniaan ja kuolemattomuuteen. Sellaiset, jotka tottelivat kutsua, hyväksyttiin papeiksi, jäseniksi tunnustuksemme Ylimmäisen Papin ruumiiseen, ”Jumalan lapsiksi.” – Joh. 1:12

Sama suunnitelma jatkuu samalla tavalla koko evankeliumikauden ajan: vihkiytyminen tottelevaisuuteen ja vanhurskauteen – vastakuvallisina leviitoina; sen jälkeen tulee ymmärrys siitä, että vanhurskaus merkitsee korkeinta rakkautta Jumalaan ja sydämellistä halua saada tietää ja tehdä hänen tahtonsa; sen jälkeen seuraa tuonnempana selvä käsitys siitä, että koko luomakunta on nyt sellaisessa hämmennyksessä ja epäsovussa Jumalan kanssa, että sopusointu hänen kanssaan merkitsee epäsovua kaiken vääryyden kanssa sekä meissä itsessämme että muissa; sen jälkeen aletaan katsoa ylös Jumalaan ja huutaa hänelle, jotta saataisiin tietää, miksi hän kutsui meitä ja otti vastaan vihkiytymisemme eikä kuitenkaan tehnyt sitä mahdolliseksi millään muulla kuin itsensä uhraamisen tiellä. Vastauksena tähän rukoushuutoon Herra sanoo, ”te olette kutsututkin yhteen ja samaan toivoon” (Ef. 4:4), ja että tämä kutsu on kanssaperillisyyteen Jeesuksen kanssa hänen Valtakuntansa kunniaan, kirkkauteen ja kuolemattomuuteen (Luuk. 12:32; Room. 2:7), sekä että tie on kaita ja vaikea, koska niille, jotka hän tahtoo viedä niin korkeaan kunniaan, on välttämätöntä, että he voittajina kestävät nämä koettelemukset. (Matt. 7:14; Room. 8:17) Kun kuulimme apostolin kautta Jumalan kutsun, ”Niin minä kehoitan teitä, veljet... antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi; tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne”, ja kun noudatimme tätä kutsua ja vihkiydymme kuolemaan, juuri silloin meidät laskettiin Kuninkaallisen Papiston papeiksi ja tunnustuksemme (eli järjestyksemme) Ylimmäisen Papin, Kristuksen, jäseniksi – uusiksi luomuksiksi.

Sellaiset uskovaiset, jotka, sen jälkeen kun ovat oppineet tuntemaan, että ”julistuksen päämäärä on puhtaasta sydäimestä tuleva rakkaus”, kieltäytyvät menemästä tähän pisteeseen, kieltäytyvät ottamasta vastaan kutsun uhraamaan, ja siten kieltäytyvät mukautumasta Jumalan määräämään heidän vanhurskauttamisensa päämäärään, eivät jaksaa täyttää liittoansa tottelevaisuuden kautta vanhurskauteen, koska tie on kaita, siten hyläten ”kutsumme ainoan toivon.” Eivätkö nämä ota hukkaan vastaan Jumalan armon?” Kun tarkastelemme vanhoja arvokkaita ja huomaamme kuinka paljon heille maksoi hyvän todistuksen saavuttaminen uskon kautta ja pysyminen ”Jumalalle otollisena” ja siten säilyttäminen vanhurskauttamisensa ystävyteen (Hebr. 11:5,32-39), saatammeko silloin

odottaa, että vanhurskauttaminen elämään, joka evankeliumikautena lahjoitetaan vastakuvallisille leviitoille, voitaisiin säilyttää vähemmällä uskollisuuden määrällä Herraa ja vanhurskautta kohtaan? Varmasti tulee meidän tehdä se johtopäätös, että sellaiset ehdollisesti vanhurskautetut uskovaiset, jotka laskevat opetuslapseuden kustannukset (Luuk. 14:27,28), johon heidän tehty vihkiytymisensä johtaa, mutta eivät silloin tahdo uskoa Herran lupaamaan apuun, vaan kieltäytyvät tai laiminlyövät eteenpäin kulkemisen ja ”järkevä jumanpalveluksensa” suorittamisen loppuun asti täyttämällä vihkiytymisensä — aina kuolemaan asti — heidät Herra on turhaan armahtanut? Varmastikaan heidän ei voida katsoa omistavan vanhurskautusta elämään, eikä edes vanhurskautusta erityiseen ystävyyteen Jumalan kanssa: näin he menettävät vastakuvallisille leviitoille kuuluvan edun, eikä heitä pidä enää sellaisiksi katsoa.

Mutta niiden joukossa, jotka arvostavat Jumalan suosiota ja joiden sydämet vastaavat uskollisesti täydellisen vihkiytymisen etuihin ja ”järkevään jumalanpalvelukseen”, ja jotka hyväksyvät liiton tottelevaisuudesta Jumalaa ja vanhurskautta kohtaan kuolemaan asti, on kaksi luokkaa:

1) Ne vastakuvalliset leviitat, jotka vapaaehtoisesti ja ilolla uhraavat elämänsä etsien keinoja ja neuvoja saadakseen palvella Herraa, veljiä ja totuutta sekä laskien iloksi ja kunniaksi saada siten uhrata maalliset mukavuudet, ajan, vaikutusvallan, varat — lyhyesti sanoen kaiken, mikä muodostaa nykyisen elämän. Nämä iloiset, halukkaat uhraajat, vastakuvalliset papit, ovat ennen pitkää kirkastetut ja muodostavat yhdessä Herransa kanssa ”Kuninkaallisen Papiston”, joka, kun heidän uhraamisensa on loppunut, ei ole enää Aaronin ja hänen poikiensa vastakuva, jotka uhrasivat kansan edestä, vaan Melkisedekin — pappi valtaistuimellaan — joka tuhatvuotiskautena jakaa maailmalle kaikki ne siunaukset, jotka sille on varattu vastakuvallisen sovintopäivän — tämän evankeliumikauden — ”parempien uhrien” kautta.

2) Toinen uskovaisten luokka ottaa kutsun vastaan ja ilolla vihkii kaikkensa Herralle ja hänen ”järkevään jumalanpalvelukseensa”, siten osoittautuen olevansa arvollisia vastakuvallisiksi leviitoiksi, koska he eivät ole vastaanottaneet Jumalan armoa turhaan, mutta, ikävä kyllä, vaikka he seuraavat kutsua ja siten tulevat osallisiksi ”kutsumme ainoasta toivosta” ja valittujen kaikista eduista, heidän rakkautensa ja intonsa ei kuitenkaan ole kyllin vahva pakottaakseen heitä täyttämään uhrin, johon ovat sitoutuneet. Koska heidän rakkautensa ja uskonsa ei ole kyllin voimakas, he laiminlyövät uhrin laskemisen alttarille tai sen pitämisen siinä; heitä ei siis voida laskea suuren Ylimmäisen Pappimme uskollisiksi kuviksi, jonka ilona oli Isän tahdon tekeminen; he eivät jaksa voittaa, eikä heitä siitä syystä voida laskea ”voittajiksi”, jotka Kuninkaallisen Papiston jäsenenä perivät Herransa kanssa taivaallisen Kuningaskunnan; he eivät pidä liittoaan täydellisesti, vaan laiminlyövät kutsumisensa ja valitsemisensa lujittamisen.

Kuinka näiden nyt käy? Ovatko he kadottaneet kaiken, koska he tosin ovat juosseet saavuttaakseen voittopalkinnon, mutta heiltä on kuitenkin puuttunut intoa ja rakkautta, niin etteivät ole saavuttaneet maalia? Jumalalle kiitos, ei; vaikka heidän uskonsa ja intonsa vaikeimmissa koettelemuksissa osoittautuivat riittämättömiksi asettamaan heitä pappien riviin, kuitenkin heidän uskonsa ja intonsa vihkiytyä kuolemaan osoitti heidän

vilpittömyytensä leviitoina. Kuitenkaan ei siinä ollut kylliksi, että he vihkiytyivät kokonaan; heidän täytyy todistaa, että he sydämestään rakastavat Herraa, eivätkä tahdo kieltää häntä mistään hinnasta, vaikka eivät olekaan kylliksi uskollisia tuodakseen uhrin hänen palveluksessaan. Mikä on se koetus, joka varmistaa, että he ovat arvollisia leviittain osaan Valtakunnassa? Ja kuinka heitä koetellaan?

Olemme jo viitanneet Herran totisesti vihkiytyneiden suureen joukkoon, josta kerrotaan Ilm. 7:13-15: ”Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat, ja he ovat pesseet viittansa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. Sen tähden he ovat Jumalan valtaistuinten edessä [ei valtaistuimella] ja palvelevat häntä päivät ja yöt [alituisesti] hänen temppelissään [seurakunnassa], ja hän, joka valtaistuimella istuu, on levittävä telttamajansa heidän ylitsensä [on yhdistävä heidät itsensä ja kirkastetun morsiamensa kanssa henkittilässä ja sen palveluksessa].” ”Tyhmät neitset!” He tuhlasivat tilaisuutensa tulla morsiamen jäseniksi; mutta siitä huolimatta ovat he neitsyitä, puhtaita sydäntensä aikeissa. He jäävät osattomiksi voittopalkinnosta, mutta pääsevät sittemmin vaikeiden koettelemusten jälkeen osallisiksi Yljän ja Morsiamen häjäjuhlaan ”neitsyeinä, hänen ystävinänsä”, jotka hänen jäljissänsä tuodaan hänen luoksensa. ”Ilolla ja riemulla heitä saatetaan, he astuvat kuninkaan palatsiin” (Ps. 45:15,16) Leviitoina he eivät ole onnistuneet saamaan Kuninkaallisen Papiston voittopalkintoa, mutta he ovat kuitenkin leviittoja ja voivat palvella Jumalaa hänen kirkastetussa temppelissään, seurakunnassa, vaikka heistä ei voi tulla patsaita eikä eläviä kiviä tähän temppeliin. (Ilm. 3:12; 19:6,7; Ps. 45:15,16) Jae, joka seuraa heti viimeksi mainittujen jakeiden jälkeen, johtaa huomiomme edellisen aikakauden esikuvallisiin leviittoihin, joita luonnollinen Israel kutsui ”isiksi”; tämä paikka osoittaa meille, että heidät palkitaan siten, että heidät pannaan ”päämiehiksi kaikkeen maailmaan.”

Samoin Leevin kolme poikaa (Kahat, Gerson ja Merari) näyttävät myös esikuvaavan neljää luokkaa. 1) Mooses, Aaron ja koko Amramin (Kahatin pojan) pappis-perhe, joiden majat sijaitsivat tabernaakkelin edessä (idässä). Heille oli uskottu kaikki uskonnolliset asiat, kaikkien veljien, kaikkien muiden leviittojen ollessa heidän kunnioitettuja palvelijoita. 2) Tabernaakkelin eteläpuolella oli leiripaikka Kahatin perheellä, sukulaisuudessa heitä lähinnä; heidän hoidossaan olivat pyhimmät esineet — alttarit, kynttiläjalka, pöytä ja arkki. 3) Tabernaakkelin pohjoispuolelle leiriytyi Merarin perhe, joka seurasi lähinnä Kahatin perhettä palveluksessa, kunniaa ja arvossa; heidän hoidettavinaan olivat kullatut laudat, patsaat, jalustat ym. 4) Tabernaakkelin takana leiriytyi Gersonin leeviläinen perhe, jolla oli vähiten tärkeä palvelus — majan nuorien, ulkopihan kankaiden, portin verhojen ym. hoito ja kuljetus.

Nämä neljä leviittaperhettä saattavat hyvinkin edustaa vanhurskautetun ihmiskunnan neljää erityistä luokkaa sinä aikana, jolloin sovitus on tyydytetty: pyhiä eli Kuninkaallista Papistoa, vanhoja arvokkaita, suurta joukkoa ja pelastettua maailmaa. Mitä esikuviin tulee, näyttää olevan jotakuinkin tavallista, että nimet merkitsevät jotakin. 1) Amramin perhe valittiin olemaan pappeina: *Amram* merkitsee ylhäistä kansaa, korotettua kansaa. Mikä sopiva nimitys ”pienen lauman” esikuvalle, jonka lauman Päänä on Kristus Jeesus! ”Korkealle korotettu”, ”erittäin korkea”, näin ilmoittaa Raamattu näistä papeista. 2) *Kahat* merkitsee liittolaista, toveria. Juuri Kahatin perheestä ovat syntyisin Amramin pojat, jotka

valittiin olemaan uusi pappis-perhe (huone). Leviittojen Kahat-perhe saattaa sen tähden oikeudenmukaisesti edustaa vanhoja arvokkaita, joiden usko, tottelevaisuus ja kuuliaisuus Jumalaa kohtaan sekä alttius kärsimään vanhurskauden tähden on tullut niin täydelleen todistetuksi ja joiden kanssa tunnemme olevamme niin läheistä sukua. He olivat todella Herran ja meidän liittolaisiamme; ja ovat jossain suhteessa likempänä Kristusta kuin monet muut. 3) *Merari* merkitsee katkeruutta, jonka vuoksi Merarin leviittäperhe näyttää edustavan niiden ”suurta joukkoa”, jotka ovat siinneet pyhään luontoon, mutta jotka eivät onnistu saamaan Kuninkaallisen Papiston voittopalkintoa ja jotka ”pelastuvat ikäänkuin tulen kautta”, tullen ”suuresta ahdistuksesta” ja katkerista kokemuksista siihen kunnian ja palvelustoimen asemaan, joka on heille määrätty. 4) *Gerson* merkitsee paennutta, tai pelastunutta; siten leviittojen Gerson-perhe näyttää varsin hyvästi edustavan pelastettua ihmismaailmaa, josta kaikkia autetaan pakenemaan, ja voittamaan vapaus ja pelastus Saatanan kahleista, sokeudesta ja orjuudesta.

Siten etummainen sija ja korkein arvo näiden vastakuvallisten leviittojen, tai vanhurskautettujen, joukossa kuuluu Kuninkaalliselle Papistolle, jonka huolenpitoon tuhatvuotisvaltakunta kaikkine edesvastuineen jätetään. Heidän oikealla puolellaan seisovat heidän lähimmät sukulaisensa — vanhat arvokkaat — jotka he asettavat ”päämiehiksi kaikkeen maailmaan.” Heidän vasemmalla sivullaan ovat suuren joukon¹ uskolliset veljet. Ja viimeiseksi tulevat tuhatvuotiskautena synnistä ja kuolemasta pelastetut ihmisjoukot, joiden uskollisuus silloin on tullut täydelleen osoitetuksi suuressa koetuksessa, jolla tuhatvuotiskausi päättyy. — Ilm. 20:7,9

Kaikki nämä leviittain luokat ovat sellaisia, jotka ovat koeteltuja ja sydämestään osoittautuneet uskollisiksi Jumalaa kohtaan. Tämä ei kuitenkaan merkitse, etteivät ne, jotka nyt ovat vanhurskautetut uskosta ennen kuin maailma vanhurskautetaan ja jotka kieltäytyvät tai laiminlyövät eteenpäin kulkemisen ja julistuksen päämäärän täyttämisen — joka päämäärä on puhtaasta sydäimestä tuleva rakkaus — jotka siis turhaan ottavat vastaan tämän Jumalan armon, saa enää mitään pelastustilaisuutta. Jos he laskettuaan kustannukset osallistumisesta papilliseen uhripalvelukseen epäävät tarjouksen, heitä luonnollisesti ei voida kiittää ja palkita siitä, etteivät ole ymmärtäneet arvostaa sellaista ”järjellistä jumalanpalvelusta”, eikä heitä oikeudella voida rangaistakaan viisauden puutteesta; muutoinhan kutsu kirkkauteen, kunniaan ja kuolemattomuuteen ei olisikaan armosta vaan pakosta — se ei olisi kutsu, vaan käsky — ei uhri, vaan velvollisuus. Vaikka he eivät ymmärtäneetkään käyttää hyväkseen vanhurskauttamistaan, he tulevat olemaan osana vanhurskautetusta maailmasta, aivan niin kuin he olivat ennen kuin uskoivat Kristukseen, ainoastaan sillä erotuksella, että heidän edesvastuunsa on tullut suuremmaksi, kun he ovat paremmin oppineet tuntemaan erotuksen oikean ja väärän välillä. Toisin sanoen, nykyaikana tapahtuva koetus iankaikkista elämää tai iankaikkista kuolemaa varten käsittää ainoastaan ne, jotka vapaaehtoisesti vihkiytyvät Herralle ”kuolemaan asti.” Kukaan muu ei ole vielä tullut iankaikkisen elämän tai iankaikkisen kuoleman tuomioon, eikä ketään muuta tuomita ennen kuin tuhatvuotisvaltakunta on perustettu. Kuitenkin kukin

¹ Tekijän myöhempi ajatus on, että määrättyt raamatunkohdat näyttävät opettavan, että vanhat arvokkaat eivät tule ennen, vaan luokitellaan alemmaksi, kuin suuri joukko tuhatvuotiskauden aikana, mutta että he tulevat saamaan henkilönonn ja korkeamman kunnian tuhatvuotiskauden lopussa.

ihminen kasvattaa ja kehittää parhaillaan luonnettaan valonsa määrän mukaan joko hyvään tai huonoon suuntaan, siten parantaen tai pahentaen olemassaoloehtojaan tuhatvuotisvaltakunnassa ja toiveitaan iankaikkiseen elämään, sitä mukaa kuin hän toimii tietonsa ja omantuntonsa mukaisesti, tai niitä vastaan.

Mutta kokonaan toisin on kuitenkin vihkiytyneiden laita. Täydellisemmän kuolemaan saakka vihkiytymisensä kautta he yleensä kieltävät maallisen elämän, antavat sen henkisen elämän sijaan, joka tulee heidän osakseen, jos he pysyvät uskollisina kuolemaan asti – ei muutoin. Sen tähden sellaisille uskottomuus merkitsee iankaikkista kuolemaa; yhtä varmasti kuin uskottomille ja luopuneille tuhatvuotiskauden lopussa.

Kenelläkään leviitoista ei ollut osaa Kanaanin maassa. Tämä on kuvaavaa sille tosiasialle, että nykyään synnin aikana vallitseva epätäydellisyyden tila ei ole niiden perintöosa, jotka ovat vihkineet kaikkensa Herralle ja ovat sydämestään yksimielisiä hänen vanhurskautensa kanssa. Kanaan kuvasi koettelemusajan taistelutilaa, vihollisten ja pahan voittamista ym., etenkin tuhatvuotiskautena. Jumala on sitä vastoin valmistanut paremman, synnittömän ja täydellisen perinnön kaikille niille, jotka hän kokonaan vanhurskauttaa vastakuvallisiksi leviitoiksi. Papit ovat ensimmäiset, jotka saavat omistaa tämän paremman perintöosan; tämä tapahtuu ensimmäisessä ylönousemuksessa, jossa he saavat Jumalan luonnon. Sen jälkeen tulevat vanhat arvokkaat; he saavat täydellisen perintöosansa, kun he nousevat ylös täydellisinä ihmisinä². Sen jälkeen seuraa järjestyksessä niiden ”suuri joukko”, joka tehdään täydelliseksi henkitasolla; ja viimeksi tulee Gerson-luokka (koko muu osa ihmiskuntaa), joka tulee kasvatettavaksi, kohotettavaksi ja koeteltavaksi tuhatvuotiskautena, sekä pääsemään perintöosaansa vähitellen tapahtuvan ylönousemuksen eli kuolemasta elämään kohoamisen kautta, jonka se on täydelleen saavuttanut tuhatvuotiskauden lopussa.

Ainoastaan sellaiset uskovaiset, jotka vihkiytyvät viimeiseensä – ”aina kuolemaan asti” – ovat pyhän hengen siittämät ja lasketut suuren Ylimmäisen Papin jäseniksi; sillä leviitat yleensä eivät saaneet osaa pyhästä voiteluöljystä, joka esikuvasi pyhää henkeä, vaan ainoastaan uhraajat, papit. Kaikki papit vihmottiin verellä sekoitetulla öljyllä merkiksi siitä, että pyhä henki annetaan Kristuksen jäsenille ainoastaan verenvuodatuksen perustuksella: 1) Jeesuksen Kristuksen uhri heidän edestään, vanhurskauttaen heidät; ja 2) heidän lupauksensa kanssaurhata Kristuksen kanssa – uhraamalla elämänsä hänen palveluksessaan. – 2 Moos. 29:21

Ylimmäisen Papin voitelemine oli vielä eri asia, ja kuvasi valitun seurakunnan yhteyttä ja yhteistä vastuuta; sillä tämä voitelemine tuli ainoastaan sen osaksi, jonka piti hoitaa ylimmäispapillista virkaa – ensin ainoastaan Aaronille; mutta sitten kullekin hänen pojistaan aina sitä mukaa kuin he seurasivat häntä papillisessa virassa ”palvellakseen minua papillisessa virassa.” (2 Moos. 28:41; 40:3,15) Herramme Kristus Jeesus, ollen Päänä seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa, ”voideltiin iloöljyllä [pyhällä hengellä]” enemmän kuin hänen osaveljiään, hänen kanssaperillisiä, Kuninkaallisen Papiston alempia jäseniä. Kaikki tämä öljy vuodatettiin hänen ylitsensä, ja ”hänen täyteydestään [yltäkylläisyydestään] me kaikki olemme saaneet, ja armoa armon päälle.” Me saimme

2 Katso edellisen sivun alaviite.

”sanomattoman lahjan”, kun saimme anteeksiannon ja tulimme vanhurskautetuiksi hänen uhrinsa perustuksella; ja melkein uskomattomalta tuntuu, että meidät nyt olisi kutsuttu perimään Valtakuntaa hänen kanssaan, ja että meidän vihkiytymisemme voi tulla vahvistetuksi hänen verensä vihmomisen ja öljyn kautta, ja että voimme tulla osalliseksi siitä voitelusta, joka tuli Ylimmäisen Pappimme osaksi.

Profeetta Daavid antaa meille Herran johdolla kuvauksen voitelusta ja osoittaa kuinka kaikki öljy vuodatettiin hänen päälleen, joka on Päämme, sekä kuinka sen sitten täytyy valua alas hänestä meille, hänen jäsenilleen. (Ps. 133:13; 45:8; Luuk. 4:18) Seurakunnan jäseniä ovat ne ”veljet”, joiden henki eli mieli pakottaa heitä elämään ”sovinnossa yhdessä.” Kaikkien, jotka ovat yhtä Pään kanssa, täytyy myös olla sopuosoinnussa seurakunnan, hänen ruumiinsa muiden jäsenten kanssa; ja ainoastaan siinä määrin kuin heillä on tätä yhteistunnetta, voivat he tulla osallisiksi voitelun pyhästä hengestä. Pyhä voiteluöljy kuva- si pyhää henkeä ja sitä valoa, jota se antaa kaikille niille, jotka Jumala hyväksyy Kuninkaalliseen Papistoon, uuden luomuksen koejäseniksi, joista kukin tulee pyhän hengen vahvistamaksi eli leimaamaksi, niin kuin olemme tämän kirjan 9. luvussa osoittaneet.

Niiden suhteen, jotka pyhä henki siten on leimannut uuden luomuksen tuleviksi jäseniksi, Herra on antanut vakuutuksen, ”He eivät ole maailmasta, niinkuin en minäkään maailmasta ole.” ”Te ette valinneet minua, vaan minä valitsin teidät [maailmasta] ja asetin teidät, että te menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmänne pysyisi... Jos te maailmasta olisitte, niin maailma omaansa rakastaisi; mutta koska te ette ole maailmasta, vaan minä olen teidät maailmasta valinnut, sen tähden maailma teitä vihaa.” (Joh. 15:16,19; 17:16) Vaikka maailma saattaa jossain määrin huomata tämän pyhityksen leiman, meidän ei kuitenkaan pidä odottaa, että se tuottaisi meille ihailua ja myötätuntoa maailman puolelta; päinvastoin voimme odottaa, että maailman ihmiset pitävät leimaa, jonka pyhä henki painaa uusiin luomuksiin, heikkouden ja miehuuttomuuden merkinä. Maailma antaa arvoa ja suosionsa sille, mikä siitä näyttää voimakkaalta, tarmokkaalta, eikä liian vanhurskaalta tai tunnontarkalta elämältä. Herramme antaa meille selityksen, miksi maailma ei hyväksy hänen seuraajiaan: nimittäin koska pimeys vihaa valkeutta — koska hänen Kuninkaallisen Papistonsa mittakaava ajatuksille, sanoille ja töille on toinen ja korkeampi kuin ihmisillä yleensä, ja tämä näyttää tuomitsevan heidän elämänsä enemmän tai vähemmän. Maailma haluaa paljon mieluummin saada tunnustusta ja imartelua; ja joka jossain määrin asettaa sen varjoon, sitä se karttaa tai vastustaa samassa määrin. Tämä paheksuminen nimikristikunnan maailmanviisaisten puolelta muodostaa osan Kuninkaallisen Papiston koettelemuksista; ja ne, joiden vihkiytyminen ei ole ollut koko sydäimestä, ikävöivät ja haluavat maailman yhteyttä ja hyväksymistä, niin että he sen kautta laiminlyövät oikeassa mielessä maallisten harrastustensa kokonaan uhraamisen, jonka he olivat alkaneet. Heistä ei tule pappeja. Kuitenkin voi Herra heidän hyvien tarkoitustensa tähden pelastaa heidät tulikoetusten kautta, jotka hävittävät lihan, jota he eivät olleet kyllin innokkaat uhraamaan; siten heitä voidaan pitää arvollisina niiden siunausten ja palkintojen osallisuuteen, jotka kuuluvat suurelle joukolle, jonka täytyy tulla suuresta vaivasta palvelukseen valtaistuimen edessä, jolla pieni joukko on Herransa kanssa.

Pyhityksessä ei ole ainoastaan kaksi osaa, nimittäin täydellinen vihkiytyminen ihmisen puolelta ja täydellinen hyväksyminen Jumalan puolelta, vaan siihen kuuluu myös

edistyminen. Meidän Herralle vihkiytymistämme, jonka täytyy olla täydellinen ja vilpittön, jotta hän voi sen ylipäättään hyväksyä, tukee siitä huolimatta alussa verrattain pieni tieto ja kokemus; sen tähden meidän on päivittäin kasvettava pyhityksessä samassa määrin kuin tietomme lisääntyy. Sydämemme täytyivät alussa, ajaen ulos oman tahdon, mutta sydämemme kyvyt olivat aluksi vähäiset; kun ne kasvavat, kun ne avartuvat, pyhityksen on myös edettävä, täytettävä nuo tilat; siten apostoli kehottaa, ”Täyttykää hengellä”; ja vielä ”Olkoon Jumalan rakkaus vuodatettu sydämiinne yhä runsaammin.” (Engl. Raamattu) Mitä keinoa Jumala käyttää siten avartamaan sydäntämme, on osoitettu meille Jeesuksen esirukouksessa puolestamme, ”Pyhitä heidät totuudessa; sinun sanasi on totuus.” — Joh. 17:17

Se oli juuri Sana, tai Jumalan sanoma, Jumalan viisaus Kristuksen kautta, joka alkoi ilmaista meille Jumalan suosiota ja joka askel askeleelta johti meitä siihen pisteeseen, että vihkiydyimme; ja sama sana, sama Jumalan sanoma Kristuksen kautta, nytkin avartaa ja täyttää sydämemme. Mutta koska Jumalan tehtävä on varustaa meidät totuudella, jonka pitää täyttää ja pyhittää meidät, meidän tehtävämme on osoittaa vihkiytynyttä sydämen tilaa isoamalla ja janoamalla tätä pyhittävää totuutta, päivittäin ravita itseämme sillä ja siten vahvistua hänen vahvuutensa voimassa. Itse vihkiytymistoimitus ei riitä; Herra ei halua ainoastaan kokelaita uutta luomusta varten. Kokelaita on kasvatettava, harjoitettava ja koeteltava, jotta erilaiset luonteenpiirteet saataisiin kehittymään; ja jokainen luonteenominaisuus on perusteellisesti koeteltava tottelevaisuuteen nähden Jumalaa kohtaan, jotta sitten olisi aivan varmaa, että nämä uudet luomukset, sen jälkeen kun heitä on tutkittu ja koeteltu kaikissa suhteissa, olisivat ehdottoman uskollisia hänelle, joka on kutsunut heidät, ja sen tähden katsottaisiin arvollisiksi menemään Herransa suureen iloon ensimmäisen ylösnousemuksen osallisuuden kautta.

Niin kuin tämä vanhurskauttaminen ystävyys tuotti rauhan Jumalan kanssa, niin tuottaa myös sitä seuraava askel — kokonainen Herralle vihkiytyminen, täydellinen luopuminen kaikista tämän maailman asioista, jokaisen maallisen toiveen ja harrastuksen jättäminen taivaallisen toivon ja tarkoitusperän voittamiseksi, joka on asetettu uuden luomuksen eteen suuren helpotuksen — runsaan sydämenrauhan, ja sitä se tuo sitä enemmän, mitä enemmän käsitämme ja itseemme sovellutamme ylenpalttisen suuret ja kalliit lupaukset, jotka Jumala on antanut uudelle luomukselle. Nämä lupaukset on lyhyesti mainittu tässä yhdessä lauseessa: ”Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut.” (Room. 8:28) Tämä on toinen armolahja tämän sanan oikeassa merkityksessä. Ei kuitenkaan niin, että se on ulkonaisen ihmisen, ”lihan”, käsitettävissä; mutta se antaa sydämellemme tosi levon, täyttää sen rajattomalla luottamuksella Jumalaan ja sallii meidän sydämestämme sovittaa itseemme Raamatun ylenpalttisen suuret ja kalliit lupaukset.

Koska meidän luonnolliset luonteemme ovat erilaiset, meidän kokemuksemme täytyvät välttämättä olla myös erilaiset, sikäli kuin ne koskevat kokonaista vihkiytymistämme. Kokonainen antautuminen Herralle ja hänen erityisen huolenpitonsa huomaaminen valitun seurakunnan tulevista jäsenistä tuottaa toisille ainoastaan hiljaisen sydämen rauhan, rauhallisen tyytyväisyyden; mutta sitä vastoin toisille, joilla on kiihkeämielisempi luonne,

se tuottaa ylitsevuotavan ilon, ylistyksen ja riemun. Meidän on aina ajateltava näitä erilaisuuksia luonteenlaatuun nähden ja koetettava ymmärtää niitäkin veljiä, joiden kokemukset ovat erilaisia kuin meidän omamme. Meidän on muistettava, että sellaisia erilaisuuksia esiintyi myös kahdentoista apostolin kesken. Toiset heistä – etenkin Pietari, Jaakob ja Johannes – saattoivat tuoda kokemuksensa esille paremmin kuin toiset – niin oli asiantaita helluntainakin. Kiivaat veljet oppikoot sitä hillitseväisyyttä, johon apostoli kehotti; ja luonnostaan liian kylmien ja kuivien on rukoiltava, että he voisivat paremmin arvostella Jumalan armolahjoja ja esteettömämmin julistaa hänen hyveitään, joka on kutsunut meidät pimeydestä ihmeelliseen valoosaan. Muistakaamme, että Jaakob ja Johannes, kaksi Herran erityisesti rakastamaa opetuslasta, joita intonsa ja tulisuuksiensa vuoksi kutsuttiin ”ukkosenjyrinän pojiksi”, tarvitsivat, ainakin kerran, sellaisen nuhteen ja varoituksen, että muistaisivat, minkä hengen lapsia olivat. (Luuk. 9:54,55) Pietaria, yhtä näistä rakastetuimmista ja innokkaimmista, kiitettiin alttiudesta Messiaan tunnustamisessa; kuitenkin toisessa tilanteessa häntä nuhdeltiin vastustajana, koska hänen intonsa johti väärään suuntaan. Kuitenkin Herra osoitti selvästi pitävänsä arvossa näiden kolmen apostolin lämpimiä, tulsia luonteita siinä tosiasiallisuudessa, että he olivat nimittäin hänen läheiset kumppaninsa, ainoat, jotka hän otti mukaansa kirkastusvuorelle ja siihen huoneeseen, jossa makasi Jairuksen tytär, jonka hän herätti kuoleman unesta; he olivat myös hänen erityiset kumppaninsa, jonkin verran lähempänä kuin toiset, Getsemanen yrttitarhassa. Me opimme tästä, että into on Herralle mieluinen, ja merkitsee läheisyyttä hänen kanssaan; mutta tämän innon on aina tunnustettava hänet Pääkseen ja antauduttava hänen sanansa ja henkensä johdatettavaksi.

Pyhitys ei merkitse inhimillistä täydellisyyttä, niin kuin monet ovat väärin opettaneet; se ei muuta aivojemme ominaisuuksia tai tilaa, eikä poista ruumiillisia puutteitamme ihmeen kautta. Se on vihkiytyminen eli tahdon uhraaminen, jonka Jumala Kristuksen kautta ottaa vastaan täydellisenä; se on ruumiin vihkiytyminen uhrattavaksi – ”aina kuolemaan asti” – ja tätä ruumista ei, niin kuin olemme nähneet, tehdä todellisesti täydelliseksi uskosta vanhurskauttamisen kautta, vaan se ainoastaan lasketaan täydelliseksi tahtomme, sydämemme, aikomuksiemme mukaisesti. Uuden tahdon on, niin kuin apostoli kehottaa, koetettava saada kaikki ruumiin voimat ja kyvyt sopusointuun Herran kanssa ja sen on koetettava samansuuntaisesti vaikuttaa kaikkiin toisiin, joiden kanssa se tulee tekemisiin. Tämä ei merkitse, että se tämän nykyisen elämän muutamina lyhyinä vuosina – viitenä, kymmenenä, kahtenäkymmenenä tai viitenäkymmenenä vuotena – kykenee tekemään oman (sen enempää kuin jonkun toisenkaan), epätäydellisen ruumisraukan täydelliseksi. Päinvastoin, apostoli vakuuttaa meille puhuessaan seurakunnasta, että se kylvetään katoavaisuudessa, heikkoudessa ja alhaisuudessa, että kylvetään (epätäydellinen) sielullinen ruumis; ja vasta ylösnousemuksessa saamme uudet ruumiit, jotka ovat voimakkaat, täydelliset, kirkkaat, kuolemattomat, ja olemme saavuttaneet täydellisyyden, jota etsimme ja jonka Herra on lopulta luvannut antaa meille, jos me nykyisessä heikkouden ja epätäydellisyyden tilassa osoittaudumme kaikesta sydämestämme uskollisiksi hänelle.

Sydämestään uskollisena oleminen Herraa kohtaan merkitsee kuitenkin, että lakkaamatta koetamme asettaa elämämme ja sydämemme sisimmät ajatukset ja aikomukset

alistuviksi Jumalan tahdolle. (Hebr. 4:12) Tämä on ensimmäinen ja alituinen velvollisuutemme aivan viimeiseen asti; ”sillä tämä on Jumalan tahto, teidän pyhityksenne.” ”Olkaa pyhät, sillä minä (Herra) olen pyhä.” (1 Tess. 4:3; 1 Piet. 1:16) Ehdoton pyhyys on se maali, jota kohti mieleemme ilolla ja kestäväisyydellä alituisesti rientää, vaikka emme koskaan todellisuudessa voi saavuttaa tätä maalia ulkonaisesti niin kauan kuin olemme riippuvaisia langenneen luontomme puutteellisuuksista sekä maailman ja perkeleen kiusausten ahdistamat. Mutta koska Jumala päivä päivältä opettaa meitä yhä enemmän ja me yhä täydellisemmin opimme tuntemaan hänen ihanan luonteensa, sekä mitä enemmän opimme pitämään sitä arvossa, sitä enemmän voittaa uusi mieli vaikutusta ja valtaa lihan heikkouksista, mitä laatua ne sitten lienevätkin — ja nämä heikkoudet ovat erilaiset ruumiin eri jäsenissä.

Sydämen totinen pyhittäminen tuottaa myös intoa ja ahkeruutta Herran palveluksessa; se merkitsee iloisen sanoman julistamista; se merkitsee, että toinen rakentaa toistaan kaikkein pyhimmässä uskossa; se merkitsee, että teemme hyvää kaikille ihmisille siinä määrin, kuin on tilaisuutta ja etenkin uskon huonekunnalle; se sisältää, että Herralle vihitty elämämme näillä eri tavoilla tulee uhratuksi veljien puolesta (1 Joh. 3:16), ja tämä päivä päivältä, tilaisuus tilaisuuden jälkeen, kun niitä meille tarjoutuu. Se merkitsee, että rakkautemme Herraan, veljiin, omaisiimme ja ihmiskuntaan yleensä yhä enemmän täyttää sydämemme, mitä enemmän kasvamme armossa, tiedossa ja tottelevaisuudessa Jumalan Sanaa ja esikuvaa kohti. Kuitenkin kaikki tämä voimiemme käyttäminen toisten hyväksi on ainoastaan keino, Herra huolenpidon ja järjestelyjen kautta, saattaa oma pyhityksemme eli vihkiytymisemme täytäntöön. niin kuin rauta hioo rautaa, samoin tuottavat ponnistuksemme toisten parhaaksi siunauksia meille itsellemme. Sen lisäksi, samalla kun meidän on tultava yhä likemmäksi ja likemmäksi sitä korkeaa asemaa, että rakastamme lähimmäistämme niin kuin itseämme — ja etenkin uskon huonekuntaa — kaiken tämän kehottimena pitää kuitenkin olla kaikkivoittava rakkaus Luojaamme ja Lunastaamme, sekä toivomme olla ja tehdä sitä mikä on Herralle otollista. Meidän on sen tähden ennen kaikkea oltava pyhitetyt Jumalalle; hänelle kuuluu ensi sija sydämessämme, tahdossamme, ja sitten on rakkautemme ja alttiutemme häntä kohtaan ilmenevä sen kautta, että rakastamme veljiämme ja kaikkia ihmisiä ja etsimme heidän parastaan.

Pyhitetyt totuuden kautta

Olemme edellisessä nähneet, että pyhitys, jota Jumala vaatii — pyhitys, joka on välttämätön paikan saavuttamiseksi uudessa luomuksessa — on mahdollinen ainoastaan sellaisille, jotka käyvät Kristuksen koulussa ja oppivat hänestä — ovat ”pyhitetyt totuudessa” (”totuuden kautta”; engl. Raamattu). Eksytys ei pyhitä, eikä tietämättömyys. Älkäämme toiselta puolen tehkö sellaista väärää oletusta, että jokainen totuus pyhittää; päinvastoin, vaikka totuus ylipäänsä on ihmeellistä kaikille niille, jotka rakastavat totuutta ja vastavasti vihaavat eksytystä, Herran sanan mukaan ainoastaan ”sinun [Isän] totuutesi” pyhittää. Me näemme koko sivistyneen maailman kilpailevan ja näennäisesti ajavan totuutta takaa. Geologeilla on oma alueensa, tähtientutkijoilla omansa, kemisteillä omansa, lääkäreillä omansa, valtiomiehillä omansa jne.; mutta me emme näe minkään näistä totuuden etsijöiden haaroista johtavan pyhitykseen. Päinvastoin me huomaamme, että ne tavalli-

sesti johtavat päinvastaiseen suuntaan; ja tämän kanssa yhtäpitävä on apostolin selitys, että ”maailma ei oppinut viisautensa avulla tuntemaan Jumalaa.” (1 Kor. 1:21) On tosiasia, että nykyisen elämämme muutamina lyhyinä vuosina ja lankeemuksesta johtuvassa epätäydellisyydessämme ja huonontumisessamme meidän kykymme kokonaisuudessa on aivan liian pieni, mikä tekee täysin turhaksi pyrkimyksemme omistaa koko totuuksien laaja kirjo; sen tähden näemmekin, että maailman menestyneet ihmiset ovat spesialisteja. Se ihminen, joka omistaa aikansa tähtitieteelle, löytää tällä alalla enemmän kuin kylliksi työtä – hänellä jää vähän aikaa geologialle, kemialle tai lääketieteelle, tai tieteestä korkeimmalle, ”sinun totuudellesi” – Jumalan aikakausisuunnitelmalle. Juuri tästä antoi apostoli Paavali, joka oli korkeasti sivistynyt mies, Timoteukselle neuvon varoa sellaista viisautta eli tiedettä, jota väärin siksi kutsutaan. Tiede merkitsee totuutta, ja apostolin tarkoitus varmaankaan ei ollut kieltää aikansa tiedemiesten vilpittömyyttä eikä esittää heitä tahallisina pettäjinä; mutta kuitenkin luemme hänen sanoissaan ajatuksen, jonka muutoin tieteen kulkema tie täydelleen todistaa, että vaikka jokainen tiede sisältää osan totuutta, eivät inhimilliset opit, joita nimitetään tieteeksi, kuitenkaan ole ehdotonta, sekoittamatonta totuutta. Ne ovat ainoastaan niiden parhaita oletuksia, jotka etsivät totuutta, kunkin alallaan, ja nämä otaksumat ovat ristiriidassa toistensa kanssa ajasta toiseen, kuten historia selvästi osoittaa. niin kuin tiedemiehet 50 vuotta sitten hylkäsivät edellisten aikojen tieteen, niin hylkäävät meidänkin aikamme tiedemiehet ne johtopäätökset, joihin tultiin 50 vuotta sitten, ja vieläpä tutkimistavatkin, joita silloin käytettiin.

Apostoli Paavali ei ollut ainoastaan viisas mies ja kokonaan vihkiytynyt mies, Kuninkaallisen Papiston jäsen, luonnostaan pätevämpi kuin monet muut hänen veljistään voidakseen hyvin vaeltaa suuren Ylimmäisen Papin askeleissa, vaan hän oli sen lisäksi, yhtenä Karitsan valituista kahdestatoista apostolista ottaen Juudas Iskariotin paikan, Jumalan johdon alaisena – etenkin opetuksiinsa nähden – valittu opettajaksi uskon huonekunnalle koko evankeliumikauden ajaksi. Tällaisen jalon uskon esikuvan sanojen, kuin myös hänen vihkiytymisensä kautta antaman esimerkin, pitäisi painaa raskaasti tutkiessamme sitä tietä, jolle vihkiytyneinä ja Kuninkaallisen Papiston hyväksytyinä jäseninä olemme astuneet. Hän kehottaa meitä panemaan pois kaiken mikä painaa ja helposti kietovan synnin, sekä kestäväisyydellä juoksemaan eteemme asetetussa juoksussa katsoen Jeesukseen, uskomme alkajaan, siihen asti kunnes hän on tullut sen täyttäjäksi. (Hebr. 12:2) Kehotukseksenne hän puhuu meille omasta kokemuksestaan sanoen, ”Yhden minä teen”: Olen huomannut, että kokonainen vihkiytymiseni Herralle ei salli minun jakaa henkisiä voimiani eri suuntien välillä, ei edes tutkiakseni jokaista totuutta. Jumalan ilmestyksen totuus, sellaisena kuin se on tullut sydämeeni ja käyttää yhä enemmän hyväkseen sen jo ennestään pyhitettyjä kykyjä, on antanut minun selvästi nähdä, että jos minä haluan voittaa taivaallisen voittopalkinnon, minun on omistettava koko huomioni siihen aivan niin kuin ne, jotka juoksevat maallisen voittopalkinnon vuoksi kohdistaen kaiken huomionsa siihen. ”Yhden minä teen: unhottaen sen, mikä on takana [unohtaen entiset kunnianhimoni tutkijana, entiset toiveeni Rooman kansalaisena, miehenä, jolla on keskinkertaista suurempi sivistys, unohtaen eri tieteiden houkutukset ja kunnia-palkinnot, joita ne lupaavat oppilailleen] ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin [alituisesti pitäen uskon silmäni, toivoni, rakkauteni ja myötätuntoni kiinni-

tettyinä suureen tarjottuun tilaisuuteen saada tulla Herrani kanssaperilliseksi jumalallises-
ta luonnosta ja hänen suuresta työstään maailman siunaamisessa hänen Valtakunnas-
saan], riennän kohti päämäärää, voittopalkintoa, johon Jumala on minut taivaallisella
kutsumuksella kutsunut.” – Fil. 3:13,14

Tunne ei ole pyhitystä

Kristittyjen ihmisten keskuudessa esiintyy monia sekavia käsityksiä niistä todistuksista ja merkeistä, joita Herra antaa uskollisille uhraajille osoituksena hyväksymisestään tänä aikakautena. Jotkut erehdyksessään odottavat saavansa nähdä ulkonaisia merkkejä, samanlaisia kuin helluntaina tuli alkuseurakunnan osaksi. Toiset odottavat sisäisiä, iloisia mielenliikutuksia, joka odotus aiheuttaa epäilyksiä koko heidän eliniäkseen sen suhteen onko Herra hyväksynyt heidät. Heidän odotuksensa perustuu suureksi osaksi toisten veljien todistuksiin, jotka ovat kokeneet ylitsevuotavaa iloa. Sen tähden on tärkeää kaikkien nähdä, ettei Raamattu missään kohdassa oikeuta meitä sellaisiin toiveisiin; että me olemme ”kutsuttaessa kutsutut yhteen ja samaan toivoon”, ja että samat lupaukset anteeksiantamisesta menneistä synneistä, Herran suosiollisesta hymystä, hänen suosiostaan joka auttaa meitä juoksemaan ja saavuttamaan voittopalkinnon, jonka hän tarjoaa meille – armosta, joka riittää jokaisena hädän aikana – kuuluvat yhtä lailla kaikille, jotka tulevat kutsun vaatimaan olotilaan. Herran kansaan kuuluvat ihmiset ottavat nämä ja muut lupaukset vastaan hyvin erilaisin tavoin, koskevat ne sitten ajallisia tai hengellisiä asioita, ja tulkoot ne sitten ihmisiltä tai Jumalalta. Jotkut ovat herkempiä ja tunteellisempia kuin toiset, minkä vuoksi he sekä sanoin että liikkein voivat kertoa samoja kokemuksia vilkkaammalla tavalla. Sen lisäksi on selvää, että Herra kohtelee lapsiaan jossain määrin eri tavoin. Seurakunnan Pään, Herramme Jeesuksen, vihkiytyessä kolmenkymmenen vuoden ikäisenä kokonaan, aina kuolemaan asti, tehdäkseen Isän tahdon, ja kun hänet voideltiin pyhällä hengellä ilman mittaa, hän ei saanut, sen mukaan kuin Raamattu kertoo, kokea mitään ylitsevuotavia tunteita. Kuitenkin hänellä epäilemättä oli täysi varmuus siitä, että tie, jota hän oli lähtenyt kulkemaan, oli oikea; että Isä hyväksyi sen ja tulisi siunaamaan sen, mitä kokemuksia se sitten toisikaan tullessaan. Kuitenkin, sen sijaan että hänet olisi viety ilon kukkuloille, henki vei Herramme erämaahan; ja hänen ensimmäiset kokemuksensa uutena luomuksena, hengestä siinseenä, olivat vaikeita kiusauksia. Vastustajan sallittiin käydä hänen kimppuunsa ja koettaa saada hänet poikkeamaan Jumalan tahdon tekemisestä esittämällä hänelle toisia suunnitelmia ja teitä sen työn täyttämistä varten, jota hän oli tullut suorittamaan – toisenlaisia suunnitelmia, jotka eivät päättyisi uhrikuolemaan. Ja niin uskomme käyvän joillekin Herran seuraajille heidän vihkiytyessään tai heti sen jälkeen. Heitä ahdistetaan epäilyksillä ja pelolla, Vastustajan ehdotuksilla, jotka kiistävät Jumalan viisauden ja rakkauden vaativan meiltä maallisten oikeuksiemme ja vaatimustemme uhraamista. Älkäämme tuomitko toisiamme näiden asioiden suhteen, mutta jos toisen ilo saattaa hänen tunteensa kuohumaan yli reunojen, iloitkaamme hänen kanssaan kaikki muutkin, jotka samoin olemme vihkiytyneet. Ja jos toisen täytyy vihkiytymisensä jälkeen kestää kovia kiusauksia ja ahdistuksia, osoittakoon kaikki hänelle myötätuntonsa ja iloitkoon myös siitä, että hänen kokemuksensa ovat niin paljon Edelläjuoksijamme kokemusten kaltaisia.

Veljekset John ja Charles Wesley, rakastettavat jumalanmiehet, olivat epäilemättä itse kokonaan vihkiytyneet; mutta kuitenkin eivät heidän käsityksensä vihkiytymisen tulok-
sista saaneet aikaan yksinomaan hyvää, vaan jossain määrin vahingoittivat toisia herättä-
mällä raamatunvastaisen odotuksen, jota eivät kaikki voineet käsittää ja kokea, ja sen
tähdän masennuksen kautta vaikutti heissä negatiivisesti. Oli suuri erehdys heidän
puoleltaan uskoa ja opettaa, että vihkiytymisen Herralle täytyisi kaikille tuottaa saman
määrän ylitsekuohuvia tunteita. Ne, jotka ovat syntyneet kristityistä vanhemmista ja
kasvaneet kristillisen kodin vaikutuksen alaisina, ja jotka ovat oppineet arvostelemaan
kaikkea, mikä koskee tätä elämää, vanhempiensa uskon valossa ja Jumalan sanan valossa
ja sen tähden aina ovat tahtoneet oppia tuntemaan ja tekemään Jumalan tahdon, älkööt
odottako, että he saavutettuaan sen iän, jolloin itse vastaavat puolestansa ja itsenäisesti
vihkiytyvät Herralle, saisivat tuntea samanlaista valtavaa iloa kuin toinen, joka aina
siihen asti on ollut tuhlaajapoika, vieras, muukalainen pyhien asioiden suhteen.

Jälkimmäiselle sellainen kääntyminen merkitsee perinpohjaista muutosta, kaikkien
ajatusten ja pyrkimysten kääntymistä Jumalan puoleen, jotka ajatukset ovat ennen olleet
kääntyneet pois Jumalasta, ja tehneet ihmisestä synnin ja itsekkyyden orjan. Sitä vastoin
se, jonka tunteet ja ajatukset aivan varhaisesta lapsuudesta ovat kristillisten vanhempien
johdolla käännettyt Herraan ja hänen vanhurskauteensa, ei voi tuntea sellaista äkillistä
muutosta tai mullistusta tunne-elämässään, eikä hänen sen tähden pidä odottaakaan
mitään sellaista. Sellaisten pitäisi ymmärtää, että uskovaisten vanhempien lapsina he
ovat olleet Jumalan suosion alaisina aivan lapsuudesta asti itsenäisen edesvastuun ikään,
ja että heidän hyväksymisensä tänä aikana merkitsee, että he täysin tietoisina asettuvat
siihen asemaan Jumalan suhteen, johon he jo aikaisemmin olivat alkaneet pyrkiä, sekä
heidän lahjojensa, kykynsä ja vaikutusvaltansa kokonaista vihkimistä Herran, hänen
totuutensa ja hänen kansansa palvelukseen. Heidän pitää ajatella, että heidän vihkiytymi-
sensä on heidän ”järjellinen jumalanpalveluksensa” ja että heidän kokonaan tietoisesti
kannettuaan sitä ennen vanhurskautettu inhimillinen ”minänsä” Jumalalle he voivat nyt
entistä täydellisemmällä tavalla sovelluttaa itseensä Raamatun ylenmäärin suuret ja
kalliit lupaukset — jotka kuuluvat ainoastaan vihkiytyneille ja heidän lapsilleen. Jos heille
sen lisäksi on annettu selvempi käsitys Jumalan suunnitelmasta, tai sen perusteista,
heidän tulisi katsoa se merkiksi Jumalan suosioista heitä kohtaan evankeliumikauden
taivaallisen kutsun suhteen, ja siitä heidän tulisi iloita.

Apostolin sanat, ”Me vaellamme uskossa emmekä näkemisessä”, koskevat koko evan-
keliumikauden seurakuntaa. Herra haluaa kehittää uskoamme, että oppisimme luotta-
maan häneen silloinkin kun emme voi häntä nähdä. Tätä tarkoitusta varten hän jättää
monet asiat osittain hämärän peittoon, sikäli kuin ne koskevat inhimillistä katsantokan-
taa ja arvostelukykyä, jotta usko voisi kehittyä meissä sillä tavoin ja siinä määrin, mikä
olisi aivan mahdotonta, jos hän antaisi meidän nähdä ulkonaisia ihmeitä ja merkkejä.
Niille asioille, jotka kuuluvat Jumalalle, ymmärryksemme silmät avataan hänen sanansa
lupausten kautta — sen kautta että opimme erottamaan ja ymmärtämään totuuden — jotta
saattaisimme uskossa iloita asioista, joita emme vielä ole nähneet ja joita emme luonnolli-
sella ymmärryksellämme kykene käsittämään.

Ymmärryksemme silmien avaaminenkin tapahtuu vähitellen, kuten apostoli selittää. Hän rukoilee niiden puolesta, jotka jo kuuluvat Jumalan seurakuntaan ja joita hän puhuttelee ”pyhinä” eli vihkiytyneinä, että heidän ymmärryksensä silmät avattaisiin, jotta he saattaisivat yhä enemmän ymmärtää kaikkien pyhien kanssa (koska kukaan muu ei voi sitä ymmärtää), mikä on Jumalan tunnon ja rakkauden pituus, leveys, korkeus ja syvyys. Ajatus, että uuden luomuksen hengelliset siunaukset, joista se tulee osalliseksi vihkiytymisen jälkeen, eivät ole käsitettävissä luonnollisille mielille vaan ainoastaan uskolle, valaistaan myös tabernaakkelin esikuvien kautta – ensimmäinen esirippu, joka sulki tien ”pyhään”, peitti leviitoilta siellä olevat pyhät asiat, jotka esikuvasivat syvempiä totuuksia. Ainoastaan ne, jotka pappeina astuivat pyhäkköön ja jotka esikuvasivat Kuninkaallisen Papiston jäseniä, saattoivat huomata ja arvostaa näitä totuuksia.

Ylitsekuohuvat tunteet, joita muutamat tuntevat luonteenlaatunsa johdosta, katoavat heiltä usein samasta syystä; mutta kokemus, siunaus ja ilo, joita he saattavat alituisesti omistaa, jos he pysyvät Herrassa koettaen vaeltaa hänen askeleissaan, ovat uskon iloja, joita maalliset pilvet ja vaikeudet eivät pysty himmentämään; ja Jumalan tahto on, ettei tätä iloa koskaan oteta heiltä, paitsi ehkä hetkeksi, niin kuin Jeesukselle kävi, kun hän ristillä huusi, ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” Koska Mestarimme, kun hän astui Aadamin sijaan, täytyi maistaa kaikki Aadamin kokemukset syntisenä, hänen täytyi myös, vaikkakin vain silmänräpäykseksi, kulkea tämänkin kokemuksen läpi. Ja kuka tietää, eikö mahdollisesti tällaisen pimeän hetken sallita tulla arvokkaimmankin Karitsan seuraajan osaksi? Kuitenkaan ei sellaisten kokemusten sallita kestää kauan, ja sielu, joka luotti Herraan pimeänä hetkenä, palkitaan runsaasti osoittamastaan uskosta ja luottamuksesta, kun pilvi on hävinnyt ja Herran läsnäolon auringonpaiste jälleen loistaa.

Osittaisen pimeyden saattaa aiheuttaa maallisen pilven varjo, joka peittää Herran näkyvistä. Pilvet, jotka nousevat Jumalan kokonaan vihkiytyneiden lasten ja heidän taivaallisen Isänsä sekä heidän vanhemman veljensä välille, ovat tavallisesti maallisia. Ne nousevat, kun me takerrumme kiinni maallisiin asioihin niiden sijasta, jotka ovat ylhäällä; kun olemme huolimattomia vihkiytymislupaukseemme nähden; kun laiminlyömme käyttää kaikkemme Herran palveluksessa, henkemme antamisen veljien puolesta ja hyvän tekemisen kaikkia ihmisiä kohtaan, mikäli tilaisuutta siihen ilmaantuu. Sellaisina aikoina, jolloin silmämme ovat käännetty pois Herrasta ja hänen johdostaan, kokoontuvat pilvet äkkiä, ja yhteyden, uskon luottamuksen ja toivon auringonpaiste himmenee vastavassa määrässä. Tämä on sielunsairauden ja rauhattomuuden aika. Hyvyydessään Herra sallii meidän kulkea sellaisen murheen läpi, mutta hän ei sulje meitä suosiostaan. Kun hän peittää kasvonsa meiltä, hän tekee sen, jotta saisimme nähdä ja kokea, kuinka tyydyttämätön ja synkkä asemamme olisi, elleimme tuntisi hänen läsnäolonsa auringonpaistetta, joka valaisee tietämme ja tekee jokaisen elämän taakan keveäksi. Tämän asian suhteen vakuuttaa eräs runoilijakin, että kun tunnemme Herran kasvojen auringonpaisteesta tulevan tyytyväisyyden ja olemme jättäneet kaikkemme hänen huostaansa, ei aika eikä paikka voi saada meissä aikaan mitään mielenvaihtelua, ja kun olemme tulleet onnelliseksi Herran rakkauden tuntemisesta, palatsi näyttää hökkeliltä ja vankila tuntuu palatsilta, jos vaan saamme tuntea Jeesuksen läsnäolon.

”Joka parantaa kaikki sinun sairautesi”

”Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unhotä mitä hyvää hän on sinulle tehnyt, hän, joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi, ja parantaa kaikki sinun sairautesi, joka lunastaa sinun henkesi tuonelasta ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella, joka sinun halajamisesi tyydyttää hyvydellään, niin että sinun nuoruutesi uudistuu niinkuin kotkan.” — Ps. 103:2-5

Kun Herra sallii uusien luomuksien joutua alttiiksi sellaisille sairauksille, joihin ylempänä viittasimme, hän on samalla valmis parantamaan heidät niin pian kun he tulevat oikeaan sydämentilaan. Kärsivän on astuttava taivaallisen armoistuimen eteen ja rukoiltava, että hänen sielunsa sairautta, hänen uuden luomuksensa puutteenalaisuutta, autettaisiin, että henkinen elämä, elämänvoima ja terveys palaisivat Jumalan suosion valoon. Apostoli kehottaa meitä sen tähden käymään ”pelottomasti armoistuimen eteen, jotta saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan.” (Hebr. 4:16) Kaikilla uusilla luomuksilla on tämänlaisia kokemuksia; ja ne, jotka sellaisten kautta oikein harjaantuvat, kasvavat yhä vahvemmiksi Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa, niin että heidän virheensä ja heikkoutensakin — heidän tarpeensa huutaa Herralta apua ja nojautua uskossa Herran käsivarteen — koituu heille henkiseksi hyödyksi niin, että he sen kautta kasvavat tavalla, joka ei muutoin olisi mahdollista, jos he välttäisivät koettelemukset ja vaikeudet, tai jollei Herra peittäisi kasvonsa heiltä, kun he kylmenevät, tulevat uneliaiksi tai välinpitämättömiksi hengellisten etuoikeuksiensa suhteen. Joka kerran kun uuden luomuksen tarvitsee etsiä anteeksiantamusta ja apua, se muistuttaa häntä uudelleen Lunastajan sovitustyön välttämättömyydestä, kun hän käsittää, että Kristuksen uhri ei ollut täydelleen riittävä ainoastaan entisten syntien puolesta (niin Aadamin syntien kuin meidänkin, aina siihen asti kun tulimme Isän luokse Pojan ansion kautta), vaan että hänen vanhurskautensa hänen kerran täytetyn uhrinsa kautta peittää kaikki meidän tahattomat henkiset, siveelliset ja ruumiilliset puutteemme. Siten on uudella luomuksella vaelluksensa kaidalla tiellä alituinen muistutus siitä, että hänet on kalliisti ostettu Kristuksen kalliilla verellä, ja hänen kokemuksensa erehdyksiinsäkin nähden vetävät häntä alituisesti lähemmäksi Herraa hänen yhä paremmin käsittäessään, mitä hän on tehnyt Lunastajana ja mitä hän vieläkin tekee Auttajana ja Vapauttajana.

Monet uudet luomukset eivät kuitenkaan ole oppineet, miten heidän on käsiteltävä näitä sielun sairauksia, vaan ovat pikemmin taipuvaiset sanomaan itselleen, ”Olen jälleen kärsinyt tappion; nyt en taaskaan voi astua armoistuimen eteen ennenkuin ensin olen osoittanut Herralle hyvät aikomukseni voittamalla voiton.” Siten he viivyttelivät sitä, mikä heidän ensi tilassa tulisi tehdä. He koettavat omin voimin saavuttaa voiton; mutta kun tietoisuus heidän edellisistä heikkouksistaan vaikuttaa masentavasti heidän mieleensä, he eivät ole oikeassa mielentilassa voidakseen taistella uskon jaloa taistelua enemmän omaa lihaansa kuin Saatanaakaan vastaan, ja siten he kulkevat jokseenkin varmasti uusia tappioita kohti. Seuraus siitä on, että he vähitellen lakkaavat rukoilemasta Herralta apua, ja heidän arkuutensa kasvaa katsellessaan yhä synkempiä ja pimeämpiä pilviä, jotka peittävät heiltä Jumalan suosion päivänpaisteen, kunnes he vähitellen alkavat pitää näitä pilviä välttämättömänä pahana heihin nähden.

Heidän tulisi pyrkiä aivan päinvastaisella suuntaan: Niin pian kuin he ovat tunnustaneet, mitä ovat rikkoneet sanoilla tai töillä sekä korvanneet niin pitkälle kuin on mahdollista toisille tekemänsä vahingon, heidän tulee heti mennä armoistuimen luo – uskossa, ei epäillen. Älkäämme ajatelko Herrasta, että hän toivoisi löytävänsä syytä meitä vastaan ja että hän tahtoisu tuomita meitä ankarasti; meidän on päinvastoin ajateltava, että hänen hyvyytensä ja laupeutensa ovat sitä laatua, että hän oli valmis huolehtimaan meidän lunastuksestamme meidän vielä syntisinä ollessamme. Sen jälkeen kun olemme tulleet hänen lapsikseen ja siinneet hengestä, ja kuinka hoipertelevat yrityksemme lienevätkin, koetamme vaeltaa hänen tiellään – hengen mukaan eikä lihan mukaan – sellaisissa olosuhteissa hänen rakkautensa meihin on runsasta, enemmän kuin ollessamme ”vihan lapsia niinkuin muutkin.” Meidän on muistettava, että samoin kuin oikeamielinen maallinen isä armahtaa lapsiansa, samoin Herra armahtaa niitä, jotka pelkäävät (kunnioittavat) häntä. Meidän on ajateltava parhaimpia maallisia ystäviämme, heidän rakkauttaan ja osanottoaan, sekä sitten verrattava ja otettava huomioon kuinka paljon rakkaudellisempi, parempi ja uskollisempi kuin hänen parhaimmatkin luotunsa on Jumala. Hän kehottaa sellaiseen uskoon ja luottamukseen, ja hän palkitsee sen myös. Kaikilla, joilla oli kylliksi uskoa tulla ensin Herran luokse, on myös kyllin uskoa päivittäin tulla hänen luokseen koettelemuksineen, vaikeuksineen ja puutteineen, jos he tahtovat. Jos he sallivat pilvien tulla väliin, eivätkä seuraa sanan kehotusta mennä armoistuimen luo rukoilemaan rauhaa ja sopusoinnun palauttamista, heidät lasketaan lopulta arvottomiksi kuulumaan siihen luokkaan, jonka Herra nyt valitsee: ”senkaltaisia rukoilijoita myös Isä tahtoo” – sellaisia, jotka rakastavat häntä ja luottavat häneen. ”Ilman uskoa on mahdoton olla otollinen [Jumalalle].” ”Tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme.” – Joh. 4:23; Hebr. 11:6; 1 Joh. 5:4

Tiellä tulee tietysti vaikeuksia vastaan, mutta avun ja tarvittavat neuvot varustaa Herra meille sanassaan ja niiden veljien kautta, jotka hän on juuri sitä tarkoitusta varten asettanut seurakuntaan, joka on hänen ruumiinsa. (1 Kor. 12:18) Apu on esimerkiksi huomata, missä on edellä mainitun tien vika – huomata, että lykkäämällä armoistuimen luokse menoa rukoillaksemme laupeutta, kunnes voisimme kantaa käsissämme jotain, jolla voisimme vanhurskauttaa itsemme, osoitamme, ettemme täydelleen ymmärrä pitää arvossa suurta opetusta, jota Jumala läpi vuosisatain on opettanut; nimittäin, että me kaikki olemme epätäydellisiä ja kykenemättömiä tekemään sitä, mitä meidän tulisi tehdä; sen tähden oli välttämätöntä, että Lunastaja tulisi nostamaan meidät. Se, joka yrittää vanhurskauttaa itsensä, yrittää mahdotonta, ja mitä pikemmin hän sen huomaa, sen parempi. Meidän tulisi tehdä päivittäin tili Herralle; ja jos vaikeus on huomattava tai ainoastaan vähäpätöinen, ja jos vihkiytyneen sydän on hienotunteinen ja tottunut alituisen kanssakäymiseen Herran kanssa, hän tulee huomaamaan, kuinka suuri siunaus on juuri siinä, että hän heti vaikeuden tultua kääntyy armoistuimen puoleen viivyttelämättä sitä edes päivän loppuunkaan. Mitään ei pitäisi säilyttää yön yli, koska meillä kerran on alituisesti pääsy armoistuimen luo; sen kieltäminen osoittaa asennetta, joka on vastoin sitä, mitä Herran Sana meille teroittaa.

Toisten kokema vaikeus on, että astuttuaan armoistuimen eteen he eivät ymmärrä etsimiään siunauksia – syntien anteeksi antamista ja sovintoa Isän kanssa. Heidän

vaikeutensa saattaa johtua kolmesta syystä: 1) Heiltä saattaa puuttua uskoa; ja koska Herra nykyisenä aikana toimii kaikkien kanssa heidän uskon mukaan, mitään ei voida saavuttaa ilman uskoa. ”Niinkuin uskot, niin tapahtukoon sinulle.” 2) Heidän vaikeutensa saattaa johtua siitä, etteivät ole hyvittäneet tai pyytäneet anteeksi kanssaihmiselleen tekemäänsä vääryyttä tai vahinkoa, jonka tunnustavat Jumalalle, tai jos ovat rikkoneet Jumalaa kohtaan, he etsivät rauhaa tunnustamatta Jumalalle rikostansa ja pyytämättä sitä anteeksi. 3) Useissa tämän kaltaisissa tilanteissa olemme huomanneet, että ongelma on ollut siinä, etteivät rukoilijat ole koskaan kokonaan vihkiytyneet Herralle; he etsivät Jumalasta rauhaa, iloa ja suosion päivänpaistetta – etsien siunauksia, joita näkyleivät ja kultaisesta kynttiläjalasta tuleva valo tabernaakkelissa kuvasivat, vaikka he todellisuudessa vielä olivat näiden asioiden ulkopuolella, vihkiytymisen ulkopuolella ja sen tähden Kuninkaallisen Papiston ulkopuolella.

Oikea keino puuttuvaa uskoa vastaan on tutkia Jumalan sanaa, ajatella hänen hyvyytään menneenä ja nykyisenä aikana sekä koettaa käsittää, että hän on armollinen ja hyvä paljon yli sen, minkä voimme ajatella tai pyytää. Keino toista vaikeutta vastaan olisi viipymättä, täydellisesti ja perusteellisesti pyytää anteeksi, sekä mahdollisuuden mukaan lopettaa vääryys tai hyvittää vahingot, ja sen jälkeen palata armoistuimen luo täydessä uskonvarmuudessa. Kolmannen vaikeuden parannuskeino on täydellinen vihkiytyminen, jota Herra vaatii kaikilta, jotka tahtovat päästä osallisiksi nykyisen evankeliumikauden erityisistä etuoikeuksista ja armojärjestelyistä.

Toinen luokka vihkiytyneitä, mutta henkisesti sairaita, on myös otettava huomioon. Nämä, vaikka nähtävästi uskosta vanhurskautettuja ja vilpittömiä vihkiytymisessään, eivät kuitenkaan näytä paljon, jos ollenkaan, edistyvän lihansa hillitsemisessä. Joissakin tapauksissa näyttää siltä, että heidän uskonsa Jumalan hyvyteen ja laupeuteen poistamalla heistä pelon, olisi tehnyt heidät alttiimmiksi kiusauksille lihan heikkouden johdosta, kuin mitä he ennen olivat, kun heillä oli vähemmän tietoa Herrasta. Semmoiset saavat kokemuksia, jotka ovat hyvin kiusallisia ei ainoastaan heille itselleen, vaan myös kaikelle uskonhuonekunnalle, joiden kanssa he tulevat tekemisiin. Heidän elämänsä näyttää olevan punottu erehdyksistä ja katumuksista, toisilla raha-asioiden suhteen, toisilla siveellisten tai yhteiskunnallisten epäonnistumisten suhteen.

Mikä parannuskeino löytyy tällaiseen asiain tilaan? Me vastaamme, että heille on selvästi ilmoitettava, ettei uuteen luomukseen tule kuulumaan sellaisia, jotka ainoastaan ovat lupautuneet itsensä kieltämiseen ja itsensä uhraamiseen maallisiin asioihin nähden sekä vaeltamaan hengen eikä lihan mukaan; vaan sellaisia, jotka hän, joka näkee sydämet; laskee voittajiksi sen johdosta, että he uskollisesti ja halukkaasti koettavat täyttää lupauksensa. Heille on opetettava, että kaikkien vihkiytyneiden on oikeastaan meneteltävä siten, että sen jälkeen kun Kristus on vapauttanut heidät, heidän on oltava niin innokkaat saamaan kaikki Jumalan suosion omaamisesta seuraavat siunaukset, että he vapaaehtoisesti antautuvat orjiksi – asettautuvat määrättyjen rajoitusten alaisiksi, pannen siteen ja pakon sanoillensa, käytöksellänsä ja ajatuksillansa – vakavasti rukoillen Herralta hänen lupaamaansa apua apostolin sanojen mukaan, ”Minun armossani on sinulle kylliksi; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa.” Joka kerran kun he huomaavat rikkoneensa, heidän on ei ainoastaan annettava hyvitystä sille, jota ovat

loukanneet, vaan myös tunnustettava syntinsä Herralle ja uskon kautta saatava häneltä anteeksi; heidän on luvattava suurempaa tarkkuutta tulevaisuudessa sekä yhä vielä rajoitettava vapauttaan asiassa, jossa viimeksi tehdyn rikkomuksensa kautta huomasivat olevansa heikot.

Kun he siten valvovat, rukoilevat ja vartioivat kaikkia sanojaan ja tekojaan sekä ”vangitsevat jokaisen ajatuksen kuuliaiseksi Kristukselle” (2 Kor. 10:5), ei varmaankaan kestä kauan, kun he itse sekä heidän veljensä vakuuttuvat heidän sydämensä vilpittömyydestä, ja ovat niin varovaisia vaelluksessaan, että kaikki huomaavat, etteivät he ainoastaan ole olleet Jeesuksen kanssa, vaan että he ovat myös oppineet hänestä ja ovat etsineet ja käyttäneet hänen apuansa hyväkseen voittaakseen heikkoutensa. Sellaisten veljien ja sisarten suhteen sopinee se, mitä apostoli sanoo niistä, jotka ”vaeltavat sopimattomasti” — eivät Herran ja apostolien esimerkin mukaisesti. Toisessa luvussa tutkimme Herran ohjetta sen tavan suhteen, jonka mukaan veljien on kohdeltava lihan jälkeen heikkoja ja sellaisia, jotka tuottavat häpeää ja epäluuloa Herran asialle.

Tässä huomautamme kuitenkin, että niin kauan kun he katuva väärää elämäänsä ja osoittavat sydämellistä halua käydä oikealla tiellä, ja niin kauan kuin he osoittavat uskoa ja luottamusta Herraan, heitä on kohdeltava veljinä, kuinka välttämätöntä sitten lieneekin rajoittaa kanssakäymistä heidän kanssaan, kunnes he ulkonaisten ja selvien todistusten kautta ovat osoittaneet, että armon voima vaikuttaa heidän sydämissään heidän lihallisten heikkouksiensa hillitsemiseksi. Siitä huolimatta heitä on edelleen kehotettava uskomaan, että Herra on hyvin laupias niitä kohtaan, jotka luottavat häneen ja sydämestään haluavat vaeltaa hänen teillään, vaikka heitä ei voidakaan kehottaa toivomaan, että heidät koskaan katsottaisiin arvollisiksi kuulumaan voittajien luokkaan, elleivät he tule niin vakaviksi innossaan vanhurskauden puolesta, että selvästi osoittautuu, että heidän lihansa on alistunut uuden mielen alle.

Olemme nähneet muutamia Herran kansasta laihassa ja nälkäisessä tilassa — kiihkeästi haluten täydellistä yhteyttä Herran kanssa, kuitenkin ilman tarvittavaa tietoa siitä, miten tämä yhteys voidaan saavuttaa ja säilyttää. On totta, että heillä on Raamattu; mutta heidän huomionsa oli käännetty siitä pois ja he oppivat enemmän turvautumaan opettajiin, katekismuksiin ym., rientäen ihmisten perimätietojen eikä Jumalan mielen tai hengen mukaan, ja ovat sen tähden kaivanneet tarvittavaa hengellistä ravintoa. Seuraus on ollut, että he ovat tunteneet itsensä tyytymättömiksi muodollisuuteen, eivätkä kuitenkaan ole tienneet miten heidän olisi meneteltävä lähestyäkseen Herraa koko sydämellään, koska he eivät tunteneet hänen hyvyttään ja hänen armonsa rikkauksia Kristuksessa Jeesuksessa, eivätkä suurta pelastussuunnitelmaa, joka pannaan pian toimeen koko maailmaan nähden, tai seurakunnan kutsua uuteen luontoon. Ne, jotka ovat tässä nälkiintyneessä tilassa, tarvitsevat ennen kaikkea sanan puhdasta ja ”väärentämätöntä maitoa” ja sitten Jumalan ilmestyksen ”vahvaa ruokaa.” Näitä rakkaita ystäviä ei saa ylenkatsoa eikä laiminlyödä, vaikka he huomattuaan tavallisen kirkkojärjestelmän tyhjyyden olisivat olleet taipuvaisia etsimään korvausta — esim. jostain maallisista huvituksista ym. Olemme tunteneet tästä luokasta sellaisia, jotka ovat laskeutuneet näennäiseen välinpitämättömyyteen henkisten asioiden suhteen sen jälkeen kun ovat koettaneet etsiä eri suunnilta tyydytystä sielulleen; mutta saatuaan nykyisen totuuden he alkoivat kukoistaa hengen

hedelmissä ja tiedossa aivan ihmeellisellä tavalla. Uskomme, että sellaisia vielä on eri nimikirkoissa, ja on suuri etuoikeus niille, jotka jo ovat ottaneet vastaan nykyisen totuuden valon, ojentaa auttava käsi johdattamaan sellaisia pimeydestä ihmeelliseen valoon; ulos hengellisestä nälänhädästä ylenpalttiseen armoon ja totuuteen. Mutta että Herra voisi käyttää meitä siunaukseksi sellaisille, meidän on etsittävä hänen sanastaan ylhäältä tulevaa viisautta ja armoa, sekä rakkaudella ja kestäväisyydellä käytettävä näitä lahjoja.

Alustava vanhurskauttaminen edeltää pyhitystä

Olemme jo huomanneet, ettei alustava vanhurskauttaminen ole ainoastaan sen tosi-seikan ymmärryksellä myöntäminen, että Kristus kuoli ihmisen Lunastajana ja että sen seurauksena sukukunnan sovitus Jumalan kanssa siitä johtuvine siunauksineen taattiin sille, vaan tullakseen vanhurskautetuiksi uskovaisiksi vaaditaan sen lisäksi määrätty vihkiytymisaste. Vanhurskauttaminen merkitsee sen tosiasian tunnustamista, että synti on ylenmäärin syntistä (Room. 7:13), ja halua vapautua synnistä – vapautua sen voimasta kuin myös sen rangaistuksesta – ja sen tähden halua olla vanhurskaana sopusoinnussa vanhurskaan Luojan ja kaikkien vanhurskauden lakien kanssa. Lisäksi se merkitsee, että uskovainen on asettanut mielensä, tahtonsa, seuraamaan kaikissa elämän vaiheissa vanhurskautta. Usko Lunastajaan, johon on liittynenä tällainen vihkiytyminen, tuottaa lasketun vanhurskautuksen, mutta ei merkitse uhria. Jumalalla on oikeus vaatia kaikkia luotujaan hyväksymään vanhurskaus ja vihaamaan paha, tai muutoin pidettävä itseään muukalaisina hänelle – hänen vihollisinaan. Mutta Jumala ei vaadi meitä uhraamaan elämäämme hänen palveluksessaan, tai minkään muun asian vuoksi. Uhri esitetään sen tähden Raamatussa vapaaehtoisena toimena – ei lain vaatimana, vaikka se on, kuten apostoli selittää, ”järjellinen jumalanpalvelus”, johon hän meitä kehottaa – ”Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehotan teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi; tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne.” – Room. 12:1

Toisilla saattaa uhriksi vihkiytyminen seurata hyvinkin pian, kun ovat oppineet uskomaan Herraan ja ovat saaneet halun vaeltaa hänen vanhurskautensa tiellä. Mutta vihkiytymisen täytyy tapahtua jälkeinpäin, se ei voi tapahtua ennen; sillä niin kuin jo olemme nähneet, meidän on oltava vähintään alustavasti vanhurskautettuja uskon kautta, ennen kuin meillä voi olla mitään tekemistä Jumalan kanssa, tai nauttia yhteyttä hänen kanssaan millään tavalla. Toiset pysähtyvät joksikin aikaa vanhurskauttamisen tilaan, ennen kuin edes ajattelevatkaan kokonaista vihkiytymistä eli maallisten etujen uhraamista Herran ja hänen asiansa hyväksi. Mutta nykyään vallitsevat olosuhteet vaikuttavat sen, että ne, jotka alkavat vaeltaa vanhurskauttamisen ja vanhurskauden polulla sopusoinnussa Jumalan kanssa, eivät pääse pitkällekin tällä polulla, ennen kuin tapaavat vastustusta lihansa, maailman tai Saatanan puolelta.

He huomaavat, että vanhurskauden polku on ylöspäin kohoava, tullen yhä jyrkemmäksi ja vaikeammaksi. Jokainen, joka tahtoo jatkaa vaellusta tällä polulla nykyisissä olosuhteissa, jolloin synti vallitsee, huomaa pian, että se maksaa maallisten etujen, maallisen kunnianhimon, maallisten ystävien ym. uhraamisen. Tässä on saavutettu tienhaara: kirkkauteen, kunniaan ja kuolemattomuuteen johtavalle tielle hän voi astua ainoastaan

nöyryyden, itsensä kieltämisen ja itsensä uhraamisen matalan portin kautta. Astuttuaan sille hän huomaa sen olevan epätasaisen ja vaikean tien, jolla kuitenkin näkymättömät, palvelevat henget auttavat pyhiinvaeltajia; ja jolle Kristuksen, Johtajan, kalliit lupaukset heittävät valoaan heitä rohkaistakseen, vakuuttaen riittävää armoa ja apua matkan päähän asti; ja kestävyys osoittaa kaikkien asioiden myötävaikuttavan heidän parhaaseen, auttaen heitä uuden luomuksen lopulliseen jäsenyyteen tulevaisuudessa ja tuhatvuotiskauden ihanan työn osallisuuteen. Tämän portin luona, joka merkitsee täyttä vihkiytymistä uhrina aina kuolemaan asti, monet alustavasti vanhurskautetut uskovaiset seisovat kauan aikaa laskien kustannusarvion, ennen kuin astuvat tielle, kuunnellen Sanan kutsua ja vahvistaen sydämiään alkaakseen matkan sen hyvien vakuutuksien alaisuudessa.

Tämän portin ulkopuolella kulkee lukuisia sivupolkuja, joilla monet, jotka ovat siihen asti päässeet, koettavat helpommalla tavalla saavuttaa kirkkauden, kunnian ja kuolematomuuden – mutta aivan turhaan. Sellaisia sivupolkuja on sadoittain; toiset kohoavat hiukan ylöspäin ja osoittavat jonkin verran itsensä kieltämistä, toiset laskeutuvat ja vievät yhä enemmän alaspäin maailman etuihin ja toiveisiin. Kulkija ei kuitenkaan yhdelläkään näillä sivuteillä löydä henkeytettyjä lupauksia, jotka kuuluvat ainoastaan niille, jotka kulkevat uhrivihkimyksen matalan portin kautta ja vaeltavat ”kaidalla tiellä” Herransa yhteydessä, kieltäytyen maallisesta onnesta saavuttaakseen sen sijaan läheisen yhteyden Kristuksen Jeesuksen kanssa tulevassa kirkkaudessa.

Ilo ja rauha tulee hetkestä, jolloin uskoo Herraan, ottaa vastaan hänen sovituksensa ja päättää etsiä vanhurskautta ja vihata syntiä. Tämä ilo ja rauha säilyy ehyenä, kunnes saavutetaan kaidan tien ahdas portti; mutta kun pyrkimys vanhurskauteen sisältää itsensä kieltämistä, itsensä uhraamista, eikä tätä uhria tehdä, eikä astuta matalasta portista, Jumalan suosion ilo ja rauha himmenee. Näitä ei kuitenkaan viedä heti kokonaan, silloin kun vilpittömän uskovainen pyrkii palvelemaan vanhurskautta toisilla teillä yhä rakastaessaan sitä ja yhä pitäen Jumalan suosiota arvossa, mutta kuitenkin perääntyen ja kieltäytyen kulkemasta matalan portin kautta. Sellaisten osana ei voi olla täydellinen ilo ja rauha, sillä kaiken aikaa he tuntevat mielessään, että kaikkien heidän voimiensa vihkiminen Herralle olisi ainoa ”järjellinen jumalanpalvelus”, järjellinen Jumalan suosion tunnustaminen ja tämän suosion takaisin maksaminen, joka suosio otettiin vastaan syntien anteeksi saamisen kautta.

Monet viipyvät vuosikausia tässä tilassa, kun taas toiset poikkeavat maailman teille. Kukaan ei tule edes uuden luomuksen koejäseneksi vähemmällä, kuin että astuvat itsensä uhraamisen matalan portin kautta. Herra ei pidä kiirettä heidän erottamisellaan erityisistä etuoikeuksista, jotka heille on annettu ainoastaan siksi, että ne ohjaisivat heitä ahtaalle portille; kuitenkin kieltäytymällä kulkemasta sen läpi he näin tunnustavat ottaneensa hukkaan vastaan Jumalan armon (syntien anteeksi antamisen ja ohjauksen tälle portille); koska he, tultuaan tähän tilaan, kieltäytyvät omistamasta tai laiminlyövät ”kutsumisemme toivon”. Herra saattaisi hyvinkin sanoa sellaisille: Minä otan teiltä heti pois kaikki erityiset etuoikeudet. Te ette olleet minun suosioni arvoiset sen enempää kuin muukaan maailma, ja teillä on samat etuoikeudet ja tilaisuudet, jotka aion antaa tuhatvuotiskautena muulle maailmalle; mutta mitään erityistä etuoikeutta, laupeutta, huolenpitoa, huomiota

ym. teillä ei enää ole odotettavana minulta nykyisessä elämässä, tai etuutta tulevassa elämässä — mutta Herra ei toimi näin välittömästi ja hän on ollut monen suhteen kauan kärsivällinen.

Jumalan sanan ylenpalttisen suuret ja kalliit lupaukset — kuten esim. sellaiset, joissa vakuutetaan, että ”kaikki myötävaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa” — koskevat ainoastaan niitä, jotka Herra on armoittanut ja vienyt itsensä uhraamisen matalalle portille ja jotka ovat ilolla sen kautta astuneet, sillä ainoastaan sellaiset rakastavat Jumalaa korkeimmassa määrässä enemmän kuin itseään. ”Kaikki on teidän, mutta te olette Kristuksen, ja Kristus on Jumalan.” He ovat tulleet Kristuksen kouluun, ja tässä koulussa valvotaan kaikkia elämän tarjoamia opetuksia, kehotuksia ja kurituksia pitäen silmällä heidän lopullista valmistustaan valtakuntaa varten. Mutta niille, jotka kieltäytyvät menemästä siihen kouluun, kieltäytyvät alistamasta oman tahtonsa Suuren Opettajan tahdon alle, eivät elämän kokemukset tuotakaan sellaisia opetuksia ja siunauksia.

Suoraan sanoen niillä, jotka ovat turhaan ottaneet vastaan Jumalan armon, ei oikeastaan ole mitään oikeutettua perustusta lähestyä häntä edes rukouksessa; sillä minkä tähden kukaan saattaisi odottaa erityistä huolenpitoa ja erityisiä etuja Herralta, kun hän laiminlyö maksaa Herralle siunaukset, joita hän on jo ottanut vastaan. Olisiko hänellä oikeus ajatella, että koska Herra on siunannut häntä jo siinä, että Kristus on tullut hänelle viisaudeksi ja vanhurskauttamiseksi, että hän sen tähden on velvollinen antamaan hänelle useampia armolahjoja? Eikö hänen olisi mieluummin tunnustettava, että hän on saanut enemmän kuin oman osansa vastaanottaessaan sellaisia siunauksia, jotka eivät vielä ole tulleet muun lunastetun sukukunnan osaksi; että koska hän on laiminlyönyt Herran tahdon seuraamisen, hänen olisi pikemmin odotettava, että Jumalan laupeus ja suosio sivuuttavat hänet ja siirtyvät sellaisille, jotka eivät aikaisemmin ole nauttineet niin suuria etuja ja sen tähden eivät ole voineet samassa määrin hylätä Jumalan armosta rikasta tarjoumista? Mutta Herra on hyvin sääliväinen ja hyvä, ja siksi voimmekin odottaa, että niin kauan kuin ihminen pitää kiinni uskosta, hän ei kokonaan hylkää häntä.

Mikä olisi niiden pelastus, jotka huomaavat olevansa tässä asemassa, ja haluavat kokonaan kuulua Herralle ja omistaa kokonaan hänen suosionsa? Me vastaamme, että heidän on kokonaan ja täydellisesti vihkiydyttävä Herralle jättäen hänelle kaiken tahtonsa asioihin nähden — aikomuksensa, toiveensa, suunnitelmansa, kaiken omistamansa, ja jopa maalliset ystävyys-suhteet heidän on jätettävä Herralle; ja näiden sijaan heidän pitäisi hyväksyä hänen sanansa, hänen henkensä ja kaitselmuksensa johdatus laikseen, ojennusnuorakseen vaellukselleen tulevaisuudessa. Tämä heidän on tehtävä varmasti vakuutettuina siitä, että se tuottaa heille ihania seurauksia ei ainoastaan tulevassa elämässä, vaan myös suurempaa onnea heidän sydämilleen nykyisessä elämässä.

Kuinka he tekevät tämän? Me vastaamme, että heidän on tehtävä se koko sydämes-tään, kunnioittavasti ja rukoillen — on tehtävä sopimus, liitto, Herran kanssa, ja jos mahdollista, kuuluvien sanojen; samalla on rukoiltava Jumalan armoa, laupeutta ja siunausta välttämättömäksi avuksi voidakseen täyttää uhrin.

Ja mitä on tehtävä sellaisten, jotka etsivät Jumalaa, mutta eivät kuitenkaan tunne olevansa täysin valmistuneita antautumaan kokonaan hänen tahtonsa alle? Me vastaam-

me, että heidän on rukouksessa esitettävä asia Herralle ja rukoiltava häntä siunaamaan heidän totuuden tutkistelunsa, jotta he yhä enemmän kykenisivät käsittämään, ensiksikin sellaisen palveluksen järkevyyden ja oikeudenmukaisuuden; ja toiseksi, että sitä seuraa siunaus; ja kolmanneksi Herran uskollisuuden siinä, että hän pitää armolliset lupauksensa avun ja voiman antamisesta, jotka lupaukset hän on antanut niille, jotka uhraavat itsensä. Heidän on myös rukoiltava, että Herra tekee heidät kykeneviksi oikein punnitsemaan ja arvostelemaan maallisia asioita, käsittämään ja, jos on tarpeellista, kokemaan kuinka katoavaista ja epätydyttävää on kaikki, mikä on yhteydessä nykyisen ajan itsekkyyden ja luonnollisen mielen halujen kanssa, jotta he siten myös tulisivat kykeneviksi vihkiytymään ja pitämään kallisarvoisena etua saada suunnata mielensä ja halunsa ylhäällä oleviin asioihin, eikä maallisiin asioihin, sekä uhraamaan jälkimmäiset edellisten sijasta.

Tässä nousee esille eräs toinen näkökohta: Kun taivaallinen kutsu lakkaa eikä vihkiytymistä suunnitteleva voi olla täysin varma voittopalkinnon, uuden luonnon, saavuttamisesta kirkkauksineen, kunnioineen ja kuolemattomuuksineen, miten tämä vaikuttaa vihkiytymiseen? Me vastaamme, ettei sen tulisi vaikuttaa millään lailla: vihkiytyminen on ainoa järkävä ja kunnollinen teko Jumalan kansalle kaikissa olosuhteissa — täydellistä vihkiytymistä vaaditaan myös tuhatvuotiskautena elämän ja siunauksen saavuttamiseksi. Tilaisuuksiin ja palkintoihin nähden olemme jo huomauttaneet, että sikäli kuin ymmärrämme, vielä paljon useammat saavat pääsyn taivaallisen kutsun etuihin täyttääkseen sellaisten paikat, jotka jo ovat vihkiytyneet, mutta jotka eivät juokse niin, että saavuttaisivat voittopalkinnon, ja jotka sen tähden lasketaan kilpajuoksusta poistuneiksi. Mutta voimme olla varmat siitä, ettei kukaan pääse näihin etuoikeuksiin vähemmällä kuin että on ensin kulkenut vihkiytymisen ja uhrautumisen matalan portin läpi.

Nähtävästi ei kukaan kaikista niistä, jotka ovat menneet sisälle ahtaasta portista, ole alussa selvästi ja täydellisesti nähnyt ja ymmärtänyt niitä suuria ja runsaita siunauksia, jotka Jumala on varannut uskolliselle uudelle luomukselleen. Alussa he näkivät vain järkevän jumalanpalveluksen, ja jälkeinpäin he oppivat ymmärtämään enemmän Jumalan hyvyuden pituudesta, leveydestä, korkeudesta ja syvyydestä ja korkean kutsun yhteydessä olevista eduistaan. Samoin on niidenkin, jotka nyt tulevat mukaan: he eivät voi täydelleen antaa arvoa taivaallisille, henkisille, asioille, ennen kuin ovat tulleet niin pitkälle, että kokonaan vihkiytyvät siten täyttäen järkevän jumalanpalveluksensa. Ja voimme olla varmat siitä, että ne, jotka vihkiytyvät ja uhrautuvat kokonaan Herran asian hyväksi sen jälkeen kun taivaallinen luokka on täysilukuinen, tulevat huomaamaan, että Herralla on vielä ylenpalttisesti toisenlaisia siunauksia annettavana heille, ja että kaikki hänen siunauksensa ovat aiotut niille, jotka siten vihkiytyvät ja uhrautuvat. Mahdollisesti he saavat osansa vanhojen arvokkaiden kanssa, joilla oli Jumalalle otollinen uhrautuvaisuus, ennen kuin taivaallinen kutsu lähetettiin.

Vääriä käsityksiä pyhityksestä

Siihen ajatusten sekasortoon nähden, joka yleensä vallitsee kristittyjen kesken, sikäli kuin se koskee Jumalan suunnitelmaa, vanhurskauttamista ja pyhitystä, jota Raamattu vaatii, ei ole ihme, että vallalla on melkoinen hämmennys. Väärä käsitys, jota kuitenkin

ainoastaan pieni luku Herran kansan keskuudessa puolustaa, mutta joka on suureksi vahingoksi heille itselleen, on siinä, että he väittävät olevansa todellisesti pyhiä ja täydellisiä, niin että joskus saattaa kuulla heidän todistavan itsestään, etteivät he vuosikausina ole tehneet syntiä jne. Nämä vastaavat Jeesuksen ajan farisealaisia, jotka luottivat itseensä luullen olevansa vanhurskaita, ja jotka ylenkatsoivat muita, sekä tämän oman vanhurskauden tiedossa syrjäyttivät etuoikeudet ja armolahjat, joihin Herra lunastustyönsä kautta avasi heille tien.

Nämä ”pyhät” ja ”synnittömät” saavat kuitenkin tämän eksytyksen kautta käännettyä mielensä melkoisessa määrin pois uskosta Herraan — uskosta hänen lunastustyöhönsä, luottamuksesta hänen uhrinsa ansioon jne; sillä miksi he luottaisivat hänen ansioonsa ja armoonsa, jos he kykenevät täydellisesti pitämään Jumalan lain? He eksyvät osaksi sen tähden, että heiltä puuttuu kunnioitusta Herraa kohtaan, ja osaksi sen johdosta, että heillä on liian suuria ajatuksia itsestään. Jos heillä olisi kylliksi kunnioitusta Herraa kohtaan, he näkisivät myös hänen suuruutensa, hänen majesteettiutensa ja että hänen mittakaavansa pyhyyteen nähden on hänen oman luonteensa täydellisyys. Ja jos he oppisivat oikein tuntemaan itsensä, tämä vakuuttaisi pian heitä (niin kuin se vakuuttaa toisiakin), etteivät he sanoissa, teoissa ja ajatuksissa likimainkaan pysty täyttämään jumalallista mittakaavaa.

Toinen luokka nk. ”pyhiä” ei mene niin pitkälle synnittömyytensä todistamisessa, mutta tunnustaen epätäydellisyytensä he pitävät itseään pyhinä, täydelleen pyhitettyinä, sen johdosta, että koettavat karttaa syntiä — elää synnittömästi jne. niin kuin on jo osoitettu, yhdymme täysin siihen ajatukseen, että kaikkien todella vihkiytyneiden on parhaan kykynsä mukaan vältettävä syntiä. Erehdys niiden puolelta, joita arvostelemme, on se, että heistä synnin välttäminen on heidän vihkiytymisensä ainoa päämäärä. He ovat käsittäneet asian kokonaan väärin: kenelläkään Jumalan luoduilla ei ole ollut oikeutta tehdä syntiä; sen tähden ei voida missään merkityksessä kutsua tai pitää synnistä — sellaisesta mitä ei ole oikeutta tehdä — luopumista ”uhrina.” Jumalan sana ei missään paikassa kehoita meitä uhraamaan syntejä. Ne rakkaat ystävät, joiden vihkiytyminen ei merkitse enempää kuin syntien karttamista, ovat tulleet ainoastaan siihen saakka, mihin kaikkien vanhurskautettujen tulee päästä; he eivät ole vielä kulkeneet itsensä uhraamisen matalasta portista, joka merkitsee vapaaehtoista luopumista sellaisesta, joka on oikeutettua, luvallista ja oikeudenmukaista, jotta voisimme paremmin palvella Herraa ja hänen asiaansa.

Kristus annettu meille lunastukseksi

Sana ”lunastus” merkitsee tässä vapautusta, pelastusta, tuloksena pelastustyöstä — tuloksena lunastuksesta, maksetusta vastaavasta hinnasta. Tässä sanassa oleva ajatus viittaa seurakunnan lopulliseen voittoon, uuden luomuksen todelliseen syntyymiseen — vaikka tekstissämme se voidaan soveltaa kaikkeen apuun ja vapautukseen, joka jo kaidalla tiellä vaellettaessa tulee uskollisten osaksi, joka lopulta päättyy ”täydelliseen pelastukseen” (Hebr. 7:25) kirkkauteen, kunniaan ja kuolemattomuuteen ensimmäisessä ylösnousemuksessa.

Apostoli vakuuttaa meille, että Jeesuksen uhri sai aikaan meille ”iankaikkisen lunastuksen”, iankaikkisen pelastuksen synnin ja sen rangaistuksen, kuoleman, orjuudesta. (Hebr. 7:25; 9:12) Tämä lunastus on tosiaankin koko maailmalle; ja lopulta takaa Herra iankaikkisen lunastuksen sekä synnistä ja sen rangaistuksesta — kuolemasta — kaikille, jotka tulevat sopusointuun Jumalan vaatimusten kanssa. Mutta niin kuin olemme jo nähneet, iankaikkinen pelastus, joka tuhatvuotiskautena on kaikkien saatavissa, kun kaikki saavat totuuden tiedon ja asetetaan Jumalan valtakunnan vallan alaiseksi, sovitaan nykyisenä aikana ainoastaan uskon huonekuntaan, ja heidänkin joukossaan täydellisesti ainoastaan niihin, jotka kieltäen itsensä vaeltavat nyt Ylimmäisen Papin askeleissa Kuninkaallisen Papiston jäseninä. Heidän ”iankaikkisen pelastuksensa” synnistä ja kuolemasta he saavat uuden luomuksen jäseninä, kruunattuina kirkkaudella, kunnialla ja kuolemattomuudella.

Tarkastelkaamme toisia raamatunpaikkoja, joissa kreikkalainen sana ”apolytroisis” (vapautus, pelastus) on käännetty sanalla ”lunastus.” Apostoli puhuu uusille luomuksille varoittaen heitä, ”Älkää saattako murheelliseksi Jumalan pyhää henkeä, joka on teille annettu sinetiksi lunastuksen päivään saakka.” (Ef. 4:30) Tämä raamatunpaikka ei tarkoita Jeesuksen uhrin kautta täytettyä lunastustyötä, vaan tämän työn tuloksia, johon kuuluu seurakunnan, joka on hänen ruumiinsa, täydelliseksi tekeminen ensimmäisessä ylösnousemuksessa. Samassa kirjeessä (Ef. 1:7) apostoli julistaa, ”meillä on lunastus hänen verensä kautta.” Tässä hän selvästi puhuu siunauksista, joita saamme nauttia nykyisessä ajassa Herramme uhriansion kautta, joka peittää puutteemme ja valmistaa meitä varten iankaikkisen kirkkauden täydellisyyden vaikuttamalla meissä sekä tahdon että toiminnan Jumalan suosion mukaisesti. Ajatus, jota tahdomme painottaa, on se, että Kristus on tehty meille lunastukseksi nykyisessä ajassa — antaen meille voiton nykyisissä taisteluissamme, niin kuin hän lopulta on antava meille täydellisen voiton tekemällä meidät kokonaan itsensä kaltaisiksi.

Samana ajatuksena Paavali esittää edelleen (Room. 3:24) vakuuttaen meille, että Jumalan armo vanhurskautti meidät ilman ansiota (ylläpitää vanhurskauttamisemme, niin kauan kuin pysymme Kristuksessa) ”lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa”, joka saavuttaa täyttymyksensä, sikäli kuin se koskee meitä, kun me lunastuksen (vapautuksen) päivänä tulemme hänen kaltaisikseen ja saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on, sekä saamme osallisuuden hänen kirkkaudestaan. Samassa kirjeessä (Room. 8:23) apostoli puhuu jälleen lunastuksemme täyttymisestä ja kuinka meidän täytyy odottaa sitä Jumalan määrättyyn aikaan asti. Osoitettuaan meille ensin, että ”luomakunnan harras ikävöitseminen odottaa Jumalan lasten [kirkastetun uuden luomuksen] ilmestymistä”, hän jatkaa sanoen, ”koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytytystuskissa hamaan tähän asti”, ja lisäksi, ”eikä ainoastaan se, vaan myös me [jotka olemme kutsutut ja siinneet uuteen luomukseen], joilla on hengen esikoislahja, mekin huokaamme sisimmästämme, odottaen lapseksi ottamista, [nimittäin] meidän ruumiimme lunastusta [vapautusta]” — Kristuksen ruumiin, seurakunnan, jonka Pää on Jeesus ja jonka tulevia jäseniä me olemme. Tämä on oleva lunastustyön täyttyminen meidän suhteemme; sillä vaikka me sitä ennen saamme monta siunausta ja etua osaksemme, ei lunastuksemme kuitenkaan ole täydellinen sitä ennen. — Room. 8:20-23

Meidän tämän hetkisen asemamme suhteen – sen lunastuksen osallisuudesta, joka jo on meidän – Herramme julistaa, ”Joka uskoo [minuun], sillä on iankaikkinen elämä (Joh 6:47), ja myös apostoli sanoo, ”Jolla Poika on, sillä on elämä.” (1 Joh. 5:12) Meidän ei pidä ymmärtää tätä niin, että se usko, josta tässä puhutaan, on ainoastaan muutamien tosiseikkojen myöntäminen ymmärryksellä, seikkojen, jotka ovat Jumalan pelastussuunnitelman yhteydessä, vaan se on usko sovintouhriin, joka vastustaa syntiä – elävä usko, joka ilmenee sydämen tottelevaisuudessa. Meidän ei myöskään pidä käsittää näiden raamatunlauseiden merkitsevän sitä, että uskovaisilla nyt on iankaikkinen elämä sanan täydessä merkityksessä – siinä merkityksessä, että he lopulta saavat sen ensimmäisen ylösnousemuksen osallisuuden kautta. Meidän on mieluummin ymmärrettävä asia niin, että vihkiytyneet uskovaiset ovat siinneet uuteen elämään, että heissä on uuden elämän alku siinä merkityksessä, että Jumala on hyväksynyt heidän uuden tahtonsa alkuna uudeksi luomukseksi, joksi he ensimmäisessä ylösnousemuksessa tulevat

Meidän on ymmärrettävä nämä kohdat täydessä sopusoinnussa apostolin selityksen kanssa siitä, että olemme ”toivossa pelastetut” – pelastetut uskon kautta; meidät laskeetaan pelastetuiksi, mutta emme ole täydellisesti pelastetut. Sen tähden meidän on kärsivällisesti odotettava sen hyvän työn täyttymistä, jonka Jumala meissä on alkanut, odotettava sitä armoa (pelastusta), joka teille tarjotaan Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä”, ”kun hän sinä päivänä tulee, että hän kirkastuisi kaikissa pyhissäänsä.” – 2 Tess. 1:10; 1 Piet. 1:13

Lunastus (vapahdus), joka on Kristuksessa Jeesuksessa –se, jota nyt nautimme, samoin kuin se, joka sittemmin täytyy meissä – asetetaan kaikkialla Raamatussa yhteyteen Herramme uhrin kanssa puolestamme. Samalla kun hänen kuolemansa oli maksu meidän rangaistuksestamme, hänen ylösnousemuksensa oli välttämätön; sillä kuollut Vapahtaja ei olisi voinut auttaa ostettuja saamaan takaisin sitä, mikä oli kadotettu. Olemme vakuutetut siitä, että Jeesuksen kokemukset hänen uhraamisaikanaan tekivät hänet paljon taitavammaksi suorittamaan suurta tehtäväänsä – vapauttaa huokaava luomakunta, joka on ostettu hänen verellään. Apostoli selittää, ”Sen tähden, että hän itse on kärsinyt ja ollut kiusattu, voi hän kiusattuja auttaa” – hän voi vapauttaa, pelastaa heidät kiusauksista, jotka muutoin voisivat vallata heidät. Hän ei salli meitä kiusattavan yli voimien, vaan pitää huolta siitä, että meillä samalla on tie avoinna pakenemaan kiusausta. Hän saattaa sallia meidän kompastua, mutta niin kauan kuin luotamme häneen, hän ei anna meidän kokonaan menehtyä – langeta toiseen kuolemaan. – Hebr. 2:18; 1 Kor. 10:13

Salliessaan meidän kompastua hän saattaa joskus käyttää sitä keinona antaakseen meille arvokkaita opetuksia omasta heikkoudestamme ja tarpeellisuudesta katsoa ylös häneen paimenenamme ja Lunastajamme, sekä opettaa meitä tuntemaan omat heikkouktemme, jotta me sen kautta vahvistuisimme Herrassa ja hänen vahvuutensa voimassa. Hänet on esitetty meille ylimmäisenä pappinamme, joka ymmärtää ja tuntee meidän heikkouksiamme, samalla kuin hänellä on täysi valta kiusauksen hetkellä kiiruhtaa avuksemme. Hänestä on erityisesti sanottu, että hänellä on myötätuntoa tietämättömiä ja eksyneitä kohtaan, ja voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen välityksellään tulevat Isän luokse ja jotka edelleen elävällä uskolla pysyvät hänessä, mikä merkitsee tottelevaisuutta

kykymme ääri rajoille asti. Siten voimme iloita Lunastajassamme läsnäolevana Vapahtajana ja Vapahtajana, sekä Vapahtajana kuolemasta sittemmin ylösnousemisen kautta — uskomme Päätäjänä. — Hebr. 2:17,18; 4:15,16; 5:2; 7:25,26